

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

Един Посредник

МЕЛХИСЕДЕКОВОТО СВЕЩЕНСТВО
И ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

Един Посредник

Мелхиседековото свещеничество
и очистването на светилището

maranathamedia.bg

Ейдриън Ибънс, февруари 2025 г.

Авторско право © 2025, Ейдриън Ибънс

Maranathamedia.bg

Моралното право на автора е заявено.

Всички права запазени. Някоя част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана с търговска цел, включително предавана под каквато и да е форма по какъвто и да е начин – електронен, механичен, фотокопиране, запис или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и притежателите на авторските права. Моля, обърнете внимание, че авторът е маркирал части от стиховете с удебелен шрифт, за да подчертае конкретен момент, извлечен от тези текстове.

Освен ако не е посочено друго, цитатите от Писанието са взети от New King James Version. Авторско право © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, с инициали NLT, са взети от New Living Translation. Авторско право © 1996, 2004, 2015 от Tyndale House Foundation. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, с инициали YLT, са от Светата Библия, Young's Literal Translation, авторско право © 1898, от Робърт Йънг, сега в обществено достояние.

Всички връзки към уебсайта и цитираното съдържание са актуални към февруари 2025 г.

Тази книга и всички други публикации на Медия Мараната са достъпни на нашия уебсайт maranathamedia.bg. За да поръчате екземпляри на хартиен носител, моля, изпратете имейл на maranathamedia@abv.bg

Тази книга е

Написана от Ейдриън

Редактирана от Данутат Браун и Кевин Дж. Мълинс

Корекциите са на Лорел Ибънс, Ричард Робинсън и Глен Купман

Дизайн на корицата: Шейн Уинфийлд/Midjourney

Набор 12 Calibri

Съдържание

Предговор.....	6
Глава 1	
Само АКО.....	9
Глава 2	
Определението за грях	15
Глава 3	
Божията мъдрост.....	20
Глава 4	
Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана.....	27
Глава 5	
Помирение	46
Глава 6	
Милост, а не жертва.....	54
Глава 7	
Жертвата в огледалото.....	64
Глава 8	
Принасянето на Исаак.....	83
Глава 9	
Какво е Кръстът?.....	93
Глава 10	
Какво е Евангелието?	100

Глава 11	
Не е посредник за един	119
Глава 12	
Тогава светилището ще се очисти	129
Глава 13	
1888 година, преглед на заветите	144
Глава 14	
Христос разпнат отново.....	169
Глава 15	
Завършване на бунта.....	183
Глава 16	
Милъритски основи на ежедневноста	197
Глава 17	
Приносът на Крозиър и неговите усложнения.....	212
Глава 18	
Последици от 1888 г.	228
Глава 19	
Спорът за ежедневноста проявява своята опустошителна враждебност.....	238
Глава 20	
Умовете на Даниелс и Прескът, обсебени от паднали ангели	252
Глава 21	
Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете	276

ГЛАВА 23	
Яростта на козела	292
ГЛАВА 24	
Убиване на враждата	317
ГЛАВА 25	
Нов и жив път	329
ГЛАВА 26	
Омега отстъпничеството	342
ГЛАВА 27	
Побеждаване на Лаодикия	358

ПРЕДГОВОР

Има един посредник между Бога и човека, човекът Христос Исус. Няма друг възможен начин да се достигне до Отца, освен чрез Него. Познаването на Христос – такъв, какъвто е – ще преобрази онези, които Го виждат, в същия образ; в съвършенството, което винаги се намира в Христос.

Книгата се основава на десетилетия задълбочено изучаване на Библията от нашата общност, която с обич наричаме движението „Отец на любовта“. През тези години ние открихме колко вярно е следното твърдение от Свидетелството на Исус:

На онези, които са зърнали небесната истина, към които са дошли лъчи на просветление, е дадено предупреждението. Заради душите си не се отвърщайте и не бъдете непокорни на небесното видение. Може би сте видели нещо по отношение на праведността на Христос, но има истина, която все още не е видяна ясно и която трябва да бъде оценена от вас като редки скъпоценности. **Ще видите Божия закон и ще го тълкувате на хората в съвсем различна светлина от това, което сте правили в миналото, защото той ще бъде видян от вас като разкриващ Бог на милостта и праведността. Изкуплението, извършено чрез изумителната жертва на Исус Христос, ще бъде видяно от вас в съвсем различна светли-**

на. (*Знамения на времето*, 13 ное. 1893 г., пар. 2)

Разбирането на смисъла на **очистването на Светилището** е ключово за завършването на мисията, дадена на адвентистите от седмия ден. Църквата е призвана към тази възвишена съдба през **1888 г.**, но за съжаление отхвърля това призвание, като окончателно затваря вратата си през **2001 г.**

Но ако се върнем към идеите на адвентните пионери и поставим вестта от 1888 г. на здрава основа, се разкрива ценна картина, която изпълва душата с благоговение. Кой би могъл да си представи, че добрата новина е много по-добра, отколкото си мислим?

Робърт Уиланд почти сам застава зад тази вяра, предлагайки трохички хляб на всяка гладна душа, която вярва, че Бог е изпратил най-ценното послание чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Но жизненоважно за това послание е неговото утвърждаване върху солидната и непоколебима платформа на пионерите и на Бога, когото те почитат.

В тази книга преплитам сърцевината на вестта от 1888 г., с основите на адвентизма, които се намират в Даниил 8:13-14.

Текстът, който над всички останали е бил едновременно основа и централен стълб на адвентната вяра, е изявлението: „До две хиляди и триста денонощия, тогава светилището ще се очисти.“ Даниил 8:14. (*Великата борба*, Гл. 23, Параграф 1)

В светлината на двата завета, правилно разбрани, разказът от Даниил 8 глава разкрива нещо красиво – *очистването на Светилището е пасивно действие от страна на Бог*. Д-р Дезмънд Форд разпозна тази истина, но тъй като не разполагаше с рамката от 1888 г. и с основите на Пионерите, той не успя да завърши най-ценното посла-

ние, въпреки че му благодаря за положените усилия.

Символите на Мелхиседековото свещенство ни подканват към по-дълбоко разбиране на спасителния план и ни призовават да осъзнаем, че нашият Отец никога не е желал жертва и принос. И когато Христос е вдигнал чашата с гроздов сок, това всъщност е символизирано радостта на сърцето, която идва при нас в Духа, когато имаме уверението, че сме истински синове и дъщери на Бога чрез Христос Исус. И това е главният атрибут на Христовото посредничество; служение на живот; животворящ Дух, вечно свещенство.

Но смъртта на Христос не е ли от съществено значение? Грехопадението на човечеството накарало хората да гледат на Отца през призмата на сатанинската справедливост. За да достигне до хората, Христос станал наш посредник, за да посредничи за нас в жертвата, която изисквахме, защото бяхме убедени в лъжата на Сатана, че всеки грях трябва да бъде наказан.

Но Христос ни води покрай кървавия жертвен олтар, направен от месинг, към златния храм на Светилището. Кръвожвадността на човека трябва да намалее, а животворната кръв или Духът на Христос трябва да се увеличи.

Моля се да чуете гласа на нашия Баща в тази книга, който ви призовава да станете радостен член на 144 000. Като адвентист, ще трябва да преодолеете вековен бунт срещу светлината. Това е трудна задача, но за Бога всичко е възможно. В Христос Исус открийте съвършен посредник, който може да очисти умовете ни от фалшивата справедливост, за да прегърнем истинската ни идентичност в Христос и да бъдем запечатани с живата кръв на Христос; Неговия Дух; да бъдем членове на небесното семейство завинаги и до вечни векове – в скъпоценното име на Исус – Амин.

ГЛАВА 1

САМО АКО...

След като Адам и Ева вкусиха от плода на Дървото за познаване на доброто и злото в Едемската градина, техният начин на мислене се промени напълно. От този момент нататък, погледът им към вселената и нейния Създател бе оцветен от лъжата, която Сатана им бе внушил.

„Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха — смъртта, така и смъртта премина във всички човеци, понеже всички съгрешиха.“ (Римляни 5:12)

Бог бе казал на Адам, че в деня, когато яде от дървото, ще умре. Но какво точно би причинило неговата смърт?

„...но от дървото за познаване на доброто и злото да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Битие 2:17)

Библията не твърди, че плодът сам по себе си е бил отровен, нито че Бог ще убие Адам насилствено. Напротив — на Адам просто му бе казано, че ще започне да умира. Смъртта бе естествената последица, „заплатата“ за яденето от забранения плод.

Ева видя, че плодът изглежда добър за храна. Но вземането му предизвика промяна в нейното мислене спрямо

Бога. Чрез този акт отровата на съмнението относно Божията доброта проникна в душата ѝ. Желанието да вкуси от плода можеше да се зароди само ако в съзнанието ѝ вече бе възникнала мисълта, че Бог не е напълно открит и доброжелателен спрямо тях. Сатана посади това семе, когато ѝ каза:

„Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — ще познавате доброто и злото.“ (Битие 3:4-5)

Библията казва, че Ева бе измамена от тази лъжа. Но чрез нея бе внушено съмнението в Божия характер. Въпреки това, Ева — макар объркана и подведена — не взе решението по същия начин както Адам.

„Израз на тъга се появи на лицето на Адам. Той бе удивен и разтревожен. На думите на Ева той отвърна, че това трябва да е онзи враг, срещу когото бяха предупредени; и че според Божието предупреждение тя трябва да умре.“ (*Патриарси и пророци*, Гл. 5, Параграф 15)

Адам съжаляваше, че Ева е направила тази стъпка. Но вече всичко изглеждаше решено. Той трябваше да бъде отделен от нея, а мисълта за раздяла бе непоносима. Любовта му към нея бе дълбока и силна. В пълно отчаяние той реши да сподели нейната съдба. Разсъждаваше, че Ева е част от него и ако тя трябва да умре, и той ще умре с нея. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 39, Параграф 2)

В този момент Адам направи избор. Той предположи, че тя трябва да умре — но откъде дойде тази мисъл?

„Сатана изкуши първия Адам в Едем, и Адам разговаря с врага, като по този начин му даде предимство. Сатана упражни хипнотизиращата си сила върху

Адам и Ева и се стремеше да използва същата тази сила и върху Христос." (*Триумфацият Христос*, 2 юли, Параграф 5)

След като Ева яде, тя стана канал, чрез който Сатана можеше да достигне до Адам, внушавайки му съмнение в любовта на Отца.

Но защо Адам не потърси разяснение от Бога какво ще стане с Ева? Особено при положение, че тя не прояви никаква видима промяна и не бе загубила дрехата си от светлина?

След грехопадението Адам първоначално си въобразяваше, че е достигнал до по-висше състояние. Но скоро чувството за вина го обзе. Въздухът, дотогава мек и приятен, сякаш се вледени. Любовта и мирът, които преди изпълваха съществуването им, изчезнаха. Те почувстваха вина, страх и духовна голота. Светлинната дреха, която ги обгръщаше, се оттегли и те се опитаха да се прикрият с листа, неспособни да издържат Божия поглед. (*Патриарси и пророци*, Гл. 3, Параграф 17)

Защо въздухът не се промени и светлината не се оттегли от Ева веднага след като яде от плода? Наличието на светлина около нея е доказателство, че макар да е изпитвала съмнение, тя не бе прекрачила границата, в която Божията светлина се отдръпва. Ева бе част от Адам, под неговото ръководство. Неговата светлина — все още незасенчена — преливаше върху нея. С други думи, „реброто“, от което бе създадена, все още светеше с небесната слава.

Бог каза на Адам, че ще умре, ако яде. Но защо не изчака да бъде създадена и Ева, за да предупреди и нея? Защо се обърна само към Адам?

Защото Адам бе глава на човешкия род — съдбата на всички зависеше от него. Като водач, той можеше — със съгла-

сието на Ева — да отмени нейното решение да се довери на змията.

„Ако една жена даде обет... и мъжът ѝ го чуе и замълчи, тогава обетът ѝ остава в сила. Но ако мъжът ѝ го отмени в същия ден, тогава обетът ѝ няма да се счита за валиден и Господ ще ѝ прости.“ (*Числа 30:3-8*)

Когато Ева дойде при Адам, тя все още бе облечена в светлина и въздухът около нея не бе променен. В този момент Адам можеше да я заведе при Христос, да обясни случилото се и да поиска милост. Като неин съпруг той можеше да отмени нейния „обет“, и Господ би ѝ простил.

Важно е да отбележим, че Ева не бе чула Божието предупреждение лично. Ако тя се бе разбунтувала и срещу Адам, както срещу Бога, тогава щеше да умре. Но ако бе останала под неговата закрила, можеше да получи опрощение.

Нека си спомним какво се случи и на небето — почти половината ангели бяха измамани от Сатана:

„Сатана тържествуващо посочи своите привърженици, които съставляваха почти половината от ангелите, и каза: 'Тези са с мен! Ще изгониш ли и тях?'“ (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 22, Параграф 2)

Но всъщност само една трета от ангелите паднаха.

„Опашката му завлече една трета от небесните звезди и ги хвърли на земята.“ (*Откровение 12:4*)

Това означава, че около 15% от измамените ангели се върнаха при Бога и бяха простени щедро. Същият Бог би простил и на Ева, ако тя бе приела водителството на Адам.

За съжаление, Адам реши, че Ева е загубена. Той не потърси обяснение от Бога за смисъла на „ще умреш“. Възприе го не като любящо предупреждение, а като заплаха.

Ако Адам и Ева бяха останали верни, щяха да познават Бога. Но когато се подчиниха на изкушителя, светлината на небесната невинност се оттегли. Разделени от дрехата на праведност, те се облякоха в тъмата на незнанието за Божия характер. (*The Review and Herald*, 8 ноември 1898 г.)

Адам сякаш не допускаше идеята за прошка. В неговото съзнание Бог бе строг и безмилостен. Подобно на Сатана, Адам никога не бе изпитал Божията опрощаваща любов преди греха.

„Сатана заяви, че Бог е взискателен и безмилостен. Той никога не е познал прошката, защото никога не се е покаявал искрено в сърцето си.“ (*The Review and Herald*, 9 март 1897 г.)

Само ако Адам се бе обърнал към Бога и попитал какво да прави... Колко различно можеше да бъде всичко!

Любов, благодарност, лоялност към Създателя – всичко това беше омаловажено пред любовта към Ева. Тя беше част от него и той не можеше да понесе мисълта за раздяла. Не осъзнаваше, че същата Безкрайна Сила, която го беше създала от земния прах, жива, красива форма, и с любов му беше дала спътница, можеше да осигури нейното място. Той реши да сподели съдбата ѝ; ако тя трябваше да умре, той щеше да умре с нея. (*Патриарси и пророци*, Гл. 3, Параграф 16)

Когато четем, че Създателят „можеше да осигури нейното място“, лесно е да си помислим, че това означава Бог да я замени с друга. Подобна позиция обаче идва със съпътстващите щети от очернянето на брачния съюз. Такава мисъл потенциално ни учи, че съпрузите са заменими и вторите бракове са рутина. Отец и Син биха направили всичко възможно, за да спасят Ева, нямаше да я изхвърлят като боклук. Пази Боже! Ако Ева се закоравеше в бунта

си, тогава наистина Бог би могъл да осигури мястото ѝ, но значението на това в контекста на любовта агапе означава Бог да бъде в най-дълбокото седалище на Адамовата привързаност преди Ева. Бог би запълнил мястото ѝ в отношенията. Бог би бил първи, а Ева би била втора. Адам беше поставил привързаността си към Ева над тази към своя Създател. Отец чрез Христос е трябвало да заеме мястото, което Адам е дал на Ева, и ако Адам беше направил Бога първи в сърцето си, тогава той нямаше да избере пътя на смъртта. Но Бог не принуждава, Той не може да използва думата „*трябва*“, а само думата „*би могъл*“. Адам имаше свободна воля да избира. Ако беше направил правилния избор, той щеше да продължи да бъде канал на благословение за Ева и можеше да ѝ помогне да се върне към истината и да я освободи от измамата. Но след като Адам изяде плода, съдбата им беше предопределена.

Съгласно Римляни 5:12, грехът влезе чрез един мъж — Адам. Той бе този, който взе съзнателното решение. Ева бе подведена, но не бе окончателно загубена. Тя дойде при Адам все още облечена в светлина.

Нека изследваме дълбочината на този грях. Външно той се състоеше в ядене от плода. Но истинският грях се криеше в сърцето — в мислите, които помрачиха ума на Адам и го облякоха с „*тъмни дрехи на невежеството за Бога*“.

ГЛАВА 2

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО ЗА ГРЯХ

Библията дава ясно определение за греха: „Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, а грехът е беззаконие“ (1 Йоан 3:4). Грехът е беззаконие, тоест престъпване на Божия закон.

Какъв е този закон? Библията ни казва:

„законът е свят, и заповедта е свята, праведна и добра.“ (Римляни 7:12)

„законът е духовен“ (Римляни 7:14)

„всичките Твои заповеди са правда“ (Псалм 119:172)

„Законът Господен е съвършен“ (Псалм 19:7)

„Твоята правда е вечна правда и Твоят закон е истина.“ (Псалм 119:142)

Тъй като Божият закон е свят, съвършен и праведен, той е отражение на самия Бог в писмена форма – препис на Неговия характер. Той е стандарт за целия характер. Както се казва в *Притчи Христови*: „Животът на Христос на земята е съвършен израз на Божия закон и когато онези, които твърдят, че са Божии деца, станат подобни на Христос по

Определението за грях

характер, те ще бъдат послушни на Божиите заповеди.“ (Гл. 24, Параграф 26).

„Живият Бог е дал в святия Си закон препис на Неговия характер.“ („Съвети към родители, учители и ученици“, стр. 365, Параграф 2).

Божият закон е откровение на Неговата воля и отражение на Неговия характер, затова той трябва да пребъде завинаги. Нито една заповед не е била премахната, нито една йота или точка не е била променена. „Довека, Господи, Твоето слово е утвърдено на небето.“ (Псалм 119:89). „Всичките Му заповеди са верни; те стоят здраво за вечни векове.“ (Псалм 111:7-8).

Законът е „огледало, отразяващо истинския характер на Бога“ („Великата борба“, Гл. 27, Параграф 12). Следователно, човек, който не обича закона, не обича и евангелието.

Тъй като Божият закон е духовен, само четенето на буквата му не е достатъчно, за да се разбере духът му. Духът на закона се проявява и намира своята пълнота в живота на Христос. Именно в Неговия живот виждаме праведността на закона напълно разкрита.

Следователно, **грехът е всичко, което не е в хармония с живота на Христос**. Тъй като Христос е „блясъкът на славата“ или характера на Отца, грехът е всеки характер, който не е в хармония с Неговия. По същество, грехът е да приписваме на Бога това, което е лъжливо, и да проявяваме тази лъжа с думи и дела. „Единственото ни определение за грях... е „престъпване на закона“; това е действието на принцип, който воюва с великия закон на любовта, който е основата на божественото управление.“ („Великата борба“, Гл. 29, Параграф 2).

Например, законът казва „Не убивай“. Следователно, Бог не убива. Твърдението, че Бог убива, е смето, което води

до грях, защото кара човек да обезценява живота и да желае смъртта на онези, които смята за зли. Да се каже, че Бог унищожава, когато Христос никога не е разкрил подобни действия в живота Си, е извор на грях. Да се твърди, че Бог няма да прости, без да изисква смърт, е основата на греха, тъй като това не е разкрито нито в Десетте заповеди, нито в живота на Христос.

Когато Адам вярваше, че Ева трябва да умре и че Бог няма да бъде достатъчно милостив, за да прости, той приписваше на Бога лъжа. Това по определение е грях.

Почитането на Бога по какъвто и да е начин извън истината за Неговия характер е идолопоклонство и следователно е грях. Единственият начин да познаем Отца е чрез откровението на Исус Христос. Той е единственият път към Отца (Йоан 14:6), което означава, че можете да си представите Бога в истина само чрез това, което виждате в личността на Исус, както е разкрит на земята.

За да живеете според Божия характер, трябва да имате Духа на Исус във вас. Невъзможно е да живеете като Бог без Неговия Дух, защото законът е духовен. Като повярвате в името на Единородния Син (което означава, че вярвате, че Той е роден от Отца и Неговият характер е ненасилствен), можете да получите Неговия Дух. Този животворящ Дух ще прояви във вас Божия закон.

„Никой, който е роден от Бога, не съгрешава, защото Неговото семе пребъдва в него; и той не може да съгрешава, защото е роден от Бога.“ (1 Йоан 3:9).

Божият закон не е списък с правила, на които трябва да се подчинявате със собствени усилия. Това е невъзможно. Трябва да повярвате в Исус Христос като ваш посредник. Тогава Христовият Дух ще живее във вас и ще ви даде праведност, святост и живот. Това е безплатен дар. Пра-

Определението за грях

ведността идва чрез интимна връзка със Сина Божий, а не чрез изпълнението на списък с правила. В този смисъл, Десетте заповеди са десет обещания за това, което Бог ще направи във вас чрез Духа на Своя Син.

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.“ Това са десет обещания, осигурени за нас, ако се покоряваме на закона, управляващ вселената. Послушанието идва само чрез Христовия Дух. Не можем да използваме закона, за да получим праведност, защото тя не идва от него. Законът може само да ни свидетелства, че в нас живее Христовият Дух.

„И тъй, никоя твар няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, защото чрез закона е познаването на греха. Но сега, независимо от закона, се открива правдата от Бога, засвидетелствана от закона и пророците, сиреч, правдата от Бога чрез вяра в Исус Христос, на всички, които вярват.“ (Римляни 3:20-22).

Следователно, животът и праведността могат да се намерят само в Исус Христос. Неговата любов, послушание и благословение от Отца се предават на вас чрез Неговия Дух. Това е праведност. Любовта е изпълнението на закона. Тя е дарът, който Христос дава на всички създадени същества – основната функция на Неговото вечно свещенство.

„Ето, мъжът, чието име е Отрасъл, и от мястото си ще израсне, и ще построи храма на Господа. Да, той ще построи храма на Господа, и ще носи почит, и ще седне и ще управлява на престола Си, и ще бъде свещеник на престола Си, и ще има съвет за мир между двамата.“ (Захария 6:12-13)

„Господ се е закле и няма да се разкае: „Ти си свещеник довека според чина на Мелхиседек.“ (Псалм 110:4).

Христос е построил духовния храм за Отца в Своето телесно тяло и е бил свещеник на трона още от началото. Неговото служение към всички сътворени същества е единственото средство, чрез което някой може да бъде предпазен от греха. Свещенството на Христос е преди всичко служение на живот и благословение. То е вечно, ценно и е всичко за нас.

„Което беше от началото, което чухме, което видяхме с очите си, което разгледахме и ръцете ни попипаха, за Словото на живота – животът се яви, и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви на нас – това, което видяхме и чухме, възвестяваме ви, за да имате и вие общение с нас; и наистина нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. И това ви пишем, за да бъде радостта ви пълна.“ (1 Йоан 1:1-4).

Христос е вечният посредник между Бога и Неговото творение. Той е Божията мъдрост.

ГЛАВА 3

БОЖИЯТА МЪДРОСТ

Основен принцип за всички създадени същества е, че сме програмирани да ставаме като този, на когото се покланяме и на когото се възхищаваме. Както се казва във 2 Коринтяни 3:18: „А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало славата Господня, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както е от Господния Дух.“

Този, който е обект на най-голямо възхищение, е този, когото най-много копираме и на когото се стремим да приличаме. Бог ни е създал с огледални неврони¹, които ни помагат да имитираме другите и да им се възхищаваме. Тези неврони са жизненоважни за емпатията и за едно царство на взаимоотношенията, тъй като без съпричастност взаимоотношенията не могат да съществуват.

Пред Бога стоеше един голям проблем, когато Той създаваше същества по Свой образ. Тъй като Бог е единственият, който има безсмъртие (1 Тимотей 6:16), цялото творение зависи от Него, за да живее. Но как може Бог, който не зависи от никого, да създаде същества по Свой образ,

1 https://en.wikipedia.org/wiki/Mirror_neuron

които да зависят изцяло от Него? Духът на самосъществуващия не може да обитава директно в създадените същества, защото ние се нуждаем от дух, който напълно зависи от Бога, а не от дух, който не зависи от никого. Ако пиехме директно от живата вода на Отца, тя би ни била горчива и щяхме да умрем, защото бихме се стремили да бъдем самосъществуващи, точно като Отца.

Затова творението се нуждаеше от посредник между себе си и Бога, за да съществува, живее и процъфтява. Трябваше да има някой, който да е напълно божествен като Бога, но същевременно в пълно подчинение и послушание пред Него. Този посредник би ни осигурил модел за това как да живеем в подчинение на Отца.

Когато Бог роди Сина Си по Свой образ, Той можеше да създаде същества по образа на Своя Син. Божият Син беше началото на Божия път (Притчи 8:22). Той е „Скалата, отсечена от планината“ (Даниил 2:45). Той е в пълно подчинение на Отца, като същевременно в Него обитава цялата пълнота на божествеността (Колосяни 2:9).

В деня, в който Христос излезе от Отца, Бог Му каза: „Ти си Моят възлюбен Син, в когото благоволявам. Днес Те родих.“ Бог Му напомни за това и при кръщението Му на земята, когато Исус дойде и стана Божий Син „в нов смисъл“.

„И ето, глас дойде от небето, който казваше: Този е възлюбеният Ми син, в когото е Моята благосклонност.“ (Матей 3:17).

„Докато беше Син на човешко същество, Той стана Син Божий в нов смисъл. Така Той застана в нашия свят – Син Божий, но същевременно свързан по рождение с човешката раса.“ („Избрани вести“, том 1, Гл. 29, Параграф 2).

Божията наслада в Неговия Син е основата на останалата

част от вселената. Божият Син поднася тази любяща наслада на Своя Отец на всички създадени същества. Това е новото вино, което радва сърцето (Съдии 9:12, 13; Псалм 104:15). Чрез Христовия Дух можем да вкусим от насладата на Отца и да имаме увереност, че сме обичани от Него. „Кръвта на гроздето“ е тази, която дава живот. Именно в тази кръв Христос пере свещеническите Си одежди и ни е служил от вечността: „...пере дрехите си във вино и дрехите си в кръвта на гроздето.“ (Битие 49:10-11).

Отец направи Сина равен на Себе Си, даде Му всичко, което притежаваше, и изля върху Него пълнотата на Своята агапе любов.

„Защото, както Отец има живот в Себе Си, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си.“ (Йоан 5:26).

„Отец обича Сина и е предал всичко в ръката Му.“ (Йоан 3:35).

Исус обитава в лоното на Отца (Йоан 1:18). Той се покланя на Отца Си като на Свой Бог, обожава Го и е изпълнен с благодарност към Него за всичко, което е получил. По Своя свободна воля Христос почита Отца Си във всичко и избира никога да не прави нищо отделно от Него или да казва нещо противно на волята Му (Йоан 5:19, 20, 30).

Божият Син е съвършеният модел за всички същества, живеещи в Царството на Отца. Исус е Бог на всички, които се подчиняват на Отца, и следователно е **Автор и Бог на вярата** (Евреи 12:2²). Той е вечен живот, защото никой не може да има живот без Христовия Дух да живее в него. Той е единственият път към Отца, източникът на целия живот (Йоан 14:6).

2 Старата и новата версия на крал Джеймс заявяват, че Христос е авторът и завършителят на нашата вяра. Но гръцкият не съдържа думата „нашата“. Затова текстът заявява, че Христос е авторът на вярата.

В размисъл за този възлюбен Син сърцето ми се изпълва с радост. Най-висшето ми желание е винаги да Го почитам, без да говоря свои думи или да имам каквито и да било желаниа извън Неговите. Искам да бъда за Него това, което е Той за Отца – направен по Негов образ, за да Го прославя за слава на Бог Отец.

Христос е единственото същество във вселената, което може да гледа директно към Отца и да живее. Създадените същества трябва да пият от животворящия Божия Дух чрез посредничеството на Неговия Син, за да знаят как да бъдат в подчинение на Отца и да изпитат пълната увереност, че са обичани, точно както Неговият Син.

Както Моисей хвърли дърво в горчивите води на Мера, за да ги направи сладки (Изход 15:25), така и Отец постави дърво във водата, течаща от Божия трон, за да я направи сладка, давайки възможност на цялото творение да пие и да живее.

„И ми показва чиста река от вода на живота, бистра като кристал, извираща от престола на Бога и на Агнето. По средата на улицата му, и от двете страни на реката, имаше дърво на живот, което даваше дванадесет плода, като всяко дърво даваше плода си всеки месец. Листата на дървото бяха за изцеление на народите.“ (Откровение 22:1-2).

Христос е изобразен като Дървото на живота.

Той е източникът на сила и живот. Той ни води към Своето слово и от Дървото на живота ни поднася листа за изцеление на болните от грях души. Води ни към Божия трон и влага в устата ни молитва, чрез която сме доведени в близък контакт с Него. В наша полза Той задейства всемогъщите небесни сили. На всяка стъпка се докосваме до Неговата жива сила. (Деяния на апостолите, Гл. 45, Параграф 23)

Божията мъдрост

Ето защо Христос е **„вечният живот, който беше у Отца и ни се яви“** (1 Йоан 1:2) и затова „управлението е на Неговото рамо“ (Исая 9:6). Христос е Божията мъдрост, която дава възможност на цялото творение да „живее, да се движи и да съществува“ (Деяния 17:28).

„...но за тези, които са призвани, както юдеи, така и гърци, Христос, Божията сила и Божията мъдрост.“ (1 Коринтяни 1:24).

Соломон говори за Божията мъдрост по този начин: „Господ ме притежаваше в началото на пътя Си, преди делата Си от древността. Аз съм утвърдена от вечността, от началото, преди да има земя. Когато нямаше бездни, аз бях родена, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да се утвърдят планините, преди хълмовете, аз бях родена.“ (Притчи 8:22-25).

В началото на Божия път виждаме, че Бог е излял мъдростта Си в лицето на Своя Син, защото Отец е бил мъдър в установяването на царството Си чрез Сина. „Духът на пророчеството“ потвърждава тази връзка между мъдростта и Христос: „И Божият Син заявява за Себе Си: „Господ ме притежаваше в началото на пътя Си... Аз бях поставена от вечността... Когато Той постави основите на земята: тогава аз бях при Него, като една, която е отгледана при Него; и бях Негова наслада всеки ден, радвайки се винаги пред Него.““ (Притчи 8:22-30; Патриарси и пророци, Гл. 1, Параграф 5).

Колко чудесно мъдър е нашият Отец да ни осигури начин да останем свързани с Него чрез свещеническото служение на Неговия Син. Ние гледаме на Отца чрез Неговия покорен и послушен Син.

Божият Син е бил и ще бъде свещеник на Бога завинаги. Павел ни казва кога Неговият Син е станал наш Първосве-

щеник: „И никой не приема сам тази почит, а онзи, който е призван от Бога, както беше Аарон. Така и Христос не се прослави, за да стане Първосвещеник, а Този, Който Му каза: „Ти си Мой син, Аз днес Те родих.“ Както и на друго място казва: „Ти си свещеник завинаги според чина на Мелхиседек.“ (Евреи 5:4-6).

Павел сравнява призиването на Аарон за свещеник с това на Христос. Исус е призван да бъде свещеник в момента, в който Бог Му казва: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих.“ По-голямата част от християнските изследователи поставят това призвание във времето, когато Христос се възнесе на небето след разпятието Си.

„Синът излъчва Божията слава и изразява самия характер на Бога, и Той поддържа всичко чрез могъщата сила на Своята заповед... Това показва, че Синът е много по-велик от ангелите, точно както името, което Бог Му е дал, е по-велико от техните имена. Защото Бог никога не е казал на никой ангел това, което е казал на Исус: „Ти си Мой Син. Днес Аз станях Твой Отец.“ Бог също каза: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син.““ (Евреи 1:3-5).

Но както показахме, Христос е роден от Отца във вечността. Той вече е бил свещеник на Своя трон по времето на „съвета за мир“, който се е състоял след грехопадението на човека. Елън Уайт красноречиво изразява закона на живота за вселената чрез служението на Христос: „Гледайки към Исус, виждаме, че е слава на нашия Бог да дава... Всичко Христос е получил от Бога, но е взел, за да даде... Така чрез Христос кръговратът на благоденствието е завършен, представяйки характера на великия Дарител, закона на живота.“ („Копнежът на вековете“, Гл. 1, Параграф 6).

Християнският свят често ограничава свещеническото служение на Христос до справяне с греха, но Неговото све-

щенство е преди всичко даване на живот, праведност и благословия. Едва след това се занимава с греха и смъртта.

Това се потвърждава от служението на Мелхиседек към Авраам, където не се споменава за кръв или жертва, а само за хляб, вино и благословия: „Тогава Мелхиседек, цар Салимски, изнесе хляб и вино; той беше свещеник на Всевишния Бог. И го благослови...” (*Битие* 14:18-20).

Христос е свещеник според чина на Мелхиседек. Мелхиседек е служил чрез хляб, вино и благословия. Вярно е, че в символите на хляба и виното можем да видим жертвата на Христос, но е важно да се отбележи, че Мелхиседек не е принесъл животинска, човешка или божествена кръвна жертва, нито е заповядал на Авраам да принесе такава. Той е дал кръвта на гроздето чрез виното.

Много въпроси възникват, когато свещеничеството на Христос се постави в тази светлина. Преди да разгледаме това по-подробно, първо трябва да се върнем към историята за войната в небето, когато Сатана съгреши срещу Бога, и как това се е отразило на разбирането на човека за справедливост.

ГЛАВА 4

ВСЕКИ ГРЯХ ТРЯБВА ДА БЪДЕ НАКАЗАН, НАСТОЯВАШЕ САТАНА

Луцифер започна да негодува от факта, че трябва да се обръща към Отца чрез Божия Син. Той започнал да завижда на Христос за позицията му и да губи от поглед факта, че съществуването и просперитетът му зависят от Божия Син.

Единственото място във вселената, където може да се намери дух на подчинение и послушание, е в сърцето на Божия Син. Да Го отхвърли означава да отреже всякакъв достъп до Отца. Невъзможно е да се обърнеш към Отца по какъвто и да е начин освен с благодарност, смирение и послушание. Да дойдеш при Бога по какъвто и да е друг начин означава да отхвърлиш Неговата истинска идентичност. Освен това, да се обърнеш към Бога извън личността на Христос автоматично предефинира идентичността на този, който се приближава към трона.

Идентичността на Божия Син като напълно подчинен и благодарен на Своя Отец е постоянно напомняне, че целият живот идва от Отца и че всички ние трябва да признаем

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Самана

този факт и свободно да изберем да живеем под Неговата власт. Божият Син е единствената защита срещу смъртта. Трябва да имаме Неговия Дух, който пребъдва в нас, за да живеем.

Малко по малко Луцифер започна да се отдава на желанието за самовъзвеличаване. Писанието казва: „Сърцето ти се надигна поради красотата ти, **ти разврати мъдростта си поради блясъка си.**“ Езекиил 28:17. „Ти каза в сърцето си: ... Ще възвися престола си над Божиите звезди... Ще бъде подобен на Всевишния.“ Исая 14:13, 14. **Въпреки че цялата му слава беше от Бога, този могъщ ангел започна да я смята за принадлежаща само на него.** Недоволен от позицията си, макар и почитан над небесното войнство, той се осмели да жадува за почит, дължима единствено на Създателя. Вместо да се стреми да направи Бог върховен в обичта и лоялността на всички създадени същества, той се опита да осигури тяхната служба и лоялност към себе си. И **жадувайки за славата, с която безкрайният Отец беше облякъл Сина Си, този княз на ангелите се стремеше към власт, която беше прерогатив само на Христос.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 8)

Цялата мъдрост на Луцифер идваше от Божия Син. Мъдростта на Христос беше и продължава да се намира в Неговата благодарност към Отца за всичко, което притежава. Луцифер поквари тази мъдрост, като избра да мисли, че всичко, което има, идва от самия него.

Високите почести, оказани на Луцифер, не бяха оценени като специален Божи дар и затова не предизвикаха благодарност към неговия Създател. Той се хвалеше със своя блясък и възвишеност и се стремеше да бъде равен на Бога. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 13)

Вместо да вижда Божия Син като гарант за живота си, Сатана Го възприемал като заплаха за правата и свободите си. Пътят му изглеждал правилен, но в действителност това бил пътят, който водел към смърт.

Защото си каза: „Ще се възнеса на небето и ще поставя престола си над Божиите звезди. Ще председателствам на планината на боговете далеч на север. Ще се изкача на най-високите небеса и ще бъде подобен на Всевишния.“ Но ти ще бъдеш свален в мястото на мъртвите, в най-дълбоките му дълбини. (Исаия 14:13-15, Нов буквален превод)

Сатана беше изпитал любовта, добротата и щедростта на Отца и Неговия Син. Той знаеше, че характерът им е саможертвена любов, но въпреки това, избра да следва пътя на лъжите и измамата.

На него [Сатана], както на никое друго сътворено същество, беше дадено откровение за Божията любов. Разбирайки характера на Бога, познавайки Неговата доброта, Сатана избра да следва собствената си егоистична, независима воля. (*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 18)

Избирайки пътя на смъртта, Сатана станал неин автор. Всичко, което било в Божия Син, Сатана приписал на себе си и всичко, което било в него самия, приписал на Божия Син. Тук откриваме произхода на психологическата проекция. За да се предпази от убежденията на съвестта, той си въобразил, че неговата позиция и тази на Христос са обърнати.

Чрез хитри намеци, с които **той накара Христос да изглежда сякаш е заел мястото, което му принадлежи**, Луцифер пося семената на съмнение в умовете на много от ангелите. (*The Review and Herald*, 4 февруари 1909 г., параграф 1)

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

Виждаме как Сатана следва същата линия на мислене, когато Христос беше тук, на земята.

Когато Сатана и Божият Син се срещнаха за първи път в конфликт, Христос беше ръководител на небесните войнства; а Сатана, водачът на бунта в небето, беше изгонен. Сега положението им очевидно е обърнато и Сатана се възползва максимално от предполагаемото си предимство. Един от най-могъщите ангели, казва той, е бил изгонен от небето. **Появата на Исус показва, че Той е този паднал ангел, изоставен от Бога и човека.** (*Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 18)

Божият Син имаше живот в Себе Си, защото с радост признаваше Отца Си за източник на целия живот и извор на целия закон.

Древният по дни е Бог Отец. Псалмистът казва: „Преди да се родят планините, или да си създал земята и вселената, от вечността и до вечността, Ти си Бог.“ Псалм 90:2. **Той е източникът на всяко съществуване и изворът на целия закон.** (*Великата борба*, Гл. 28, Параграф 2)

Първоначалният и незаимстван живот на Бога се вля в Христос и тъй като Христос беше запечатал в сърцето Си закона на Своя Отец и се радваше да изпълнява волята Му, този незаимстван и невзет назаем живот беше Христово наследство завинаги.

Затова Сатана си въобразявал, че той е този, който притежава оригинален и незаимстван живот в себе си, а Христос е тираничният, контролиращ и произволен автор на смъртта.

На по-дълбоко ниво, Сатана, знаейки, че е сгрешил, се е сметнал за достоен за смърт. Неговите вътрешни мисли са разкрити в присъдата на Каин след убийството на Авел.

Както Лутер превежда това:

Kain aber sprach zu dem HERRN: Meine Sünde ist größer, denn daß sie mir vergeben werden möge. (Битие 4:13, Библията на Лутер)

Но Каин каза на ГОСПОДА: „Грехът ми е по-голям от онова, което ще ми се прости.“ (Битие 4:13, Превод на Лутеровата Библия)

И дори преводът на Дуг Реймс гласи:

И Каин каза на Господа: „Беззаконието ми е по-голямо, отколкото заслужавам прошка.“ (Битие 4:13)

В Каин се проявяват мислите на Сатана. Неговото самоосъждане изобличаваше съвестта му.

Той не виждаше накъде отива. Но бяха положени усилия, каквито само безкрайната любов и мъдрост можеха да измислят, за да го убедят в грешката му. Неговото недоволство се оказа безпричинно и му беше показано какъв ще бъде резултатът от упорстването в бунта. **Луцифер беше убеден, че греши. Той видя, че „Господ е праведен във всичките Си пътища** и свят във всичките Си дела“ (Псалм 145:17); че божествените постановления са справедливи и че той трябва да ги признае като такива пред цялото небе. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 18)

За да заглуши съвестта си, той възложи всичките си грехове на Христос и Му наложи смъртната присъда, която самият той беше отсъдил. Ето произхода на заместващото наказание. По-късно мислите на Сатана се проявиха отново в Каяфа:

Не разбирате, че е по-добре за вас един човек да умре за народа, отколкото целият народ да бъде унищожен. (Йоан 11:50, Нов буквален превод)

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

За да се справи с измамите на Сатана, Отец събра небесните множества, за да изясни самоличността на Своя Син, така че всички същества да Го почитат, както почитат Отца.

Царят на вселената призова небесните войнства пред Себе Си, за да може в тяхно присъствие да изложи истинското положение на Своя Син и да покаже връзката, която поддържа с всички създадени същества. **Божият Син споделяше трона на Отца и славата на Вечния, Самосъществуващ обгръщаше и двамата...** Пред събралите се обитатели на небето Царят заяви, че никой освен Христос, Единородният Божий, не може напълно да влезе в Неговите цели и на Него е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля. Божият Син беше изпълнил волята на Отца при създаването на всички небесни войнства; и на Него, както и на Бога, се дължат техните почит и вяроност. Христос все още трябваше да упражнява божествена сила при създаването на земята и нейните обитатели. Но във всичко това Той нямаше да търси власт или възвеличаване за Себе Си, противно на Божия план, а щеше да възвеличава славата на Отца и да изпълнява Неговите цели на благоденствие и любов. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 12)

Сатана първоначално се примири с тази реалност, но желанието му за върховенство се завърна и той продължи политиката си, опитвайки се да размени мястото си с Отца.

Той [Сатана] представи Бога във фалшива светлина, **обличайки го със собствените си качества.** Христос дойде, за да представи Отца в истинския му характер. Показа, че Той не е **произволен съдия, готов да съди хората и да се наслаждава да ги осъжда и наказва за злите им дела.** (*Знамения на времето*, 18 ноември 1889 г., параграф 6)

Гледайки Отца извън Христос, Сатана се преобрази, и започна да се смята за безсмъртен и самосъществуващ. Тази

лъжа го накара да вижда Божиите изисквания като производни, сурови и ненужно ограничаващи. Той започна да вижда себе си като защитник на живота и свободата, а Бог като заплаха за свободата и причина за смъртта. Той проектира действията си върху Бога, докато си представяше Божиите действия в себе си.

Вътрешното му самоосъждане го накара да мисли, че не може да бъде простен за прегрешението си. Тази мисъл го накара да замисли нова форма на справедливост, която изисква смъртно наказание. Той се опита да припише това качество на Бога и по този начин отдели милостта от справедливостта.

Грехът на Луцифер е необясним. Той беше нелоялен към Бога. Неговата скръб и оплаквания предизвикаха съчувствие сред ангелските войнства и мнозина заеха същата позиция като Сатана. Как Господ разби силата на тези обвинения?

Поради обвинителната сила на Сатана, Божият план не беше да се отнесе с него така, както заслужава. Изкусителят би хвърлил цялата вина за поведението си върху онези, които бяха под неговата власт. Той щеше направи да изглежда така, сякаш ако можеше да действа според собствената си преценка, цялата тази демонстрация на бунт би била избегната.

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, несъвместима с милостта. Той твърди, че действа като глас и сила Божия, заявява, че решенията му са справедливи, чисти и безупречни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са непогрешими. Тук се проявява неговата безмилостна справедливост, фалшификация на справедливост, отвратителна за Бога.

Но как ще разбере вселената, че Луцифер не е

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

безопасен и справедлив водач? В техните очи той изглежда прав. Те не могат да видят, както Бог вижда, под външната обвивка. Не могат да знаят, както Бог знае. Тогава да се работи за разкриването му и да се изясни на ангелското войнство, че неговият съд не е Божият съд, че той си е изградил свой собствен стандарт и се е изложил на праведния гняв на Бога, би създало състояние на нещата, което трябва да се избягва. *(Писма и ръкописи, том 7, писмо 16а, 4 юли 1892 г.)*

Цялата вселена беше повлияна от фалшивата система за справедливост на Сатана. Както заявява Елън Уайт, в очите на вселената Сатана изглеждаше прав.

Най-трудно беше да се направи очевидна измамната сила на Сатана. Силата му да мами се увеличаваше с практиката. Ако не можеше да се защити, трябваше да обвинява, за да изглежда справедлив и праведен, **а Бог – произволен и взискателен. Тайно той прошепна недоволството си на ангелите. В началото нямаше изразено чувство срещу Бога; но семето беше посято и любовта и доверието на ангелите бяха помрачени. Сладкото общуване между тях и техния Бог беше нарушено. Всяко движение беше наблюдавано; всяко действие беше разглеждано в светлината, в която Сатана ги беше направил да виждат нещата.** Това, което Сатана беше внушил в умовете на ангелите – дума тук, дума там – отвори пътя за дълъг списък от предположения. По своя хитър начин той извличаше изрази на съмнение от тях. След това, когато разговаряха с него, той обвиняваше онези, които беше образувал. Хвърляше цялото недоволство върху онези, които беше ръководил. **Като един на свята позиция, той проявяваше непреодолимо желание за справедливост, но това беше фалшификация на справедливост, която беше напълно противна на Божията любов, със-**

традание и милост. („Ревю енд Хералд“, 7 септември 1897 г., параграфи 3, 4)

Защитата на Сатана беше да представи Бог като произволен и взискателен. Той продължи да приписва на Бог своите собствени качества. Цялата вселена започна да гледа на Бог във фалшивата рамка, създадена от него. След това Сатана предизвика Бог, че ако не наказва злодеите, тогава не е Бог на истината и справедливостта.

В началото на великата борба **Сатана заяви, че Божият закон не може да бъде спазван, че справедливостта е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, ще бъде невъзможно грешникът да бъде опростен. Всеки грях трябва да понесе своето наказание, настояваше Сатана;** и ако Бог опрости наказанието за греха, Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта. („Копнежът на вековете“, Гл. 79, Параграф 17)

Сатана най-накрая ще получи наказанието, което според него Бог трябва да извърши. Сатана ще получи наказание-то, което е замислил и проповядвал. Неговото самоосъждане ще се сблъска със собствената му идея за наказание. Той го изисква; *в съзнанието му* това е справедливо за него.

Сатана ще бъде съден според собствената си представа за справедливост. Неговото настояване беше всеки грях да получи своето наказание. Ако Бог опрости наказанието, каза той, Той не е Бог на истината или справедливостта. Сатана ще понесе наказанието, което според него Бог трябва да упражни. (*Издадени ръкописи, том 12, стр. 413, Параграф 1*)

Нека размислим внимателно върху това: Бог не дава на Сатана това, което е желал, а това, което самият Сатана е желал.

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

Връщайки се към началото, можем да видим, че в тази атмосфера на фалшива справедливост, Адам и Ева са били напътствани както от Христос, така и от небесните ангели.

Адам и Ева получиха наставление чрез пряко общение с Бога; ние виждаме светлината на познанието за Неговата слава в лицето на Христос. (*Възпитание*, Гл. 4, Параграф 9)

Свети ангели често посещаваха градината и даваха наставления на Адам и Ева относно тяхната работа, а също така ги учиха за бунта и падението на Сатана. Ангелите ги предупреждаваха за Сатана и ги съветваха да не се разделят един от друг в работата си, защото можеше да влязат в контакт с този паднал враг. **Ангелите също им заповядаха да следват стриктно указанията, които Бог им е дал, защото само в съвършено послушание са в безопасност.** Тогава този паднал враг не би могъл да има власт над тях. (*Ранни писания*, Падението на човека, Параграф 1)

Границата между естествените последици от бунта и необходимостта от произволно наказание за бунта се разми. Разликата между естественото наказание за грях и наложеното наказание за грях беше объркана.

Семената на сатанинската справедливост по-късно се проявили в ангелите, докато наблюдавали как човешкият бунт става все по-решителен. Това не означава, че добрите ангели не са се подчинили на Бога по някакъв начин, но около тях е имало атмосфера на объркване и несигурност по отношение на темата за справедливостта.

След грехопадението на нашите първи родители, **Христос заяви, че за да спаси човека от наказанието за греха, Той ще дойде на света, за да победи Сатана на бойното поле на врага.** Борбата, която започна на небето, щеше да продължи на

земята.

В този спор трябваше да се включат много неща. Заложени бяха огромни интереси. **Пред жителите на небесната вселена трябваше да се отговори на въпросите: „Несъвършен ли е Божият закон, нуждае ли се от изменение или отмяна, или е неизменен? Нуждае ли се Божието управление от промяна, или е стабилно?“**

Преди първото идване на Христос, грехът на отказа да се съобразяваме с Божия закон беше станал широко разпространен. Очевидно силата на Сатана нарастваше; войната му срещу небето ставаше все по-решителна. **Беше достигната криза. С голям интерес небесните ангели наблюдаваха Божиите действия. Дали Той щеше да излезе от мястото Си, за да накаже жителите на света за тяхното беззаконие? Дали щеше да изпрати огън или потоп, за да ги унищожи? Цялото небе очакваше заповедта на своя Повелител да излее чашите на гнева върху един бунтовен свят. Една дума от Него, един знак и светът щеше да бъде унищожен. Непадналите светове щяха да кажат: „Амин. Праведен си Ти, Боже, защото си унищожил бунта.“**

Но „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ **Бог можеше да изпрати Сина Си, за да осъди, но Го направи, за да спаси. Христос дойде като Изкупител. Няма думи, които да опишат ефекта на това движение върху небесните ангели. С удивление и възхищение те можеха само да възкликнат: „В това е любовта!“** („Знамения на времето“, 27 август 1902 г., параграфи 2-5)

Ангелите и непадналите светове били готови да унищожат бунта. Това отразява наложената справедливост на Сата-

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана на. В Божията система няма нужда да се слиза от трона, за да се наказва. Наказанието беше присъщо на действията на бунта; бунтовниците вече страдаха и това страдание щеше само да се влошава колкото повече се бунтуваха. Това, от което се нуждаеше вселената, беше откровение за Божия характер на любовта, а не демонстрация на сатанинската справедливост.

Тук намираме отговора на мистерията защо Адам не се е обърнал към Бога за съвет. Атмосферата във вселената е повлияла на мисленето му да вярва, че грехът трябва да бъде наказан според идеите на Сатана за справедливост.

Влиянието на мислите и действията на всеки човек го обгръща като невидима атмосфера, която несъзнателно се вдишва от всички, които влизат в контакт с него. Тази атмосфера често е заредена с отровни влияния и когато те се вдишват, моралният упадък е сигурен резултат. *(Свидетелства за църквата, том 5, Гл. 5, Параграф 15)*

Небесните ангели несъзнателно бяха повлияни от принципите на Сатана за справедливост. Като казаха на Адам и Ева, че има последствия за непослушанието, те казаха истината. Това, което остана неизказано, беше *как* се осъществяват последствията. Дали са неизбежен плод на действията им или наложени произволни наказания от Бога? Отговорът на този въпрос не беше ясен за ангелите. Те бяха отдадени на Бога и Неговия Син, но атмосферата около тях може би е повлияла на Адам да заключи, че последствията са наложени, а не естествени.

Адам не можеше да си представи как Бог би отговорил на това, че Ева е яла забранения плод, с нещо друго освен със смърт. В съзнанието му милостта беше отделена от справедливостта.

Адам беше отговорен за собствените си действия. Реше-

нието му да яде от плода не беше ни най-малко оправдано. Той знаеше достатъчно, за да разбере, че е трябвало да потърси съвета и мъдростта на Бог, преди да вземе такава драстично решение.

Сатана многократно беше казвал на вселената, че Бог не прощава. Вярвайки на собствените си лъжи, той съгреша. Грехът му беше да приписва на Бог неща, които не бяха част от Неговия характер. Това е престъпване на закона на живота.

Сатана беше първият велик бунтовник в небето. Поради силата си да мами, той привлече много от светите ангели на своя страна. Бог беше истина и справедливост. Той се движеше по прав път, за да защити закона Си. Сатана трябваше да се подчини или да избегне Божиите аргументи. Той дойде там, където двата пътя се разклоняваха. Те бяха подчинение или открит бунт. Той зае втората позиция. Беше тълкувал погрешно, извращавал и изопачавал Божиите слова, докато не повлече със себе си голям брой ангели; наистина голям брой, но чрез измама. **Практикуваше делото на обвинения, на измама, на заблуда, докато самият той не се превърна в измамник на себе си. Той вярваше на собствените си лъжи; тъмнината му беше за него светлина, а светлината беше тъмнина.** За Сатана това беше неговата гибел. Той наистина имаше предимство. Луцифер можеше да лъже, да мами, да обвинява. Бог не може да лъже. Бог се движеше по прав път. Луцифер се движеше по крив, извиващ се, усукан път, подобен на змия. Луцифер можеше да бъде предупреден в началото на този греховен път, както само Бог може да предупрежда, но неговата упорита съпротива и неверие тълкуваха всяка милостива намеса на Бог като натиск и ограничаване на правата му. За известно време си въобразяваше, че е спечелил някои от ангелите на

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

своя страна като превъзхождащ Бога. Господ позволи на Сатана да продължи, докато не се разкрие в истинския си характер. Само Христос, жертвайки се, можеше да унищожи делата на Сатана. (*Писма и ръкописи, том 4, Ръкопис 22, 1885, параграф 17*)

Адам последва Сатана в тази измама и стигна до убеждението, че Бог няма да прости. Той подкрепи мислите на Сатана, вярвайки, че заличаването на греха може да бъде постигнато само чрез наказание за прегрешението чрез смърт. Като се противопостави на ясните Божии твърдения и изяде плода, Адам се сметна за достоен за смърт. Тази присъда той произнесе над Ева, след като тя изяде плода.

Подобно на Сатана, Адам се защити, като обвини Бог за прегрешението си. Вътрешното му самоосъждение беше проектирано върху Бог. Това означаваше, че единственият път към спасение за него е смъртта на Божия Син, защото Той беше този, когото Адам обвини за създаването на Ева, за да бъде негова изкусителка.

Тогава човекът каза: „Жената, която **Ти ми** даде да бъде с мен, тя ми даде от дървото и аз ядох.“ (Битие 3:12)

След грехопадението на човека, цялата вселена се чудеше какво ще направи Бог. Сатанинската справедливост сякаш управляваше творението и на всички изглеждаше очевидно, че човешкият бунт трябва да бъде наказан.

Когато планът за изкупление беше разкрит на ангелите и те разбраха, че Христос е готов да плати наказанието за греха, което човешката раса вярваше, че е необходимо за прошка, ангелите предложиха да дадат собствения си живот, за да платят наказанието.

Ангелите се поклониха в нозете на своя Повелител и предложиха да станат жертва за човека. Но живо-

тът на един ангел не можеше да изплати дълга; само Този, Който е създал човека, имаше силата да го изкупи. (*Патриарси и пророци*, Гл. 4, Параграф 6)

Тази точка установява факта, че ангелите са били повлияни от фалшивата справедливост на Сатана. Ангел не би могъл да плати дълга, защото Бог не е изисквал такова плащане. Второ, ангел не би могъл да плати дълга, защото човекът не би приел смъртта на ангел като доказателство, че е простен.

Христос започна втората Си функция като Първосвещеник. Той щеше да се сниши да действа като посредник на човека в рамките на сатанинската справедливост. Това беше част от Христовия кръст на себеотрицание.

Според справедливостта и възмездието, Бог би могъл да постави в ръцете на своите ангелски служители чашите на гнева Си, за да бъдат изляти върху един бунтовен свят, за да накаже жителите за отношението им към небесния Княз. Но Той не направи това. „В това се състои любовта, не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и изпрати Сина Си като умилоствение за греховете ни.“ Исаия ни казва кой и какво е нашият Изкупител: „Роди ни се Дете; Син ни се даде; и управлението ще бъде на раменете Му; и името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Вечният Отец, Княз на мира.“ **Христос имаше две естества – естеството на човек и естеството на Бог. В Него божествеността и човечността бяха съчетани. Върху Неговата посредническа работа виси надеждата на погиващия свят.** Никой освен Христос никога не е успявал да живее съвършен живот, да живее чист с безупречен характер. Той прояви съвършена човечност, съчетана с божественост; и като запазва всяка от тези природи уникална, той е дал на света представа за характера на Бога и характера на съвършен човек. Той ни показва какво е Бог и какъв

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

може да стане човекът – богоподобен по характер.

Христос е нашият пример. **Той се постави начело на човешкото семейство, за да извърши дело, чиято важност хората не разбират**, защото не осъзнават привилегиите и възможностите, които са пред тях като членове на човешкото семейство на Бог. Можем да разберем предмета на Христовото дело. **Неговата цел беше да помири прерогативите на справедливостта и милостта** и да позволи на всяка от тях да стои отделно в своето достойнство, но все пак обединени. Неговата милост не беше слабост, а ужасна сила, която наказва греха, защото е грях; но сила, която привлича към себе си любовта на човечеството. **Чрез Христос Справедливостта е способна да прощава, без да жертва нито йота от своята възвишена святост.**

Правосъдието и Милостта стояха отделно, в противопоставяне една на друга, разделени от широка пропаст. Господ, нашият Изкупител, облече божествеността си в човечност и създаде в полза на човека характер, който беше без петно или недостатък. Той постави кръста си по средата между небето и земята и го направи обект на привличане, което достигаше и до двете посоки, привличайки както Правосъдието, така и Милостта през пропастта. **Правосъдието се премести от възвишения си трон и с всички небесни армии се приближи до кръста. Там видя Един, равен на Бога, носещ наказанието за всяка несправедливост и грях. С пълно удовлетворение Правосъдието се поклони в благоговение пред кръста, казвайки: „Достатъчно е.“** (Елън Уайт, *Бюлетин на Генералната конференция*, 1 октомври 1899 г., чл. Б, параграфи 20-22)

Правосъдието и милостта бяха разделени от огромна пропаст поради обвиненията на Сатана. Правосъдието

и милостта не могат да бъдат разделени в Божия ум, защото Бог не е разделен. Сатана направи правосъдието и милостта несъвместими чрез своя принцип за наказание. Обърнете внимание, че Елън Уайт не казва, че Бог се е преместил от Своя възвишен трон, а че справедливостта го е направила. Спомняме си от по-ранно твърдение, че Сатана зае мястото си на трона или съдийския престол и обяви твърденията си за непогрешими. Докато Сатана седеше на трона чрез своята теория за справедливостта, Бог трябваше да демонстрира принципа на наказанието, който всички възприемаха като божествен.

В жертвата на единородния Божи Син е демонстрирана ужасната слава на божествената справедливост и святост. (Писма и ръкописи, том 12, Ръкопис 6, 1897 г., параграф 6.)

Христовият кръст помирява това, което вселената възприема като божествена справедливост, с истинската милостива справедливост на Бог. Божията справедливост е да покаже милост. Бог показва милост, като даде Своя скъпоценен Син да умре според принципите, които всички вярваха, че са справедливи. По този начин както Божията справедливост (милост), така и справедливостта на Сатана се срещат на кръста. Те са пренесени през пропастта в двете посоки. И двете са удовлетворени; Бог навежда глава в доволно приемане, докато Сатана се навежда в благоговение пред кръста, защото всичките му изисквания са изпълнени.

Но защо беше необходимо това? Защото справедливостта на Сатана доминираше в умовете на всички създадени същества.

Човечността на Спасителя издига цялото човечество в скалата на моралната ценност пред Бога. Тя довежда Бога и човека много близо един до друг. „На оне-

Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана

зи, които Го приеха, даде им силата да станат Божии чада." Като отдаде живота си, за да спаси паднали-те хора, Христос дава цялото небе на онези, които вярват в Него. **Като умря за нас, Той даде еквивалент за нашия дълг. По този начин Той премахна от Бога всякаква отговорност за намаляване на вината за греха.** Чрез моето единство с Отца, казва Той, Моето страдание и смърт ми дават възможност да платя наказанието за греха. **Чрез моята смърт се премахва ограничение от Неговата любов. Неговата благодат може да действа с неограничена ефективност.** („Младежки инструктор“, 16 декември 1897 г., параграф 7)

Сатана обвини Бог, че намалява вината за греха, като не го наказва. Ангелите бяха повлияни от тази идея и човешката раса напълно я прие. Христос трябваше да умре, за да поддържа светостта на закона в умовете на хората. Смъртта на Христос премахна от умовете на хората ограничението на любовта на Неговия Отец.

Христос прие човечеството върху Себе Си от грехопадението, за да стане *негов* посредник и да представи на Бога от името на *човечеството* жертвата, която човекът смяташе, че е необходимо да бъде платена за помирение.

Не забравяйте, Библията ни казва, че посредникът не е само за едната страна, но и за двете.

Но посредникът не *ходатайства само* за един, а Бог е един. (Галатяни 3:20)

Христос щеше да представлява както Божията позиция на милостива любов, така и човешката на безмилостна справедливост, която изисква смърт като заплащане. Чрез живота Си на служение Христос щеше да изпълни Божията справедливост (Ер. 22:3), а чрез смъртта Си щеше да задоволи условието, от което човекът се нуждае за помирение.

Божиие пътища не са като нашите пътища и затова Христос трябва да представлява както Божиие пътища, така и да се сниши, за да представлява нашите. Но както казва Павел – Бог е един. Има само една истина, която ще надделее. След като Христос се принесе на Бога като жертва от името на човека, Той можеше да помири човешката справедливост с Божията милост. Нашият възлюбен Първосвещеник тогава можеше да ни отведе от кървавия меден жертвен олтар към златния олтар на тамяна, представящ Божието присъствие на любов и благодат.

О, нека снизхождението и любовта на Бог да слязат в помрачените ни представи за справедливост и да ни поведат за ръка в пълната светлина на Неговата милост! Вечността никога няма да може напълно да разкрие величината на тази любов.

ГЛАВА 5

ПОМИРЕНИЕ

След като Сатана успешно повлиял на вселената със своята теория за справедливостта, възникнали два възгледа за Божия характер. Позицията на Божия Син е била поставена на тази основа. Той е знаел, че Неговият Отец е милостив, благодатен, дълготърпелив, изобилстващ с доброта и истина, а Неговата справедливост позволява на всички да понесат последствията от действията си: тези, които вършат добро, жънат добрите последици на благополучие, радост и щастие, докато тези, които вършат зло, жънат лошите последици от греха, скръбта и смъртта.

Вторият възглед е, че Бог е безмилостен и Неговата справедливост е подкрепена със сила. Милостта трябва да бъде откупена чрез смърт, смъртта на нарушителя или заместител. Тя не е безплатен дар. Стабилността и святостта на закона изискват той да бъде поръсен с кръв, за да бъде удовлетворен. Така го изразява известният проповедник от 19-ти век Чарлз Спърджън.

Никога не е била изречена лоша дума, нито е била замислена лоша мисъл, нито е извършено зло дело, за което Бог да не получи наказание от някого. Той ще получи удовлетворение или от

вас, или от Христос. Ако нямате изкупление, което да извършите чрез Христос, трябва завинаги да лежите, плащайки дълга, който никога не можете да платите, във вечно страдание; **защото, както е сигурно, че Бог е Бог, Той по-скоро ще загуби Своята Божественост, отколкото да позволи дори един грях да остане ненаказан или дори една частица бунт да остане неотмъстена.** Може да кажете, че този характер на Бога е студен, строг и суров. Не мога да спра това, което казвате за него; въпреки това е вярно. Такъв е Богът на Библията.³

Отец бил дълбоко огорчен, че такава отвратителна идея за справедливост може да процъфтява във вселената. Колко скръб е изпитвал Той от тази трагедия, никога няма да разберем истински. Принципът на силата е бил напълно чужд на Неговите принципи на любов. Чистата любов и свобода не могат да съществуват там, където има заплаха или се прилага сила.

За да се върнат обърканата вселена и този паднал свят обратно при Бога, е необходимо пълно откровение за Божия характер в контраст с този на Сатана. Истината за Божия характер е основата на помирението, защото лъжите, изразени от Сатана за Божията справедливост, са обгърнали Бог в тъмнина. Той е светлина, но Сатана е повел този свят в тъмнина, за да не могат всички хора наистина да видят характера на Отца.

Земята беше потънала в мрак поради погрешно разбиране за Бога. За да могат мрачните сенки да бъдат осветени, **за да може светът да бъде върнат към Бога,** измамната сила на Сатана трябваше да бъде разбита. Това не можеше да се направи със сила. **Упражняването на сила противоречи на прин-**

3 Чарлз Спърджън, „Частно изкупление“, проповед, произнесена на 28 февруари 1858 г.

ципите на Божието управление; Той желае само служба от любов; а любовта не може да бъде заповядана; тя не може да бъде спечелена със сила или власт. Само чрез любовта се събужда любов. **Да познаваш Бога означава да Го обичаш; Неговият характер трябва да се прояви в контраст с характера на Сатана.** Това дело можеше да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви. В тъмната нощ на света Слънцето на правдата трябваше да изгрее „с изцеление в крилете Си“. Малахия 4:2. (*Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 8)

Когато Луцифер и неговите ангели отказаха да се поклонят пред Божия трон, Отец нямаше да ги унищожи. **Те щяха да живеят, докато смъртта не дойде в резултат на пътя, който бяха следвали.** Вавилонският цар обаче заплашил с пълно унищожение всички, които отказали да се поклонят на златния му образ. **Движещата сила в небесното управление е любовта; човешката власт, когато се упражнява, се превръща в тирания.** Всяка тирания е повторение на вавилонските принципи. Понякога я наричаме папска; тя е също така вавилонска. Когато гражданската власт налага поклонение от какъвто и да е вид, независимо дали това поклонение е истинско или лъжливо само по себе си, подчинението е идолопоклонство. Заповедта трябва да бъде подкрепена от някаква форма на наказание, огнена пещ, и съвестта на човека вече не е свободна. От гражданска гледна точка подобно законодателство е тирания, а погледнато от религиозна гледна точка, то е преследване.⁴

Не само този свят се нуждаеше от откровение за характера на Бога, но и ангелите, и непадналите светове.

4 Стивън Хаскъл, „Историята на пророк Даниил“, Гл. 3, Параграф 9

...и чрез Него да помири със Себе Си всичко, било земно, било **небесно**, като установи мир чрез кръвта на Неговия кръст. (Колосяни 1:20)

Бог щеше да помири със Себе Си както тези на небето, така и тези на земята чрез кръвта на кръста. Кръстът не е само Неговата смърт на дървен кръст, но и Неговото ежедневно себеотричане, разкривайки характера на Неговия Отец пред лицето на нашето неверие, отхвърляне и омраза. Непадналите ангели и светове щяха да видят в живота, страданието и убийството на Божия Син истинския характер на Сатана и така щяха да осъзнаят истинския характер на Отца.

Като се сниши, за да приеме върху Себе Си човешко естество, Христос разкри характер, противоположен на характера на Сатана. (*Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 18)

Тъй като Христос не е посредник на една страна, пролятата кръв на Христос е двойна. Съществува буквалната физическа кръв на Исус, пролята в процеса на разпъване. Но както споменахме в трета глава, има и кръв на гроздето, за която Христос каза: „Защото това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за прощение на греховете“ (Матей 26:28). Христос заявява, че за тези, които са в преживяването на Новия завет има животворящ принцип, симболизиран в гроздовия сок. Кръвта на гроздето разкрива насадата на Отца в Неговия Син, която е била пролята върху всички ангели чрез Духа. Това е истинското средство за помирение с Отца.

Ще разгледаме това много по-задълбочено, като засега фокусът е върху това как физическата кръв задоволява това, от което се нуждаем, и разкрива какво е било в сърцата ни.

Кръвта, пролята върху дървения кръст, разкри истинския

Помирение

характер на Сатана и по този начин напълно помири умовете на ангелите с Бога. Те разбраха, че справедливостта, от която бяха повлияни, беше фалшива.

Поради лъжливата справедливост, падналата човешка раса можеше да открие вратата на милостта, отворена за тях, само чрез физически пролятата кръв на Христос. За тези, които приемат Божията милост чрез кръвта на Христос, се отваря пътът да видят, че такава справедливост никога не е била изисквана от Него, но в голямата Си любов Той осигури жертвата, от която се нуждаехме.

Следователно физическата кръв на Христос постига две цели.

1. Плаща цената на откупа, който Сатана изискваше. Тя удовлетворява справедливостта, която Сатана е внедрил във вселената, която според него законът изисква, като по този начин поддържа почитта към Божия закон в съзнанието на всички.
2. Разкри характера на Сатана като убиец и оттук невероятната любов на Бог, който предаде Сина Си на човешката раса, за да Го убие. И след това доказва, че макар убийството да е било винаги в сърцето на човека, Бог винаги е бил готов да прости на човешката раса за него.

Разликата в разбирането на Божията справедливост е опорната точка, върху която се гради посредничеството на Христос между Бога и човека. От името на Отца, Христос осигурява живот, милост и благословия в Дух на саможертва и съвършено откровение за Своя Отец. В полза на човека, Христос приема човешката природа, за да го представлява, и проявява снизхождение, за да позволи на хората да Го принесат на Бога като жертва, за да могат да се докоснат до Божията прошка.

Термините *кръв* и *жертва* означават съвсем различни неща за Бога и хората, защото Божиите мисли не са като нашите мисли (Исая 55:8-9).

Божията жертва е да осигури живот, милост и благодат пред лицето на омразата, презрението и егоизма. Бог в Христос позволява да бъде пронизан от грубите, насилствени, егоистични действия на хората. Неговата кръв е дарът на Неговия Дух, Неговата животворна кръв, дадена на всички хора чрез този саможертвен принцип.

Жертвата на хората е да вярват, че Бог е изисквал смъртта на Сина Си и проливането на Неговата буквална кръв, за да задоволи Своята справедливост. Това е жертва, която умилюва гнева, който предполагахме, че Бог има към нас.

Посредническото свещенство на Христос осигурява удовлетворение и на двата конкуриращи се принципа. Ето как Христовият кръст успя да привлече Божията милост и справедливостта на хората (смятана за Божия) през широката пропаст на разделението обратно към помирението.

Той постави кръста си по средата между небето и земята и го направи обект на привличане, което достигаше и в двете посоки, привличайки както Правосъдието, така и Милостта през пропастта. **Правосъдието се премести от възвишения си трон и с всички небесни армии се приближи до кръста. Там то видя Един, равен на Бога, носещ наказанието за всяка несправедливост и грях. С пълно удовлетворение Правосъдието се поклони в благоговение пред кръста, казвайки: „Достатъчно е. (Бюлетин на Генералната конференция, 1 октомври 1899 г., чл. Б, параграфи 20-22)**

Способността на Христовото посредничество да задоволи както Божията милост, така и сатанинската/човешка спра-

Помирение

ведливост е чудо от най-дълбоки размери. Благословено да бъде името на Господ Исус Христос, Който се предаде на тази съдба, и благословено да бъде името на Отца, Който доброволно ни даде това, което искахме, като запази Своите любящи, саможертвени принципи.

Основата на помирението от Божия гледна точка е Неговото творение да познае характера Му. Ето защо Христос се е молил в нощта преди да умре:

Аз Те прославих на земята. Завърших делото, което Ми даде да върша. (Йоан 17:4)

Исус прослави Своя Отец, като разкри характера Си в нашата човешка природа. Той изля Божията любов, милост и благодат във всичко, до което се докосна чрез Духа на Своя Отец. Това беше помирение от Божия страна. Той завърши делото, което Неговият Отец Му даде да извърши.

Но след като Исус се помоли с тази молитва, Той каза на похитителите Си: „Това е вашият час и властта на тъмнината.“ (Лука 22:53). От този момент нататък всичко, от което човек се нуждаеше за помирение, се изпълни. Побоят, подигравките, бичуването бяха несъзнаваното от нас посвещение на Исус в страданията на човешката раса. Несъзнателно щяхме да се уверим, че Той разбира какъв е животът на този свят. След това Го разпнахме по най-бруталния начин, проляхме невинната Му кръв на земята, приковахме Го на кръст, докато умре. Думите на Исус, изречени на кръста: „Свърши се“, сигнализираха, че Той е завършил всичко, от което човек се нуждаеше за помирение.

Исус завърши това, което Неговият Баща желаше в четвъртък вечерта, и завърши това, което човекът изискваше, в петък следобед. Двата завършека отразяват двата набора от изисквания, които Христос изпълни.

Когато осъзнаем, че Библията ни говори и за двата набора

от изисквания, и приемем, че Божиите изисквания са различни от човешките, тогава можем да разпознаем пълен път към помирение с Бога.

Божиите изисквания се измерват с това, което разбираме за Неговия характер. Характерът на Бога се измерва с това, което Исус ни е разкрил, когато е дошъл тук на земята.

Един от най-големите препъни-камъни за разбирането на разликата между изискванията на Бога и хората е значението на жертвоприношението, особено както е подчертано в историята за жертвоприношението на Исаак от Авраам. Преди да разгледаме изискванията на Бога и хората, ще установим, че Божията милост е в противоречие с принципа на жертвоприношението и следователно не може да бъде част от Неговите изисквания за помирение.

ГЛАВА 6

МИЛОСТ, А НЕ ЖЕРТВА

Известният теолог Уилям Лейн Крейг посочва точно същината на съвременната християнска доктрина за изкуплението, когато казва:

Всяка библейски адекватна теория за изкупление-то трябва да включва понятието за умилоствивение, тоест умилоствивяване на справедливия Божи гняв срещу греха. **Източникът на Божия гняв е Неговата възмездяваща справедливост и затова умилоствивяването на гнева е фундаментално въпрос на удовлетворяване на божествената справедливост.** Как се удовлетворяват изискванията на божествената справедливост? Библейски погледнато, удовлетворяването на Божията справедливост се осъществява предимно, не както е смятал Анселм, чрез компенсация, а чрез наказание.⁵

Както е описано по-горе, милостта или изкуплението идват чрез наказателната смърт. Но наистина ли това е милост? Смятаме ли, че всеки път, когато плащаме за нещо,

5 Уилям Лейн Крейг, „Изкуплението и смъртта на Христос“ (Baylor University Press, 2020), стр. 195

собственикът на магазина проявява милост към нас? Ако платим исканата цена, ние не възприемаме това като проява на милостта или добротата.

Ако обаче имаме дълг, който не можем да платим, и приятел го плати вместо нас, бихме сметнали действието му за проява на милост или доброта към нас. Но не бихме сметнали делото на магазинера за проява на милосърдна доброта към нас, защото на него му е платено толкова, колкото се изисква.

Ако собственикът на магазина се смили над нас и поиска да ни помогне като ни даде пари чрез сина си, за да можем да платим, бихме могли да се запитаем: защо просто не ни прости дълга и не прояви милост директно? В този случай изглежда, че собственикът на магазина е по-заинтересован от процеса на плащане, отколкото от проявата на милост. Той изглежда е движен от нужда за удовлетворение или плащане; ръката му на милост е изсъхнала поради изискването за плащане.

Свързвайки тази история с Бог, мнозина биха казали, че Божиата справедливост е най-важното нещо. Но както показахме по-рано, справедливостта, която според нас се нуждае от плащане, е справедливостта на Сатана, а не Божиата. Много хора, които наблюдават християнството, са объркани от Божиата нужда от кръв – те не виждат смисъл в това; изглежда сложно и странно. Тази странност е представена от християните като част от мистерията на Бог и се казва, че не трябва да поставяме под въпрос Неговите методи. Но както обяснихме, това не са Божиите методи, а тези на Сатана, и много хора могат да усетят, че нещо не е наред с християнското обяснение на изкуплението.

Споменаваме примера с търговеца, защото точно така Исус описва процеса на помирение чрез една притча:

Милост, а не жертва

„Имаше един кредитор, който имаше двама длъжници. Единият дължеше петстотин динария, а другият петдесет. **И понеже нямаха с какво да си върнат дължимото, той им прости и на двамата.** Кажете ми, прочее, кой от тях ще го обича повече?” (Лука 7:41-42)

След това Исус прави директен паралел с процеса на прощаване на греховете във връзка с една грешна жена:

„Затова **ти казвам: Прощават ѝ се многото грехове, защото** е обичала много. А на когото малко се прощава, *той* малко обича.” Тогава Той ѝ каза: „Прощават ти се греховете.” И онези, които седяха с Него на трапезата, започнаха да си казват: **„Кой е Този, Който прощава грехове?”** Тогава Той каза на жената: „Вярата ти те спаси. Иди си с мир.” (Лука 7:47-50)

Как Исус прости греховете на тази жена? Той ѝ прости щедро, без никакви изисквания освен вяра. Не ѝ каза: „Трябва да вярваш, че ще заема твоето място и ще умра за теб.” В сделката няма споменаване на кръв, смърт или жертва. Той просто каза: „Многото ѝ грехове са простени”; а на нея каза: „Вярата ти те спаси. Иди си с мир.” Вярата ѝ беше само в Него като Божи Син, без никакво споменаване на плащане с кръв.

Способността на тази скъпоценна жена да се хване за думите на Исус се основава на уверението в любовта на Отца. Сладката и възхитителна кръв от грозде, опосредована чрез Христовия Дух, е която потвърди, че тя е дъщеря на Бога. Нейната слаба и парализирана ръка беше укрепена, за да протегне ръка и да прегърне дара на прошката. Кръвта или Духът на Христос се проляха в сърцето ѝ и тя извика „Авва, Отче!”.

Библията представя жертвата *като противопоставяне* на милостта, а не като средство за получаване на милост.

Защото милост желая, **а не жертва**, и познанието на Бога повече от всеизгаряния. (Осия 6:6)

Текстът не казва, че Бог желае *милост чрез жертва* (или наказание), а по-скоро *милост, а не жертва*. Ако се задълбочим малко в текста, забелязваме класическата еврейска паралелна структура на изречението:

Милост, А НЕ жертва

Познание за Бога ПОВЕЧЕ ОТ всеизгаряния

Еврейската дума, използвана за обозначаване на „повече от“, е по-добре да се преведе като „от или извън“. Когато говорим за всеизгаряния в Псалмите, ни се казва, че Бог изобщо не изисква такива.

Жертва и принос не си пожелал; отворил си ушите ми. **Всеизгаряне и принос за грях не си поискал.**
Псалм 40:6

Това се потвърждава от гръцкия Стар завет, който казва „Ще приема милост, а не жертва“ или в Апостолския полиглот „Защото искам милост, а не жертва“. Нека сега сравним Божия и човешкия път.

Божият път	Човешкият път
Милост	Жертва
Познание за Бога	Всеизгаряния

Божият път е да покаже милост към нас, грешниците, като ни удължи живота, с голяма лична цена за Него, за да можем да стигнем до познание за Бога, да се покаем и да се помирим с Него.

Обърнете внимание как Библията ни казва, че получаваме изкупление:

С милост и истина се осигурява изкупление за безза-

Милост, а не жертва

конието; и чрез страх от Господа *човек* се отклонява от злото. Притчи 16:6

Текстът не казва „В божествена жертва и кръв е осигурено изкупление за беззаконието“. Той просто казва милост; милост чрез истината за Божия характер. Милостта не означава жертва, а доброта. Милост не означава умилиствие, а благоволение или съжаление. Както Исус каза в притчата, кредиторът им простил свободно и на двамата, без да е необходимо да се извършва каквото и да е плащане.

Милостта и истината са основата на изкуплението. Милостта и истината са също основата на Божията справедливост и праведност.

Правда и правосъдие *са* основата на Твоя престол; милост и истина ходят пред лицето Ти. (Псалм 89:14)

Точката и запетаята в текста означават, че казаното след тях разширява и допълнително определя значението на това, което е преди тях. В „Крал Джеймс“ всъщност се използва двоеточие, а не точка и запетая, което по-силно показва, че справедливостта и съдът се определят като милост и истина, като по този начин се доказва, че справедливостта е милост. Те не са противоположности; те са едно и също нещо. Справедливостта е да правиш това, което е правилно, а правилното нещо е да бъдеш милостив и добър към другите.

Сатанинската справедливост е несъвместима или противоположна на милостта, докато Божията справедливост е напълно съвместима с милостта, защото е неин свършен израз.

Той ще съди народа ти с правда и сиромасите ти с правосъдие. Планините ще донесат мир на народа, а хълмовете – правда. (Псалм 72:2-3)

Да отдадеш справедливост на бедните означава да ги нахраниш и да им дадеш подслон. Правилно е да се грижиш за бедните и да им осигуряваш прехраната – това е милост. Отново виждаме по-долу, че Божията милост е паралелна на праведността или справедливостта.

Но милостта на ГОСПОДА е от вечност до вечност върху онези, които Му се боят, и правдата Му (справедливост) върху внуците. (Псалм 103:17)

В този текст от Осия, семето на справедливостта или праведността дава плод на милост. Те не са противоположни принципи.

Посейте за себе си правда, пожънете милост; разорете угарта си, защото е време да търсите ГОСПОДА, докато дойде и ви навали правда. (Осия 10:12)

Какво пречи на хората да помагат на бедните, които се обръщат към тях? Осъдителността. Човекът, който има средства, се гордее със своите умения, дисциплина и способност да трупа богатство. Той крие сърцето си от бедните, защото ги осъжда с мисълта: „Работил съм усилено за парите си и жизнения си стандарт. Не бъдете мързеливи, ходете на работа и печелете собствени пари!“

Това е духът на самодоволство и именно към този дух се обръща Исус, когато говори на водачите на Израел. Онези, които отказват да помогнат на бедните, всъщност жертват бедните, вместо да жертват част от това, което притежават, за да им помогнат. Когато богат човек види беден в нужда и откаже да му помогне, богатият е готов да остави бедния да страда и евентуално да умре, вместо да му осигури подкрепа. Това е жертване на бедните, за да се спаси богатство.

А фарисеите, като видяха *това*, казаха Му: Ето, Твоите ученици вършат това, което не е позволено да се

Милост, а не жертва

прави в събота... А Той им каза... **Но ако бяхте знаели какво значи това: „Милост искам, а не жертва“,** нямаше да осъдите невинните. (Матей 12:2, 3, 7)

Тук Исус определя връзката между милостта и жертвата, цитирайки Осия 6:6. Но след това Той свързва жертвата с духа на осъждането. Това ни връща към произхода на принципа на жертвеното наказание. Сатана прехвърли самоосъждането си върху Божия Син. Той направи Христос отговорен за всичко и след това осъди невинния Божи Син.

Днес виждаме, че много християни призовават за осъждане и дори смърт на политически лидери и влиятелни бизнесмени по света, които вършат злини. Те настояват за това, казвайки, че справедливостта изисква този съд. Това по същество е призив за жертва, тъй като вярват, че този акт би поправил нещата и би ги възстановил. Този призив се отправя от самодоволните. Така виждаме, че духът на осъждане, изискващ наказание, винаги е свързан с жертва.

Исус казва на водачите, че ако разбираха милостта като противоположност на жертвоприношението, нямаше да осъждат други, които смятат за достойни за наказание. Теологията на жертвоприношението е теология на съд и осъждане, а не на милост.

Християнството вярва, че Бог е наказал Сина Си на кръста като заместителна жертва за нашите грехове. Това прави Бог такъв, който е готов да осъди невинните. Но Исус иска ясно да разберем, че Бог желае милост, а не жертва. Това означава, че няма осъждане на невинните, а това разрушава основите на наказателната заместителна жертва.

И обратно, само онези, които признаят, че са грешници, нуждаещи се от милост, и я получат, ще бъдат в състоя-

ние да предложат милост на другите. Когато един простен грешник види друг човек да греши, той си спомня за собствения си грях; не осъжда, защото е способен да предложи милостта, която е получил. Само онези, които знаят, че са простени, могат наистина да простят на другите.

Жизненоважно е да се разбере, че за Бога жертвата и милостта са взаимно изключващи се, за да се оцени истинското свещенство на Христос от името на Отца. Бог никога не е желал жертва в Своя план за спасение, въпреки че е знаел, че хората ще я изискват.

Преди да бъдат положени основите на света, планът за изкупление бе замислен. В небето се чу тайнствен глас, който каза: „**Жертва и принос не си поискал**, но тяло си ми приготвил... Ето, идвам да изпълня волята Ти, Боже;“ „да, законът Ти е в сърцето ми.“ (*The Review and Herald*, 16 септември 1902 г., Параграф 7)

Духът на пророчеството ни разкрива, че когато е бил направен спасителният план, Бог не е искал жертви или приноси – не само животински, а *никакви* жертви. Бог е искал вселената да узнае какъв е Той, затова е приготвил човешко тяло за Неговия Син, за да разкрие пълнотата на характера Си в човешка форма.

Земният живот на Христос е основата на изкуплението при Бога. Това е осъзнаването, че сме имали погрешна представа за Него, но въпреки че сме Го наранили толкова много, Той ни прощава щедро, осигурявайки път за нашето покаяние, за да можем да бъдем изпълнени с истинския Божи Дух, проявен в Христос.

Един от най-красноречивите изрази на този изкупителен процес е даден през 1897 г. от адвентния пастор Джордж Файфийлд:

Думата „изкупление“ (atonement) означава примирение. **Грехът е донесъл страдание, а страданието е донесло неразбиране на Божия характер.** Така хората са започнали да намразват Бога, вместо да Го обичат; и мразейки Него, единствения Отец, хората са намразили и човека, своя брат. Така, вместо едно семейство и един Отец, хората са били отделени от Бога и един от друг поради омраза и егоизъм. Трябва да има изкупление.

Изкупление може да бъде извършено само чрез такова разкриване на Божията любов, въпреки греха и скръбта, че сърцата на хората да бъдат нежно докоснати; и те, бидейки освободени от заблудите на Сатана, да могат да видят колко напълно и ужасно са разбирали Божествения и как са се противопоставяли на Духа на неговата благодат. Така те могат да бъдат водени в блажено единство, като завръщащи се братя в дома на Отца.

Изкуплението не е за да се умиловичи Божият гняв та хората да се осмелят да дойдат при Него, а за да се разкрие Неговата любов, за да дойдат при него. (Файфийлд, *Бог е любов*, стр. 48)

Файфийлд не споменава нищо за кръвна жертва, а по-скоро за разкриване красотата на Божия характер. Нашето осъзнаване как сме Го разбирали напълно погрешно и сме Го произвели с егоизма си е това, което ни води до покаяние. Това откровение идва при нас чрез личността на Исус Христос преди 2000 години.

Това е целта на Мелхиседековото свещенство – да ни донесе живот и благословия, за да можем да познаваме Отца такъв, какъвто е.

Когато осъзнаем истината, че нашият Баща желае милост, а не жертва, можем да започнем да ценим посредническото дело на Христос от името на Неговия Отец, като та-

кова, което не е само за нас. Можем да излезем от идеите на Сатана за справедливост и да приемем Духа на кроткия Спасител.

Ограничаването на Христовото свещенство до греха и смъртта елиминира Божията позиция в процеса на посредничество. По същество хората убеждават себе си, че Божието изкупление е същото като тяхното собствено, което всъщност възпрепятства процеса на помирение. Следователно е важно да се гледа на Христовото свещенство като на нещо повече от служение чрез кръвна жертва и смърт.

ГЛАВА 7

ЖЕРТВАТА В ОГЛЕДАЛОТО

Една от основните причини, поради които християните смятат, че Бог изисква буквална кръвна жертва, е жертвоприношението в Стария завет и по-специално историята за Пасхата в Египет. Твърдения като това сякаш показват, че Бог се е нуждаел от жертвите.

Христос, след съвет с Отца Си, установи системата на жертвоприношенията; така че смъртта, вместо незабавно да сполети престъпника, да бъде прехвърлена върху жертва, която да предвещава великото и съвършено приношение на Божия Син. (*Избрани вести, том 1, Гл. 30, Параграф 3*)

Първо, забелязваме, че Христос е установил жертвоприношенията по съвет на Своя Отец. Това е било част от Христовото посредническо свещеничество за човешката раса.

Въпросът, който трябва да се зададе, е защо Христос, със съгласието на Своя Отец, е установил тази система, когато Писанието казва, че Бог не е искал жертви и приноси? Както цитирахме по-рано:

Преди да бъдат положени основите на света, планът за изкупление е бил замислен. В небето се чу тайнствен глас, който каза: „Жертва и принос не си поискал, но тяло си ми приготвил... Ето, ида да изпълня волята Ти, Боже;“ „да, законът Ти е в сърцето ми.“ (*The Review and Herald*, 16 септември 1902 г., параграф 7)

Това привидно противоречие ни показва, че от едната страна на тази дискусия за жертвоприношенията действа огледало; което означава, че едното от тези твърдения е отражение на Божия характер, а другото е приспособяване към човешкото мислене. Христос посредничи и в двете позиции.

В стремежа си да хармонизираме тези две твърдения, виждаме нещо интересно в историята за Авраам.

Въпреки това патриархът молеше за някакъв видим знак като потвърждение на вярата си и като доказателство за бъдещите поколения, че Божиите благодатни цели към тях ще бъдат изпълнени. **Господ прояви снизхождение ката склучи завет със Своя слуга, използвайки такива форми, каквито бяха обичайни сред хората за потвърждаване на тържествен ангажимент.** По божествено напътствие Авраам пожертва юница, коза и овен, всяко на по три години, като раздели телата и постави частите на малко разстояние една от друга. Към тях добави гургулица и млад гълъб, които обаче не бяха разделени. След като направи това, той благоговейно премина между частите на жертвата, давайки тържествен обет на Бога за вечно послушание. (*Патриарси и пророци*, Гл. 12, Параграф 16)

Авраам получи божествено нареждане да пожертва три животни, но нареденото беше нещо обичайно сред хората. Бе снизходителност от страна на Бог да дойде на нивото на Авраам, за да го насърчи във вярата. Това не беше

Жертвата в огледалото

нещо, което Бог иска или от което има нужда. Авраам се нуждаеше от това и Бог го посрещна в тази нужда.

Интересно е, че връщайки се към началото на Библията, не виждаме да пише, че Бог е дал напътствия относно жертвоприношението. Казва се само следното:

И след известно време Каин принесе жертва Господу от плодовете на земята. Авел също принесе от първородните на овцете си и от тлъстината им. И Господ погледна благосклонно на Авел и на жертвата му. (Битие 4:3-4)

Причината Христос да въведе жертвоприношението е двойна. Първо, то е трябвало да помогне на Адам да осъзнае нещо за себе си; да види в закланото агне символ на скритата си враждебност към Христос. Това е било част от посредническото дело на Христос да полага славата на човека в праха, за да може да му донесе прошка и спасение. Жертвоприношението е част от това да се умножи греха на човека, за да може благодатта да изобилства много повече.

Второ, установените жертви били обещание към човека да укрепят вярата му, за да повярва, че Бог го обича и ще му прости според това, което той разбира.

Когато Адам яде от плода на дървото, духът на Сатана влезе в него. Както е записано в книгата на Осия:

И те, както Адам, престъпиха завета, там постъпиха вероломно с Мене. (Осия 6:7)

Предателството е нещо скрито или прикрито. Адам не е осъзнавал враждебността, която е била вътре в него.

Защото плътският ум е вражда против Бога; понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. (Римляни 8:7)

Когато патриарсите принесли в жертва агне, Христовият Дух едновременно давал на хората обещание какво ще направи Христос, за да ги спаси, като същевременно ги убеждавал, че грехът изисква тези действия. Видимото страдащо агне било откровение за невидимото страдание на Христос под човешката система на правосъдие, откакто човекът паднал в грях.

И когато Христос ги привлича да погледнат към Неговия кръст [символизиран с жертвения агнец], за да видят Този, когото греховете им са прободили, заповедта достига до съвестта им. **Злото на техния живот, дълбоко вкорененият грях на душата, им се разкрива. Те започват да разбират нещо от праведността на Христос и възкликват: „Какво е грехът, че да изисква такава жертва** за изкуплението на пленените от него? Нима цялата тази любов, цялото това страдание, цялото това унижение бяха изисквани, за да не погинем, но да имаме вечен живот?“ (Пътят към Христос, Гл. 3, Параграф 14)

Грехът изискваше жертва, а не Бог. Грехът изискваше кръв, за получаването на „милост“, но Бог желае само милост, а не жертва.

О! Какъв благословен Спасител! Правосъдието изискваше страданията на човека; но Христос върна страданията на Бог. **Той не се нуждаеше от изкупителни страдания за Себе Си; всичките Му страдания бяха за нас;** всичките Му заслуги и святост бяха достъпни за падналия човек, представени като дар. Но ще го приеме ли? (Писма и ръкописи, том 7, писмо 12, 1892 г., параграф 4)

Жертвата беше за нас, снизходителност от страна на Бог и Неговия Син, за да укрепи вярата ни, като същевременно разкрие истинската вражда в сърцата ни. Какъв прекрасен Отец! Колко милостив, търпелив, добър и любящ е Той,

като прави това за нас чрез Сина Си.

Отново, колко мило от страна на Бог да се сниши и да позволи на скъпоценните агнета, които е създал, да бъдат използвани, за да помогнат на Адам да осъзнае сериозността на положението си. За нашия Отец и Неговия Син беше изключително болезнено да видят как тези агнета са заколвани.

Семето в сърцето на Адам се прояви в Каин, когато той уби брат си. Авел беше изпълнен с Духа на Христос. Каин остана в естествения плътски ум. Същото това семе щеше се прояви 4000 години по-късно, когато еврейският народ, подпомогнат от езичници, уби Божия Син. То продължава и сега по всички начини, които измисляме, за да отричаме, че Исус е единородният Син на Отца.

Когато Адам осъзна проблема си, той се разкая за враждебността си и смирено последва своя Спасител, избирайки да се отрече от плътската си природа.

За Адам принасянето на първата жертва беше изключително болезнена церемония. **Ръката му трябваше да бъде вдигната, за да отнеме живот, който само Бог можеше да даде.** Това беше първият път, когато той виждаше смърт и знаеше, че ако беше послушан на Бога, нямаше да има смърт нито на човек, нито на животно. Докато убиваше невинната жертва, той трепереше при мисълта, че **грехът му трябва да пролее кръвта на неопетнения Божий Агнец.** Тази сцена му даде по-дълбоко и по-ярко усещане за величината на неговото прегрешение, което нищо друго освен смъртта на Божия скъп Син не можеше да изкупи. (*Патриарси и пророци*, Гл. 4, Параграф 18)

Ръката на Адам трябва да бъде вдигната, за да отнеме живота, който Бог е дал, защото когато е ял плода, той е приел догмата на Сатана за справедливост, която изисква

наказание и смърт. Грехът трябва да пролее кръвта на непорочното агне, защото именно той ни кара да вярваме, че Бог изисква това. След като веднъж съгреши, Адам не можеше да се освободи, без грехът да бъде наказан със смърт; смъртта на Божия Агнец.

Адам никога не би могъл да си представи, че яденето на забранения плод ще позволи на Сатана да изопачи природата му, да проникне в ума му с фалшива справедливост, изискваща смърт, и да го излъже за Божия характер. Но точно това се случи; това е силата на греха.

Адам е трябвало да заколи агнето, за да покаже, че самият той се нуждае от това за помирение. Но ако Бог е бил този, който е изисквал тази смърт, тогава Той е щял да бъде този, който е заколил агнето за Адам; Той е щял да причини първата смърт. Агнето е щяло да бъде „поражено от Бога и наскърбено“ (Исаия 53:4).

Голяма част от християнския свят вярва, че Бог е отнел първия живот. Ето един пример от известен протестантски пастор:

„Това въвежда за първи път в Писанието въпроса за изкуплението или покриването на грешника чрез смъртта на невинен заместник. Това е суверенното дело на Бог. Бог избра животното; **Бог уби животното**; Бог взе кожата на животното и покри грешниците. **Това е първата смърт в света, никога преди това не е имало смърт. Първата смърт е смъртта на животно, убито от Бог, за да покрие грешниците. ...**

...жертвоприношението е трябвало да изобрази необходимостта от заместник, който да заеме мястото на грешниците, да бъде убит и да понесе Божия гняв. И, разбира се, никоя от жертвите, давани някога в миналото, не е могла да направи това, те просто

Жертвата в огледалото

са изобразявали Този, който е трябвало да дойде – Христос.”⁶

Благодаря на Господ Исус за дара на пророчеството, който ясно разкрива, че Адам е отнел първия живот, а не Бог. Значението на това не може да бъде надценено.

Адам е бил длъжен да заколи агнето, защото той е бил този, който е вярвал, че всеки грях трябва да бъде наказан, заедно с шокиращата реалност, че той несъзнателно е носил в себе си семената на сатанинското желание да убие Божия Син.

Именно в този контекст Бог благоволи да установи жертвоприношението като огледало на случващото се в Адам, а не в Бога. То разкриваше изискванията на Адам, а не на Бога.

Разбира се, идеята за умилоствение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде умилоствен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които се нуждаят от жертвата, а не Бог. (Е. Дж. Уагонър, *Справедливостта на милостта, Настояща истина, Великобритания*, 30 август 1894 г.)

Пролятата кръв на агнето даде на Адам надежда, че може да му бъде простено за големия му грях. Христос изпрати Духа Си на Адам в помраченото му мислене, за да го увери, че Бог му е простил, но Той направи това *чрез* предупрежденията на Адам за помирение. Исус не е имал друг избор, защото не би използвал сила, за да осъществи промяна в човека. За всичко това Христос е любящ посредник за спасението на човека. Христос изпълни човешкия завет, известен още като Стария завет, и служението на смъртта (2 Коринтияни 3:7-9).

Този принцип се разкрива в това защо и как Исус разказа

6 Джон Макартър, „Първата жертва“, *gty.org*, 11 ноември 2012 г.

историята за богаташа и Лазар.

В тази притча [за богаташа и Лазар] Христос се обърна към хората посрещайки ги на тяхната собствена почва. Учението за съзнателно състояние на съществуване между смъртта и възкресението бе поддържано от много от онези, които слушаха думите на Христос. **Спасителят познаваше техните идеи и състави притчата Си така, че да внуши важни истини чрез тези предварително заложиени мнения. Той издигна пред слушателите Си огледало, в което те можеха да видят себе си в истинската си връзка с Бога. Използва преобладаващото мнение, за да предаде идея, която искаше да направи очевидна за всички** – че никой човек не е ценен заради притежанията си; защото всичко, което има, му принадлежи само като заем от Господа. Злоупотребата с тези дарове ще го постави по-ниско от най-бедния и най-страдащия човек, който обича Бога и Му се уповава. (*Притчи Христови*, Гл. 21, Параграф 11)

Христос не се е опитвал да каже на слушателите Си, че техните представи за отвъдния живот са погрешни, защото е знаел, че няма да го разберат. По същия начин не се е опитвал да каже на Адам, че идеите му за изкупление са погрешни. Той е служил на Адам чрез неговите погрешни идеи; внедрил е важната истина за прошката чрез погрешните идеи на Адам за жертвоприношението. Това е централният момент, в който Христос посредничи между две страни. Ако можете да се хванете за този принцип, много недоумения в Писанията ще изчезнат.

Само в контекста на огледалото можем да открием хармония между това, че Бог е установил жертвоприношението, като същевременно не изисква жертва и принос. Именно в огледалото можем да разберем какво има предвид Елън Уайт с изказвания като тези:

Жертвата в огледалото

Върху Христос, като наш заместник и поръчител, беше поставено беззаконието на всички ни. Той беше счетен за престъпник, за да може да ни изкупи от осъждането на закона. Вината на всеки потомък на Адам притискаше сърцето Му. Божият гняв срещу греха, ужасното проявление на Неговото неодобрение поради беззаконието, изпълваше душата на Неговия Син с ужас. През целия Си живот Христос е проповядвал на падналия свят благата вест за милостта и прощаващата любов на Отца. Спасението за най-големите грешници беше Неговата тема. Но сега, с ужасната тежест на вината, която носеше, Той не можеше да види помиряващото лице на Отца. Отдръпването на божественото лице от Спасителя в този час на върховна мъка прониза сърцето Му с болка, която никога не може да бъде напълно разбрана от човека. Толкова голяма беше тази агония, че физическата Му болка едва се усещаше. (*Копнежът на вековете*, Гл. 78, Параграф 37)

Христос стана наш заместник, а не Божий (Исая 53:3; Лука 23:20-24). Той беше счетен за престъпник от нас, а не от Бога. Като човешка жертва на Бога, Христос не можеше да види лицето на Отца. Бог трябваше да позволи на Сина Си да преживее това, което човекът си мисли, че Бог ще му направи; да го отсече. Въпреки че Бог беше със Сина Си в тъмнината (Псалм 22:1, 24) Христос не можеше да почувства това присъствие. На Исус бе позволено да върви по пътя, който човекът възприемаше като Божие наказание. Внимателно забелязваме:

Трябва ли Той да се откаже от хората, за които е предвидено такова осигуряване, дори от Единородния Си Син, Неговият точен образ? **Бог позволява Синът Му да бъде предаден за нашите прегрешения. Той Самият приема пред Носещия греха образа на съдия, събличайки от себе си очарователните**

качества на баща. (Свидетелства към служители-те и евангелските работници, Гл. 36, Параграф 2)

Бог не става съдия, но заема тази позиция в огледалото на нашите погрешни принципи за справедливост. Той не може да направи нищо друго, освен да приеме тази позиция, защото това е нашата погрешна представа за Него. Той трябваше да направи това, за да задоволи нашите гняв и осъдителност. Нашият Отец има такава чудна любов, за да е готов да извърви този път за нас.

Друг момент, който трябва да вземем предвид, е честотата на жертвоприношенията. Защо е имало толкова често? В началото се казва:

И в края на дните Каин принесе от плода на земята дар Господу; и Авел също принесе от първородните на стадото си, от угоените им; и Господ погледна на Авел и на неговия дар. (Битие 4:3-4)

Коментирайки този стих, Джон Уесли заявява:

В течение на времето – В края на дните, **или в края на годината, когато са празнували празника си на събирането**, или в края на дните от седмицата, седмия ден. Коментар на Уесли върху (Битие 4:3)

В контекста на Божиата нежност и Неговата любов към животните (Йона 4:11), принасянето на жертва веднъж годишно би изяснило смисъла. Принасянето на жертва всяка седмица само би закоравило сърцето за преподавания урок.

Виждайки, че човешкото сърце може да откликне на уроците, преподавани чрез огледалото в жертвоприношенията, Сатана положил усилия да унищожи смисъла им.

След като в Едем беше обявено за змията: „Ще поставя вражда между тебе и жената, и между твоето потомство и нейното потомство“ (Битие 3:15), Сатана

Жертвата в огледалото

знаеше, че няма абсолютна власт над света. В хората се виждаше действието на сила, която устояваше на неговото господство. **Със силен интерес той наблюдаваше жертвите, принасяни от Адам и синовете му. В тези церемонии той разпозна символ на общуване между земята и небето. Той се зае да прекъсне това общуване.** Представи погрешно Бога и неправилно тълкуваше ритуалите, които сочеха към Спасителя. Хората бяха карани да се страхуват от Бога сякаш е някой, който се наслаждава на тяхното унищожение. Жертвите, които би трябвало да разкрият Неговата любов, бяха принасяни само за да умилостивят Неговия гняв. (*Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 4)

В резултат на усилията на Сатана:

Жертвоприношението, поверено на Адам, също бе изопачено от неговите потомци. Суеверието, идолопоклонството, жестокостта и развратът поквариха простата и значима служба, която Бог бе определил. (*Патриарси и пророци*, Гл. 32, Параграф 5)

Скоро предпотопните хора започнали да принасят човешки жертви, за да успокоят представата си за гневно божество – което, разбира се, било грях.

Олтарите, на които се принасяха човешки жертви, бяха съборени и поклонниците бяха направени да треперят пред силата на живия Бог и да осъзнаят, че **именно тяхната поквара и идолопоклонство бяха довели до унищожението им.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 7, Параграф 23)

Обърнете внимание, че не Бог е този, който е призовал за унищожението им, а по-скоро *тяхната* поквара и идолопоклонство. В основата на идолопоклонството е вярата в Бог, който изисква наказание. Самоосъждането на предпотопните хора е това, което ги е карало да се смятат за

достойни за смърт (Римляни 1:31).

Именно в този контекст Каяфа е бил мотивиран да принесе Христос като жертва.

От устните на Каяфа тази най-ценна истина [за идващия Месия] беше превърната в лъжа. **Политиката, която той защитаваше, се основаваше на принцип, заимстван от езичеството. Сред езичниците смътното съзнание, че някой трябва да умре за човешката раса, доведе до принасянето на човешки жертви.** Затова Каяфа предложи чрез жертвата на Исус да спаси виновния народ **не от прегрешение, а в прегрешение, за да могат те да продължат в греха.** (*Копнежът на вековете*, Гл. 59, Параграф 10)

Действията на Каяфа са били езически мотивирани. Склонността на хората да принасят жертви като умилоствение към Бога за греховете си е изразена в следните думи:

Ще бъде ли доволен Господ от хиляди овни, от десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за прегрешението си, плода на утробата си за греха на душата си? (Михей 6:7)

Простата жертвена служба, която Христос даде на Адам, за да диагностицира враждебността в сърцето му, беше напълно изопачена. Фактът, че както народът на Израел, така и езичниците попаднаха под влияние, което подтикна бащите да убиват собствените си деца като жертва, отразява първоначалното разбиране, че Бог ще ни предложи Сина Си като жертва, за да задоволи нашите представи за справедливост. Но това беше изопачено в лъжата, че Бог Отец ще убие собствения Си Син, за да задоволи Своята оскърбена справедливост.

Сатана се стремеше да омаловажи жертвените приноси, които предвещаваха смъртта на Христос; и тъй

Жертвата в огледалото

като умовете на хората бяха помрачени от идолопоклонство, **той ги подтикна да фалшифицират тези приноси и да жертват собствените си деца на олтарите на своите богове.** Когато хората се отвърнаха от Бога, божествените качества – справедливост, чистота и любов – бяха изместени от потисничество, насилие и жестокост. (*Патриарси и пророци*, Гл. 10, Параграф 13)

Предприемайки тези стъпки, Сатана накара хората да повторят това, което той беше направил, като приписа собствените си качества на Бога.

Така архи-врагът облича със собствените си качества Създателя и Благодетеля на човечеството. Жестокостта е сатанинска. Бог е любов; и всичко, което е създал, е било чисто, свято и прекрасно, докато грехът не е бил внесен от първия голям бунтовник. (*Великата борба*, Гл. 33, Параграф 10)

Чрез жертвоприношенията хората обличаха Бог със собствените си качества. В тази фалшива рамка, хората естествено биха облекли Христовия кръст в езически представи за справедливост и наказание.

Измамата на човешкото сърце, вдъхновена от Сатана, накара хората да скрият враждебността си към Бога в самата жертва, предвидена за тях, за да им покаже греха. Това е, което накара целия християнски свят да повярва, че буквалната кръв на Исус е това, което удовлетворява Божиата справедливост и ги освобождава от Неговото осъждане.

Бог искаше да освободи света от самоосъждането му и да ни насърчи да се хванем за Неговата любов чрез вяра. Той искаше Духът, или духовната кръв на Христос, да ни очисти, изцели и преобрази по Негов образ.

По същия начин, по който Христос показва огледало на Адам, установявайки жертвоприношението, Той установи

за Израел жертвоприношението Пасха.

Говори на цялото израилево общество и кажи: „На десетия ден от този месец всеки човек да си вземе по едно агне, според бащиния *си дом*, по едно агне за семейство. И ако домът е твърде малък за агнето, нека той и съседът му *го вземат* според броя на душите; според нуждите на всеки човек да преброите агнето. Агнето ви трябва да бъде без недостатък, мъжко, едногодишно. Можете да *го вземете* от овцете или от козите. И да го пазите до четиринадесетия ден от същия месец. Тогава цялото израилево общество да го заколи привечер. И да вземат *от* кръвта и да *я сложат* на двата стълба на вратата и на горния праг на къщите, където го ядат.“ (Изход 12:3-7)

Докато бяха в Египет, много от израилтяните се поквариха в поклонението си на Бога. Физическото им робство беше отражение на робството в сърцата им.

Жертви на доживотно робство, те бяха невежи, необучени, деградирани. Имаха малко познание за Бога и малка вяра в Него. **Бяха объркани от лъжеучения и покварени от дългия си контакт с езичеството.** (Възпитание, Гл. 5, Параграф 5)

Упадъкът на израилтяните причиняваше дълбока скръб на Бог и Неговия Син. В Своето свещеническо служение Христос ежедневно им даваше животворната Си кръв чрез Духа Си, докато те не знаеха за страданията, които техните действията Му причиняваха. При отстъпничеството им в Египет Христос беше разпнат.

И трупове им *ще лежат* по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и **Египет, където и нашият Господ беше разпнат.** (Откровение 11:8)

От гледна точка на Отца, пасхалното агне е било огледа-

Жертвата в огледалото

ло на това, което Израел е правил с Христос в Египет. За израилтяните кръвта на агнето е съответствала на техните объркани езически представи за жертвоприношение, защото те са живели с египтяните в продължение на стотици години.

Докато израилтяните бяха в египетско робство, те бяха обградени от идолопоклонство. Египтяните имаха традиции относно жертвоприношенията. Те не признаваха съществуването на Небесния Бог. Принасяха жертви на своите идолски богове. С голяма помпозност и церемонии извършваха идолопоклонството си. Издигаха олтари в чест на своите богове и изискваха дори собствените им деца да преминават през огъня. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 267, Параграф 2)

Някои от израилтяните дори участвали в тези езически обреди, прекарвайки собствените си деца през огъня заради египетските богове.

Дори някои от израилтяните бяха деградирали до толкова, че да практикуват тези мерзости, и Бог направи огънят да запали децата им, когато ги прекарваха през огъня. Те не стигнаха до всички крайности на езическите народи; но Бог ги лиши от децата им, като направи огънят да ги погълне в акта на преминаване през него. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 268, Параграф 1)

В правилното схващане за Божия характер, ние разбираме, че Бог е позволил огънят да бъде запален върху децата им, допускайки да бъдат лишени от тях, защото както човек сее, така ще пожъне. Той не е могъл да ги принуди да променят идеите си и затова им е позволил да изпитат последствията от изборите си.

Обръщаме внимание на това, което Елън Уайт казва в следващия параграф относно току-що прочетеното.

Тъй като Божият народ имаше объркани представи за церемониалните жертвоприношения и езическите традиции бяха объркани с церемониалното им поклонение, Бог прояви снисхождение като им даде ясни насоки, за да могат да разберат истинското значение на тези жертви, които трябваше да продължат само докато Божият Агнец бъде заклан, Който беше великият прототип на всички техни жертвоприношения. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 268, Параграф 2)

Израилтяните смесвали езически традиции с церемониалното си поклонение. Бог, чрез посредничеството на Христос, избягвал да предизвиква гнева на хората, като им казва, че грешат, а вместо това давал насоки относно жертвоприношенията според техните предубеждения. Бог не искал жертви за Израел всеки ден, както езичниците, но се налагало да им говори истината за прошката чрез погрешните им идеи. Моисей разкрива, че Израел преди това е принасял жертви на демони и те били толкова изпълнени с тези принципи, че Бог ги срещнал там, където се намират:

Те няма вече да принасят жертви на демони, след които са блудствали. Това ще бъде вечен закон за тях във всичките им поколения. (Левит 17:7)

Честотата и мащабът на жертвоприношенията, записани в Левит, са били снисхождение към възприятията на Израел за жертвоприношение. Нито на Адам, нито на Ной, нито на Авраам, нито на децата му е било заповядано да принасят жертви ежедневно. Но египетското храмово поклонение е включвало ежедневни приноси от храна и напитки на техните богове, заедно с тамян и миро. Въпреки че жертвоприношението на животни не е имало централно място в египетската практика, те все пак са жертвали животни редовно. Мащабът на жертвоприношенията на животни в

Жертвата в огледалото

Египет е накарал някои небиблейски учени да мислят, че концепцията за ежедневно ритуализирано жертвоприношение на животни идва от Египет.

Както четохме по-рано за Авраам, Бог благоволи да даде на израилтяните наставления относно жертвоприношенията според техните представи. Той познаваше техните предварително заложили мнения и формулира заповедите Си *така, че да им внуши важна истина чрез тях* за това как трябва да се извършва поклонението.

Именно в този контекст Бог можеше да каже на Израел по времето на Еремия:

Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: „Прибавете всеизгарянията си към жертвите си и яжте месо. **Защото не говорих на бащите ви, нито им заповядах в деня, когато ги изведох от Египетската земя, за всеизгаряния или жертви.** Но ето какво им заповядах, казвайки: Слушайте гласа Ми и Аз ще бъда ваш Бог, а вие ще бъдете Мой народ. И ходете по всички пътища, които ви заповядах, за да ви бъде добре.” (Еремия 7:21-23)

Ежедневните жертвоприношения са били в съответствие с разбирането на Израел, а не с Божието разбиране, защото Божиите пътища не са като нашите пътища (Исаия 55:8, 9).

Сега, след като виждаме цялата жертвена система в контекста на огледалото, можем да разгледаме следното твърдение в *Патриарси и пророци*.

Ако човекът беше спазил Божия закон, както е даден на Адам след грехопадението му, съблюдаван от Ной и спазван от Авраам, нямаше да има нужда от обряда на обрязването. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, на който обрязването беше знак, те никога нямаше да бъдат съблазнени в идолопоклонство, нито щеше да е необходимо да страдат

от робство в Египет; те щяха да помнят Божия закон и нямаше да има нужда той да бъде провъзгласяван от Синай или гравирен върху каменните плочи. **И ако хората бяха практикували принципите на Десетте заповеди, нямаше да има нужда от допълнителните указания, дадени на Моисей.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 32, Параграф 4)

Ако Божият народ беше верен, нямаше да има обрязване, робство, десет заповеди, написани на камък, и Мойсеев закон с подробностите за ежедневните жертви. Това е жизненоважен принцип, който трябва да се разбере. Това изобщо не означава, че в тези неща няма истина, защото Бог е учил хората чрез тях. Но Той е трябвало да прояви снизхождение като го направи чрез техните предубеждения.

С това осъзнаване можем да започнем да разбираме, че нашият небесен Отец никога не е искал буквална кръв, за да изкупи греховете ни, но ни е осигурил дара на Своя Син, за да можем да избегнем лъжата на Сатана, че „всеки грях трябва да бъде наказан“. Христос беше принесен, за да ни помогне да се освободим от лъжата, че Бог няма да прости.

В този контекст всички кръвни жертвоприношения са езически, защото Бог никога не ги е изисквал. Бог се съгласи да ги предостави като огледало на Адам, както и на Израел, за да отвори канал за комуникация между тях и Него. Тъй като те бяха предназначени да покажат какво е в сърцето на човека и понеже всички хора са езичници по прихода, следва, че всички жертвоприношения са езически; всички жертвоприношения са огледало на враждебността или негодуванието на хората срещу Христос. Но в Израел Бог говори чрез тези погрешни схващания, за да ги учи на важни истини. Чрез жертвоприношението Бог накара греха на хората да се умножи, но където този грях се умножи,

благодатта се умножи много повече (Римляни 5:20).

Христос, като Първосвещеник по времето на Израел, им говореше важни истини чрез погрешните им представи за изкуплението. Неговият Дух ги умоляваше, чрез изопачаването на това, което Бог първоначално им е дал, да видят истината, че Бог ще им прости щедро. Чрез издигането на медната змия на върлината, Христос също се опита да им покаже, че изцеление и прошка могат да бъдат получени без кръвна жертва. Но издигането на медната змия беше пореден опит да им се каже истината чрез погрешните им представи. Какво снизхождение, каква непостижима любов!

ГЛАВА 8

ПРИНАСЯНЕТО НА ИСААК

На върха на планината Мория цялото човечество е поставено на съд. Призвани сме да решим значението на Божи-ята заповед към Авраам да принесе сина си - син, когото Авраам е чакал през целия си брачен живот; синът, когото Бог му е обещал и в когото са почивали всичките му надежди. Както казва Киркегор: „Точно както вярата на Авраам е изпитвана от Бог в книгата Битие, така и собствената вяра на читателя е изпитвана чрез лично размишление върху библейската история.“

Мартин Лутер веднъж прочел разказа за Авраам, който принесъл Исаак на жертвения олтар. Съпругата му, Кейти, с цялото състрадание на майка казала: „Не вярвам. Бог не би се отнесъл така със сина Си!“ „Но, Кейти“, отговорил Лутер, „Той го направи.“

Кой е бил прав? Кейти или Мартин Лутер? Един християнски уебсайт представя тази история по следния начин:

Библията има много трудни пасажи за съвременните читатели, но малко са по-предизвикателни от слу-

Принасянето на Исаак

чая, в който Бог моли Авраам да пожертва сина си Исаак в Битие 22 гл. Тази история ни кара да си зададем много тревожни въпроси. Какъв Бог би поискал това? Заповядва ли Бог да се жертват деца? Не е ли това искане в противоречие с всичко останало, което Бог сякаш цени?⁷

След като повдига няколко идеи, цитираният по-горе автор стига до следното заключение:

Когато четем Битие 22 гл., може да си помислим: Как е възможно Бог да е изисквал това? Но когато погледнем историята през призмата на пророческото пресъздаване, можем вместо това да се запитаме: Какво е възнамерявал Бог да научим чрез това?

Точно както Бог призова пророк Осия да изиграе ролята на Бог, като се ожени за блудница (Осия 1 гл.) и каза на Езекиил да лежи на едната си страна повече от година, за да символизира обсадата на Йерусалим (Езекиил 4 гл.), така Той помоли Авраам да изиграе ролята на Бог, като принесе в жертва собствения си син. (Пак там.)

Заклучението звучи разумно. Това е същото заключение, до което бях стигнал преди. Фокусирах се върху това колко трудно е било за Отца да принесе Сина Си, но никога не съм поставял под въпрос причината, поради *която* очевидно е трябвало да го направи. Ето какво написах преди 10 години:

Опитайте се да си представите Бог в историята за Авраам и Исаак и вижте, че нямаше кой да заеме мястото на Исус; нямаше **кой да освободи Отца от сърцераздирателната задача на жертвоприношението и никой, който да спре божествената ръка да не забие ножа**. В заетостта и мрака на онзи

7 <https://bibleproject.com/articles/why-did-god-ask-abraham-to-sacrifice-isaac/>

съдбовен ден, когато най-голямата любов, съществувала някога, беше прекъсната заради греховете ни, чувам вика на Отца: „Сине Мой, Сине Мой, как мога да се откажа от Теб? Как мога да Те пусна да си отидеш?“ Ето го Ада точно тук. И Отец, и Син са преживели Ада, прекъсвайки връзката си заради нас. Какво друго може да бъде същността на Ада, освен пълната противоположност на това, което представлява Божието царство – любяща, интимна връзка?⁸

Разбирането ми за историята на Авраам и Исаак ме доведе до това заключение. Някак си си представях как Бог е длъжен да убие собствения си Син, за да изпълни изискванията на закона. Разстройва ме мисълта, че съм бил толкова сляп, че никога не съм поставял под въпрос предполагаемата система за правосъдие, която изисква от Отца да убие собствения си Син. Мартин Лутер го е изразил по следния начин:

Бидейки неопетнен Божий Агнец, Христос лично бе невинен. Но тъй като пое греховете на света, Неговата безгрешност беше осквернена. Каквито и грехове всички да сме извършили или ще извършим, те трябва да бъдат Христови грехове, иначе ще погинем завинаги... Нашият милостив небесен Отец... затова изпрати единствения Си Син в света и Му каза: „Ти си сега Петър, лъжецът; Павел, гонителят; Давид, прелюбодеецът; Адам, непокорният; разбойникът на кръста. Ти, Сине Мой, трябва да платиш за беззаконието на света.“ Законът ръмжи: „Добре. Ако Твоят Син поема греховете на света, не виждам други грехове никъде другаде освен в Него. Той ще умре на кръста.“ **И законът убива Христос. Но ние си отиваме свободни.**⁹

8 Ейдриън Ибънс, *Идентичностни войни* (2014), стр. 53

9 Мартин Лутер, Коментар върху Посланието на Свети Павел до галатяните

Принасянето на Исаак

Лутер пренасочва убиването на Божия Син към Закона. Законът изисква това. Бог сякаш е подчинен на закона. Неговите бащински чувства на любов трябва да бъдат жертвувани за светостта на закона. Когато по-рано си мислех, че нашият небесен Отец е готов да направи това, сърцето ми се изпълни с любов към Него – Той беше готов да жертва собствения Си Син за мен! Това беше, защото бях сляп за справедливостта, която седеше на трона на сърцето ми, на която дори самият Отец трябваше да се подчини. Не мислех, че Отец се подчинява на закона. Никога не съм се питал защо Бог очевидно е бил принуден да жертва Сина Си и да се подложи на неописуема травма, защото сърцето ми беше управлявано от сатанинската идея за справедливост. Бях заслепен от фалшива справедливост и несъзнателно проектирах това върху Отца. „Отче, разкайвам се за този грях срещу Теб, благодаря Ти, че желаеш милост, а не жертва. Благодарен съм, че не ме осъди, но ми прости щедро, за това че съм вярвал в такива лъжи за Теб.“

Припомняме си отново думите на Елън Уайт за справедливостта и трона:

Правосъдието и Милостта стояха отделно, в противопоставяне една на друга, разделени от широка пропаст. Господ, нашият Изкупител, облече божествеността си в човечност и създаде в полза на човека характер, който беше без петно или недостатък. Той постави кръста си по средата между небето и земята и го направи обект на привличане, което достигаше и до двете посоки, привличайки както Правосъдието, така и Милостта през пропастта. Правосъдието се премести от възвишения си трон и с всички небесни армии се приближи до кръста. Там видя Един, равен на Бога, носещ наказанието за всяка несправедливост и грях. С пълно удовлетворение Правосъдието

се поклони в благоговение пред кръста, казвайки: „Достатъчно е.“ (Бюлетин на Генералната конференция, 1 октомври 1899 г., чл. Б, параграф 20-22)

Когато разберем, че справедливостта на Сатана е удовлетворена, тогава имаме правилната рамка, за да разберем цената на откупа. Откупът е платен на похитителя на човешката раса. Няма смисъл да се казва, че Отец е платил откуп за Себе Си, за да получи падналите Си деца на планетата Земя.

Как Сатана завладя човешката раса? Той ни убеди в лъжата си за справедливостта, която е грях срещу Божия характер.

Сатана отказа да пусне пленниците си. Той ги държеше като свои поданици, защото вярваха в лъжата му. Така той се беше превърнал в техен тъмничар. Но **нямаше право да изисква да се плати цена за тях;** защото не ги беше получил чрез законно завладяване, а под фалшиви претенции. Бог, бидейки кредитор, имаше право да направи каквото и да било разпореждане за изкуплението на човешките същества. **Справедливостта изискваше да се плати определена цена. Божият Син беше единственият, който можеше да плати тази цена.** Той се предложи доброволно да дойде тук и да премине през земята, където падна Адам. (Писма и ръкописи, том 18, писмо 20, 1903 г., параграф 12, 13)

Цената не беше платена на Бог, а на Сатана. Той беше този, който поиска цената, а не Бог. Въпреки че Бог е източникът на цялото творение и в този смисъл е кредитор, Той не поиска цена, а ни предостави средствата, за да бъде платена тази цена. Човечеството повярва на лъжата и затова, ако Бог искаше да го освободи, Той трябваше да плати цената на сатанинската справедливост, като предостави Сина Си, за да бъде убит чрез човечеството. Но единствената при-

Принасянето на Исаак

чина Бог да плати тази цена е, че вселената първоначално е смятала, че Сатана е прав относно справедливостта.

Удивително, Лутер казва, че „законът е ръмжал“, съгласявайки се с условията за освобождаване на човечеството. Все едно законът е разярен лъв, който трябва да пусне плячката си. Нашият Отец не ръмжи като ревящ лъв, а Сатана прави това!

Бъдете трезви, будни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне. (1 Петрово 5:8)

Сатана уби Христос; Бог не Го принесе в жертва.

Сатана видя, че маската му е разкъсана. Неговото управление беше разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. **Той се беше разкрил като убиец. Като проля кръвта на Божия Син**, той изкорени себе си от симпатиите на небесните същества. Оттогава нататък делото му беше ограничено. (*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 15)

С нашата фалшива представа за справедливост, лесно се подвеждаме да тълкуваме историята за Авраам и Исаак погрешно, като пророчество за това, че Бог ще пожертва собствения си Син.

Когато Бог казал на Авраам да вземе единствения си син и да го принесе [за всеизгаряне], Авраам разбрал думите в контекста на единствената система за правосъдие, която познавал. Божията цел била да извади наяве погрешното разбиране на Авраам.

Помислете за израза „принеси го в жертва за всеизгаряне“. Думата *принеси* съдържа следните значения в *речника на Браун, Драйвър и Бригс*:

Да изведе, да накарам да се изкачи или издигне, да доведе, да противопоставя, да отнема, да издигна, да

изтегля, да обучавам, да накарам да се изкачи, да събудя, да раздвижа (умствено), да принеса, да донеса (дарове), да възвисявам, да накарам да се издигне, да принеса – *Hiphil* форма на Евр. 5927

В този контекст виждаме как буквалният превод на Йънг предава тази дума:

И рече: Вземи, моля, сина си, единствения си син, когото си възлюбил, Исаака, и иди в земята Мория, и **там го заведи** за всеизгаряне на една от планините, за които ти говоря. (Битие 22:2)

Тъй като щяха да се изкачат на връх Мория, думата *изкачвам се* е естествен избор за такова пътуване. Думата за „всеизгаряне“ има две значения. Първото е *всеизгаряне*, а второто е *изкачване, стълбище* или *издигане*. Конкордансът на Стронг го предава по следния начин.

Женски род, деятелен залог от Евр. 5927; стъпало или (общо стълби, като изкачване); обикновено всеизгаряне (като издигане в дим) – изкачване, всеизгаряне (жертва), качвам се до. Вижте също Евр. 5766.

Вижте как е преведена думата за *всеизгаряне* в този стих:

И *имаше* седем стъпала, за да **се изкачват** към нея, и сводовете ѝ бяха пред тях; и *имаше* палми, едната от едната страна, а другата от другата страна, върху стълбовете ѝ. (Езекиил 40:26)

Въпреки че е същата дума, тук няма връзка с всеизгаряне. Следователно, това, което Бог е казал, може да се преведе по следния начин:

Тогава Той каза: „Вземи сега сина си, единствения си син Исаак, когото обичаш, и иди в земята Мория, и **се качи** там, и **се качи** на една от планините, за които ще ти кажа.“ (Битие 22:2)

Този детайл е важен, за да обясним огледалото, което

Принасянето на Исаак

действа в текста. Бог знаеше как Авраам ще разбере думите Му. Първо, нека разгледаме какво казва Бог за жертвоприношението на деца:

Те също така построиха високите места на Ваал, за да горят синовете си с огън за всеизгаряния на Ваал, което не съм заповядал, нито съм говорил, нито Ми е идвало на ум. (Еремия 19:5)

Както заявихме по-рано, жертвоприношението е дадено на човека като огледало на неговите мисли към Бога и Неговия Син. Бог никога не е желал жертви. Човекът, стремейки се да се защити от грубото обвинение, че иска да убие Божия Син, проектира това върху Бога като нещо, което Бог желае. Жестоко е човек да постъпва така с Бога, но в крайна сметка това само прави изпитанията, пред които трябва да се изправи, още по-големи.

Начинът, по който Авраам разбираше Бога, разкрива какво е било в Авраам, а не какво е било в Бога. Авраам е бил отгледан в среда, където са се принасяли деца в жертва; хората от Ханаанската земя, където е живял, са практикували тези мерзости. Греховете, които е извършил преди това (лъгал е два пъти за жена си, не е вярвал в Бог и е убил, за да спаси Лот), всички те са го притискали с мисли за съд и следователно наказание.

Гузната съвест на Авраам беше изкушена да вярва, че не му е простено, освен ако не пожертва нещо. Бог позволи на погрешното старозаветно мислене на Авраам да се прояви. Той искаше Авраам да има любяща връзка с Него, без непрекъснато да изпада в страх и несигурност поради погрешните си разбирания за Божия характер.

Ако Бог наистина е заповядал на Авраам да убие сина си, следващите думи сигурно ни оставят с озадачаващи въпроси.

И Той каза: „Не дигай ръката си върху момчето, нито му прави нещо; защото сега знам, че се боиш от Бога, понеже не пожали сина си, единствения си *син*, за Мене.“ (Битие 22:12)

Дали Бог е измамил Авраам, като му е заповядал да убие сина си и след това в последния мъчителен момент го е спрял, понеже е доволен, че Авраам е достоен? Идеята е изключително проблематична.

В контекста на всичко, което разгледахме, е много по-логично, че Авраам е разбирал Божиите думи в една медна, създадена от Сатана, система за правосъдие. Бог знаеше, че Авраам ще Го разбере така, но това беше единственият начин да разкрие скритата вражда в сърцето му.

Заповедта да се убие Исаак разкрива семето, което е било скрито в лоното на Адам. Адам си мислел, че Бог ще убие жена му и не можел да понесе мисълта за раздяла с нея. Той смятал, че Бог иска тя да умре, точно както Авраам си мислел, че Бог иска Исаак да умре.

Агнето, хванато в гъсталака, наистина представлява Христос. Бог е осигурил агнето като откуп; но Авраам го е пожертвал, а не Бог. Бог е дал Сина Си на Израел, потомците на Авраам. Те са убили Христос, а не Бог. Няма смисъл Бог да изисква жертва и след това да кара човечеството да Му я принесе. Такъв сценарий е изкуствен и манипулативен.

Виждаме, че Христос не представя жертвата Си на Отца, за да Го удовлетвори, а по-скоро от името на човечеството, което вярва, че това е необходимо. Христос е посредникът както за Бога, така и за човека. Неговата кръвна жертва имаше за цел да удовлетвори нас. Той изпълни нашите изисквания и тези, които я приемат, могат да получат Божи-ята прошка, знаейки, че справедливостта, която сме смятали за необходима, е удовлетворена.

Следователно, от човешка гледна точка, Христос е завършил делото на изкуплението на кръста. Но от Божия гледна точка, изкуплението е завършено в Христовото откровение за Божия характер. Но докато не осъзнаем, че Бог никога не е искал жертва за грях и че Неговата справедливост никога не я е изисквала, не можем да получим това изкупление. Изкуплението на кръста е било за нас. Изкуплението в контекста на третата ангелска вест означава, че ние идваме да Го прославим, като приемем, че сме грешали относно справедливостта и че ние сме тези, които са изисквали жертвата. Ще излезем ли от Вавилон, за да влезем в славната светлина на характера на Отца?

ГЛАВА 9

КАКВО Е КРЪСТЪТ?

Исусе, дръж ме близо до кръста

Където има скъпоценен извор

Безплатен лечебен поток за всички

Тече от планината Голгота

Този познат химн на Фани Кросби, изпят от милиони души по света през последния век, говори за скъпоценен извор, извиращ от Христовия кръст. Според християнската вяра, този лечебен поток възниква благодарение на извършената там транзакция. Друг, по-съвременен християнски химн обяснява как се разбира тази транзакция:

Само в Христос, който прие плът

Пълнотата на Бога в безпомощното бебе

Този дар на любов и праведност

Презрян от онези, които Той дойде да спаси

Докато на този кръст Исус умря

Какво е Кръстът?

Божият гняв да бъде задоволен

Защото всеки грях беше положен на Него

Тук, в смъртта на Христос, аз живея¹⁰

Както християнството обикновено го разбира, всички грехове на човешкия род са били положени върху Христос от Отца и отнесени в гроба чрез смъртта. Божият гняв срещу греха е утолен или умилоостивен и сега Божията прошка и любов се изливат като порои върху този виновен свят, носейки очистване на всички, които са готови да се потопят в този поток на любовта. Следният красив химн от уелското възраждане улавя тази мисъл:

На планината на разпятието,

Извори се отвориха дълбоко и широко;

През шлюзовете на Божията милост

Течеше необятната и благодатна вълна;

Благодат и любов като могъщи реки

изливани непрестанно отгоре,

И небесният мир и съвършената справедливост

Целунаха с любов, виновния свят.

В рамките на това определение за справедливост, милиони са дошли на кръста и са намерили прошка, мир и любов. Реалността на това преживяване на кръста е променила света, носейки живот и надежда на голям брой от човешката раса, включително и на мен.

Няма съмнение, че това е красива картина на Божията лю-

10 Кийт и Кристин Гети, „Само в Христос“ (2006)

бов, но както разгледахме по-рано, това е красива картина в лоша рамка.

Подобно на Авраам, всички ние, които сме извървели пътя към Голгота, сме разбирали Божиите думи като означаващи, че Неговата справедливост изисква смъртта на Сина Му. В действителност Бог искаше да призове Авраам на планината, за да му разкрие красотата на Своя характер.

Рамката за тази картина, както разгледахме, е разработена от Сатана. И все пак, чрез нея, Бог, в голямата Си любов, е успял да ни съобщи чрез Сина Си за Своята прошка, любов и благодат.

Бог не изискваше кръста, но ние се нуждаехме от него заради заблуждаващата ни система за правосъдие, наследена от Сатана. Затова значението на кръста за нас е различно от това, за което Исус всъщност говори. Истината на Неговите думи е била скрита във фалшивата рамка на сатанинската справедливост.

Искам да противопоставя едно типично разбиране за кръста на това, което Исус всъщност ни казва, че е той. Първо, едно християнско обяснение:

Божията справедливост изискваше съд и наказание за греха; Божията любов Го подтикна да изпрати единствения Си Син, за да бъде умилостивение за греха.¹¹

А сега думите на Исус:

Тогава Исус каза на учениците Си: „Ако някой иска да дойде след Мене, **нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и нека Ме следва**. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери.“ (Матей 16:24-25)

11 <https://www.gotquestions.org/meaning-of-the-cross.html>

Какво е Кръстът?

И който не носи кръста си и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик. (Лука 14:27)

Това са двете твърдения, които Исус е направил за кръста, повторени в евангелията на Матей, Марк и Лука, общо шест.

Не е ли забележително, че централната доктрина за кръста, както е проповядвана от християнството, напълно липсва в учението на Христос? Той изобщо не говори за смъртта на кръст, за да се задоволи божествената справедливост. В този момент си спомням думите на Павел:

И ако някой мисли, че знае нещо, той още не знае нищо, както трябва да знае. (1 Коринтяни 8:2)

Исус определя кръста като живот на себеотрицание. За да следваме Христос, трябва да приемем Неговия Дух, за да живеем живот, който отрича подтиците на плътта. Павел обяснява този принцип красиво:

Разпнат съм с Христос; и въпреки това живея, но не аз, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плът, живея го с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен. (Галатяни 2:20)

Но реших да не се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез когото **светът е разпнат за мен, и аз за света.** (Галатяни 6:14)

Павел не казва, че е разпнат *като* Христос, а разпнат с Него. Разликата е огромна. Този живот на себеотрицание Христос е преживявал от времето, когато грехът е влязъл във вселената.

Малцина се замислят за страданието, което грехът е причинил на нашия Създател. **Цялото небе е страдало в агонията на Христос; но това страдание не е започнало, нито е свършило с Неговото проявление в човечеството. Кръстът е откровение за на-**

шите притъпени сетива за болката, която грехът е причинил на Божието сърце още от самото си зараждане. Всяко отклонение от правилното, всяко жестоко деяние, всеки неуспех на човечеството да достигне Неговия идеал, Му носи скръб.... „Във всичките им страдания Той беше наскърбен... и ги понесе, и ги носеше през всичките древни дни.“... (Исая 63:9)

...Нашият свят е огромна болница, сцена на мизерия, върху която не смеем да позволим дори на мислите си да се спират. Ако осъзнавахме това така, както е, бремето щеше да бъде твърде ужасно. И все пак Бог чувства всичко това. (*Възпитание*, Гл. 31, Параграф 3, 4)

Голготският кръст не е просто едnodневно събитие, което показва Божията любов. Физическият кръст на Исус е врата към страданието, което Бог и Неговият Син тайно са понасяли от влизането на греха във вселената чрез Луцифер. Те ще носят този кръст на себеотрицание пред лицето на лъжите и бунта на Сатана до изкореняването на греха в края на 1000-та години след Второто пришествие на Христос. Говорейки за този кръст, апостол Йоан пише:

Ще му се поклонят всички, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота на **Агнеца, заклан от създанието на света.** (Откровение 13:8)

Гръцката дума за *свят* е *космос* и тя може да се преведе и като *вселена*, както е направено в превода на Уест.

И ще Му се поклонят всички, които живеят на земята, чието име не е записано в книгата на живота на Агнето, **Който е бил заклан, от времето, когато са били положени основите на вселената ...** (Откровение 13:8, Уест)

Исус използва думата *кръст*, за да обозначи страдание-

Какво е Кръстът?

то, което е готов да понесе, за да бъде с нас. Той вижда всичко, което правим, чува всяка наша дума и знае всяка наша мисъл. Когато мислим и вършим зло, това Го наранява дълбоко. Той е загрижен, че ще страдаме, когато вършим зло. Когато се нараняваме, Той плаче с нас и копнее да ни помогне. Той прави това за всеки човек, живеещ по света. Вижда всяко убийство, всяко изнасилване, всеки аборт, всяко самоубийство и чувства цялата болка, която е свързана с тях.

„И онези, които Го прободоха.“ Това се отнася не само за онези, които за последно са видели Христос, когато е висял на кръста на Голгота, но и за онези, които с погрешни думи и действия Го пронизват днес. **Всеки ден Той страда от агонията на разпятието. Всеки ден мъже и жени Го пронизват, като Го обезчестяват, като отказват да изпълняват волята Му.** (Проповеди и беседи, том 2 , стр. 214, Параграф 1)

Този кръст е невъзможно да бъде напълно разбран. Той е толкова огромен, толкова невероятно отвъд способността ни да го оценим истински, и въпреки това във всичко това можем да започнем да разбираме колко красив е всъщност. Кръстът не е еднодневно събитие, което да задоволи Божия гняв; той е събитие, продължаващо повече от шест хиляди години, издържащо нашите гняв, омраза, насилие и егоизъм.

Яркостта на характера на нашия Отец блести безкрайно по-ярко в това разбиране за кръста, отколкото християнството би могло някога да си представи.

Истинското разбиране на кръста напълно променя значението на това, за което Христос дойде тук, и радикално променя възприятията ни за Неговото дело като наш Първосвещеник пред Бога.

Човешкият кръст на християнството показва, че Христос удовлетворява това, което се възприема като божествена справедливост, като се позовава на заслугите на физическата Си кръв пред Отца, за да може Той да продължи да излива благодат върху грешниците.

Истинският кръст на Христос ни разкрива един толкова любящ, търпелив и мил характер. Служението на Христос има за цел да ни впечатли с истинската любов на Отца. Той моли Отца да Му позволи да излее животворящия Си Дух/животарящата Си кръв върху нас, за да можем да имаме разбиране, очистване и помирение с истината за Божия характер.

Както гледаме на кръста, така ще разбирате и посредничеството на Христос за нас. Кръстът на християнството всъщност е кръст на Стария завет, защото Старият завет е под юрисдикцията на правосъдната система на Сатана. Кръстът на Новия завет разкрива истинската справедливост и характер на Бог, представяйки ни един съвсем различен посредник.

ГЛАВА 10

КАКВО Е ЕВАНГЕЛИЕТО?

В четвърта глава на тази книга разгледахме въвеждането на сатанинската справедливост като наказание за прегрешение. Тя е в контраст с Божията справедливост, която дава милост и възстановява, като същевременно поддържа свободата на човека да избира, позволявайки на упорития престъпник да търпи последствията от собствените си действия, с надеждата, че ще се обърне към Бога. Сатана каза на вселената, че ако Бог не накаже престъпника чрез насилствена намеса, Той не е Бог на справедливостта (*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 17).

В същата глава открихме факта, че Сатана е повлиял на цялата вселена със своята теория за справедливост. Той отдели справедливостта от милостта и ги направи противоположни, докато Божията справедливост или правда е да проявява милост (Псалм 89:14).

Адам и Ева били съблазнени от тази теория на Сатана и когато съгрешили, били убедени, че Бог не може да им прости, без да бъдат наказани със смърт. Адам, подобно

на Сатана, прехвърлил вината за действията си върху Бог и затова смятал, че този, който е равен на Бог, трябва да плати цената вместо него.

В пета глава противопоставихме двата възгледа за справедливостта по отношение на помирението и изкуплението. В системата на Сатана човек се помирява, когато наказанието се изпълнява върху заместник. В Божията справедливост човек се помирява, когато разбере истината за Неговия характер, покае се за погрешното си разбиране и приеме Неговата прошка.

В глави от шеста до осма разгледахме значението на жертвоприношението. Подчертахме, че тъй като Писанието ни казва, че Бог „желае милост, а не жертва“, тогава Христовата жертва е снизхождение на Бога, за да се задоволи човешката справедливост. Жертвоприношенията наистина сочат към смъртта на Христос, но това е откуп, платен на справедливостта на Сатана, за да се освободи човешката раса от вярата им, че Бог няма да им прости без наказание.

Отбелязахме критичния момент, че когато Исус използва думата „свърши се“ два пъти в рамките на последните 24 часа преди кръста, Той изпълни изискванията както на Бога, така и на човека. В Йоан 17:4 Христос заявява в нощта преди смъртта си, че е изпълнил цялото дело на Своя Отец през Неговите 3 години и половина служение. Това означава, че всичко, което се е случило след това изявление, до смъртта Му на кръста, е било делото, което хората са вярвали, че е необходимо, за да се помирят с Бога. Ето защо по време на ареста Си Исус казва: „Това е вашият [човешки] час и властта на тъмнината.“ (Лука 22:53).

Християнството провъзгласява само второто *завършено* твърдение, като по този начин проектира човешката справедливост, вдъхновена от Сатана, върху Бога. Затова,

Какво е Евангелието?

евангелието, проповядвано от християнските амвони, е, че Бог е убил Исус,¹² за да задоволи Своята справедливост и да ни спаси.

Един от моите приятели, който беше пастор в Илинойс, проповядваше на група затворници в щатски затвор по време на Страстната седмица преди няколко години. В един момент от посланието си той направи пауза и попита мъжете дали знаят кой е убил Исус. Някои казаха, че войниците са го направили. Други – евреите. Някои казаха, че Пилат Го е убил. След като настъпи тишина, приятелят ми каза просто: **„Баща му го е убил.“** ... Точно както Авраам вдигна ножа над гърдите на сина си Исаак, но след това го пощади, защото в гъсталака имаше овен, така и **Бог Отец вдигна ножа си над гърдите на собствения си Син, Исус** - но не го пощади, защото той беше овенът; той беше заместникът.¹³

В този цитат забелязваме тълкуването на историята за Авраам и Исаак в подкрепа на твърдението, че Бог е убил Исус. Но както показахме, Авраам е възприемал Божиите думи според собственото си разбиране за справедливост и е бил сляп за факта, че думите, които Бог е казал, могат да бъдат разбрани по различен начин.

Джон Пайпър продължава да обяснява защо вярва, че Бог е убил Исус.

... **Бог изпраща собствения си Син, за да поеме гнева му** и да понесе проклятието за всички, които му се доверяват. „Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас“ (Галатяни 3:13). Това е значението на думата „умилостивение“ в цитирания по-горе текст [споменат по-рано в Римля-

12 Вижте книгата „Бог ли е убил Исус“ от Кевин Дж. Мълинс, достъпна на maranathamedia.bg за повече информация по този въпрос.

13 Джон Пайпър, Кой уби Исус? Desiringgod.org

ни 3:25]. **Тя се отнася до премахването на Божия гняв чрез осигуряване на заместител.** Заместителят е осигурен от самия Бог. **Заместителят, Исус Христос, не просто отменя гнева; той го поглъща и го отклонява от нас към себе си.** Божият гняв е справедлив и той е изчерпан, а не оттеглен. Нека не се шегуваме с Бога и да не омаловажаваме Неговата любов. Никога няма да се възхищаваме на това, че сме обичани от Бога, докато не осъзнаем сериозността на греха си и справедливостта на Неговия гняв срещу нас.¹⁴

Ако Божията справедливост е такава, че изисква нашата смърт за греха, тогава можем да кажем, че Бог е отчужден от нас заради греховете ни. В този контекст Исус помирява Бог с нас, като поема Неговия гняв, а не го отменя.

За тези, които вярват на написаното от Елън Уайт за посланието, донесено от старейшините Уагонър и Джоунс, знаем, че това не може да е истина, защото Уагонър е казал точно обратното:

„Но“, ще каже някой, „Вие направихте помирение-то изцяло от страна на хората; **винаги са ме учили, че смъртта на Христос е помирила Бога с човека; че Христос е умрял, за да задоволи Божията справедливост и да Го умилистави.**“ Е, оставихме въпроса за помирението точно там, където го е поставило Писанието; и макар че то има много да каже за необходимостта човекът да се помири с Бога, то нито веднъж не наемква за такова нещо като необходимостта Бог да се помири с човека. **Това би означавало да се отпрати сериозно обвинение срещу характера на Бога. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което от своя страна я е донесло от езичеството,** в което един-

14 Джон Пайпър, „50 причини, поради които Исус трябваше да умре“, стр. 21

Какво е Евангелието?

ствената идея за Бог е била за същество, чийто гняв трябва да бъде умиловителен чрез жертва. (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, 21 септември 1893 г., стр. 386, параграф 7)

И отново, няколко години по-късно:

Разбира се, идеята за умиловителение или жертва е, че има гняв, който трябва да бъде умиловителен. Но обърнете специално внимание, че **ние сме тези, които се нуждаят от жертвата, а не Бог**. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умиловителен, за да можем да получим прошка, не намира никакво основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да успокои гнева му, и че затова самият той предлага дара на себе си, чрез който бива умиловителен. (*Знамения на времето*, 23 януари 1896 г., стр. 52, параграф 2)

И самата Елън Уайт е писала:

Не ние трябва да помиряваме Бога със себе си, но – о, чудна любов! – Бог в Христос „помирява света със Себе Си“. (2 Коринтяни 5:19. *Пътят към Христос*, Гл. 3, Параграф 36)

В допълнителния си учебен трактат за адвентистите от седмия ден, Кевин Дж. Мълинс наблюдава промяната в теологията им. В „Библейски коментар на адвентистите от седмия ден“ от 1956 г. четем:

Библията никъде не споменава, че Бог е помирен с човека. (*Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден Том 6*, стр. 528)

Но през 1980 г. четем:

Библията и на други места споменава, че Бог се е помирил с човека. (Пак там, 1980.)

Това наблюдение е едно от многото, които разкриват, че адвентната църква е отхвърлила посланието от 1888 г., донесено от Джоунс и Уагонър. Както заключава Кевин Дж. Мълинс:

Следователно, когато четем какво казват повечето съвременни ръководители на адвентистите от седмия ден по тази тема, виждаме изобилие от доказателства, че не само посланието от 1888 г. е било отхвърлено, но и адвентизмът е приел гледната точка, поддържана от масовото християнство. Например, в изданието на *The Review* от 8 декември 2023 г., Клифърд Голдстейн пише: **„Накратко, вместо да ни убие за нарушаване на Неговия закон, Отец уби Исус.“** И по-късно добавя: **„... грубо казано, Отец уби Исус, за да не се налага да убива нас.“**¹⁵

Тук виждаме водещ глас в адвентизма, изразяващ същия възглед за справедливостта, от който Бог се е опитвал да изведе Авраам.

Правосъдната система, към която се придържаме, определя евангелието, в което вярваме. Ако Божията справедливост изисква смърт, тогава проповядваното евангелие е дарът на Христос, за да задоволи Божията справедливост и да Го помири с човека. Исус премахва дълга, който дължим на Бога, като по този начин ни очиства от вината ни. Следователно свещеническото служение на Христос трябва да бъде в контекста на ходатайство за човека, заслугите на Неговата жертва като основа за осигуряване на изобилната Божия благодат.

Това евангелие се фокусира върху плащането на нашия дълг от Христос към закона. То представя Бог като любяща личност, която ни дава Сина Си, за да задоволи Своята

15 Кевин Дж. Мълинс, „Бог ли уби Исус? Допълнително изследване за адвентисти от седмия ден“. Достъпно на maranathamedia.bg

Какво е Евангелието?

справедливост. Затова Христовото свещенство ни предпазва от Божието осъждане. Скрити в Христос, в пукнатината на скалата, ние сме защитени от Божия гняв срещу греха. Защитени сме от това да бъдем унищожени от Бога, стига да претендираме за кръвта на Христос и да ходим в покаяние и смирение.

Евангелието, което започва да се появява през 1888 г., обаче разкрива, че Сатана е авторът на съда, изискващ смърт. По този начин евангелието е истинското откровение за Божия характер като милостив и благодатен. Христос ни разкри Отца чрез живота Си. Но след това Той се предаде, за да бъде убит от нас, за да можем да се помирим чрез Неговата смърт.

Защото, ако бяхме помирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме врагове, то много повече, като сме помирени, ще бъдем спасени чрез живота Му. (Римляни 5:10)

Бяхме направени врагове на Бога, като повярвахме на лъжите на Сатана за Неговия характер. Не бихме приели прошка без смърт. Христос ни помири с Бога, като изплати дълга, който вярвахме, че е необходим. Но докато сме помирени с Бога чрез смъртта на Христос, ние всъщност сме спасени чрез Неговия живот. Кой живот? Животът, който Той разкри на земята и който сега живее на небето. Този живот е откровението за характера на Бога. Този живот е това, което ни спасява, защото показва, че Бог е милостив, благодатен и дълготърпелив – и че Той не унищожава.

Бог не унищожава никого. Всеки, който е унищожен, ще е унищожил себе си. Всеки, който задушава увещанията на съвестта, сее семената на неверието и те ще дадат сигурна жетва. (Притчи Христови - Гл. 6, Параграф 10.)

Животът на Исус, веднъж приет и прегърнат от грешника,

му е дарен свободно чрез свещенството на Христос. Духът на Исус, Неговата животворна кръв, е даден на грешника, за да го преобрази, за да бъде подобен на Христос. Това евангелие предлага на грешника надежда за пълна победа над греха, защото се занимава с коренната причина за отчуждението: погрешното схващане за характера на Бога.

Първото евангелие не може да освободи човек напълно от греха, защото никога не решава проблема с лъжата на фалшивата справедливост. Сатана никога не е напълно разобличен. Грехът винаги остава до смъртта и светилището на душата не е напълно очистено.

Първото евангелие е приспособяване към човешкото мислене. То е основата на помириенето. Но след като сме помирени, Христос ни призовава към истинското разбиране на Своя Отец, за да можем да бъдем спасени. Първото е евангелието на Стария Завет, а второто е евангелието на Новия Завет. Първото евангелие ви води към второто. Христос премахва първото, за да може да установи второто (Евр. 10:9).

Посланието от 1888 г. е изпратено до адвентното движение, за да ги премести от старозаветното разбиране на евангелието към новозаветното. Уагонър определя евангелието в началото на книгата си *Христос и Неговата праведност*:

В първия стих на трета глава от Посланието към Евреите имаме призив, който обхваща всички предписания, дадени на християнина. Той е следният: „Затова, свети братя, участници в небесното призвание, помислете за Апостола и Първосвещеника, когото изповядваме, Христос Исус.“ **Да правим това, както ни заповядва Библията, да размишляваме непрекъснато и разумно за Христос, точно такъв, какъвто е, ще преобрази човек в съвършен християнин.**

янин, защото „като гледаме, ние се променяме“.

Проповедниците на евангелието имат вдъхновено основание да държат темата, Христос, постоянно пред хората и да насочват вниманието им единствено към Него. Павел каза на коринтяните: „Реших да не познавам между вас нищо друго освен Исус Христос, и то разпнат“ (1 Кор. 2:2) и няма причина да предполагаме, че проповядването му към коринтяните се е различавало по някакъв начин от проповядването му другаде. Всъщност той ни казва, че когато Бог откри Сина Си в него, това беше, за да Го проповядва сред езичниците (Гал. 1:15, 16) и радостта му беше, че му е дадена благодат да „проповядва сред езичниците неизследимото богатство на Христа“. Еф. 3:8. (Е. Дж. Уагонър, *Христос и Неговата праведност*, Предговор на издателя – Параграф 1 и 2)

Пратениците през 1888 г. напълно промениха значението на кръста и евангелието. Както заявява Елън Уайт:

В Минеаполис Бог даде скъпоценни камъни на истината на Своя народ в нови рамки. Тази небесна светлина беше отхвърлена от някои с цялата упоритост, която евреите проявиха, отхвърляйки Христос, и се говореше много за това да се стои до старите ориентири. Но имаше доказателства, че те не знаеха какви са старите ориентири. Имаше доказателства и разсъждения от словото, които се препоръчваха на съвестта; но умовете на хората бяха непоколебими, запечатани срещу навлизането на светлина, защото бяха решили, че е опасна грешка да се премахват „старите ориентири“, когато това не премества и колче от старите ориентири, а те имаха изопачени представи за това какво представляват старите ориентири. (*Съвети към писатели и редактори*, стр. 30, Параграф 1)

Тези нови скъпоценни истини биха променили напълно разбирането ни за свещеническото служение на Исус пред Отца. Но църквата никога не е осъзнала напълно последиците от посланието от 1888 г. и по този начин ние никога не сме влезли напълно в Новия Завет. Оставаме на границите на Ханаан, заседнали в Стария Завет, а Христос се стреми да ни събуди, за да може най-накрая да се завърне.

Християните биха сметнали за обида, ако тяхното разбиране за евангелието бъде етикетирано като Стар Завет. Те имат свое собствено разбиране за двата завета, което е вкоренено във времето на удовлетворяване на божествената справедливост – преди и след като Бог бъде умиловителен.

В съзнанието на хората би било невъзможно Бог да разпредели напълно Своята свободно течаща благодат, докато дългът към Неговата справедливост не бъде изплатен. Бог се е разбирал като отчужден от грешниците поради гнева Си към греховете им.

Старият завет се разбира като период преди изплащането на дълга към Божията справедливост. Новият завет заема периода след изплащането на дълга.

Второ, вместо да представя живота на Христос като пълно откровение за Бога, то се фокусира върху представянето на Неговия живот като пълно откровение за човешкия опит на Христос. Смята се, че Христос е трябвало да бъде човек, за да разбере напълно какви са хората. Тази идея често се подкрепя от следните текстове:

Защото беше уместно Този, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като доведе много синове до слава, да усъвършенства чрез страдания Началника на тяхното спасение. (Евреи 2:10)

Какво е Евангелието?

Затова във всичко Той трябваше да се уподоби на братята *Си*, та да бъде милостив и верен Първосвещеник *пред* Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. (Евреи 2:17)

Това представя сърцевината на Христовата мисия като усвояване на това какво означава да си човек, за да бъде квалифициран за свещеник, и второ, да изплати дълга ни към Бога, като умре на кръста. Джеймс Уайт обобщава това по следния начин:

Христос страда не само за да [1] **задоволи божествената справедливост**, но и [2] **за да бъде квалифициран да съчувства на своя народ в неговите страдания**. („Ревю енд Хералд“, том 17, 29 януари 1861 г., стр. 82, параграф 9)

Отново, Урия Смит потвърждава това мнение:

Приемайки върху Себе *Си* нашата природа, **Той се доведе в позиция, в която може да ни нарече братя**. Евр. 2:11. Затова може да бъде трогнат от чувството за нашите немощи, защото беше изкушаван във всичко подобно на нас, но без грях; и бидейки така изкушаван, Той е способен да помага на изкушаваните. Евр. 4:15; 2:18. **Той слезе, за да премине с нас през училището на живота и да ни покаже пътя. Той слиза сред учениците си, за да разреши в тяхно присъствие неразрешимите проблеми, от които са били безнадеждно объркани. Той постави краката си на всяко място, където може да се наложи да стъпим. Той беше изкушаван във всичко подобно на нас и във всичко беше победител в наша полза.** (Урия Смит, *Поглеждайки към Исус* (1898), стр. 28)

Но ако Исус е станал милостив и верен Първосвещеник, *след като* е дошъл на земята, и е бил усъвършенстван едва чрез страданията от това време, правим ли заключението,

че Исус *не е бил* милостив и верен Първосвещеник преди това и *следователно* не е бил в състояние вярно да помага на изкушаваните?

Също така, книгата „Евреи“ изглежда показва, че Новият Завет не може да влезе в сила до смъртта на завещателя, тоест Христос. Ако това е така, тогава благословиите на Новия Завет не биха могли да бъдат налични, докато Той не умре, нали?

И поради тази причина Той е Посредник на новия завет, чрез смъртта, за изкупление на престъпленията, извършени при първия завет, за да могат призованите да получат обещанието за вечно наследство. Защото, където има *завет*, там е необходимо да има и смърт на завещателя. **Защото заветът е в сила след смъртта на хората, тъй като няма никаква сила, докато завещателят е жив.** (Евреи 9:15-17)

Това изглежда е убедително доказателство, че Новият Завет, или Заветът, не е могъл да бъде в сила или наличен, докато смъртта на Христос не задоволи Божията справедливост и същевременно не усъвършенства Неговите страдания, за да Го квалифицира като Първосвещеник.

Но целият този начин на мислене е основан на система за правосъдие, която изисква смърт. Ако евангелието е откровение за характера на Бога и ако кръстът на Христос е откровение за Неговото себеотрицание през цялата история на човешката раса, а не 24-часово събитие преди 2000 години, тогава основните стълбове на Христовата мисия на земята са трансформирани.

Нека разгледаме възгледите на пратениците от 1888 г. относно квалификацията на Христос за свещеничество.

Съществувало е и свещенство на земния храм на планината Сион в Йерусалим. Имало е свещенство на светилището в Сило в пустинята. **Вярно е, че това**

е представлявало свещенството на Христос, но представлявало ли е то някакво свещенство на Христос преди 1 г. сл. Хр.? Да кажем ли, че това е представлявало свещенство на Христос, което е било далеч? Не. Това свещенство в Йерусалим, в светилището в пустинята, е представлявало свещенство, което вече е съществувало според чина на Мелхиседек? **Ще бъдеш** свещеник завинаги според чина на Мелхиседек? Не, не. **„Ти си** свещеник завинаги според чина на Мелхиседек.“ Не е ли бил Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос завинаги според чина на Мелхиседек? Не виждате ли тогава, че цялата тази система от служби, дадена на Израел, е била, за да ги научи на **присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение на душите им, а не за спасението на душите им след хиляда и осемстотин години, две хиляди години или четири хиляди години?** Със сигурност, със сигурност е така. (А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната конференция*, 1895 г., Проповед 25, стр. 477, параграфи 6, 7)

А. Т. Джоунс представя свещеничеството на Христос като напълно достъпно от времето на Адам, защото споменава, че то не е било след 4000 години.

Елън Уайт потвърждава тези мисли в следните цитати:

Свещенството на Христос започна веднага щом човекът съгреши. Той беше направен свещеник по чина на Мелхиседек. *Писма и ръкописи, том 7, Ръкопис 436, (4 юли 1891 г.), параграф 5*

Светът е поверен на Христос и чрез Него е дошла всяка благословия от Бога за падналия човешки род. **Той беше Изкупителят преди, както и след Своето възплъщение.** Веднага щом имаше грях, имаше Спасител. (*Копнежът на вековете, Гл. 21, Параграф 32*)

Веднага щом Адам съгреша, Божият Син се представи като гарант за човешката раса, **със същата сила да предотврати присъдата, произнесена над виновните, както когато умря на кръста** на Голгота. *(Вярата, с която живея, 10 март, Параграф 3)*

Духът на пророчеството показва, че Христос е започнал свещенството Си веднага щом човекът е съгрешил, че Той е бил изкупител преди въплъщението Си със същата сила както и след въплъщението Си. Ако това е вярно, тогава какво да кажем за усъвършенстването Му чрез страдания? Уагонър дава отговора:

Доста често се приема, че Словото е станало плът в лицето на Исус от Назарет преди хиляда и осемстотин години, за да може да узнае състоянието и нуждите на човека и по този начин да може да му съчувства и да му помага. Че това е погрешна идея, може да се види с кратко размишление, както и от ясните твърдения в Писанието. Псалмистът казва: „Той познава нашия състав; помни, че сме пръст.“ Пс. 103:14. Отново: „Господи, Ти си ме изпитал и ме познаваш. Ти знаеш сядането ми и ставането ми. Ти разбираш мислите ми отдалеч. Издирваш ходенето ми и лягането ми и си запознат с всичките ми пътища. Защото думата не е още на езика ми, но, ето, Господи, Ти я знаеш цялата.“ Пс. 139:1-4. Именно на Него хората трябва да разчитат за познание за себе си. „Сърцето е измамливо повече от всичко и изключително нечестиво; кой може да го познае? Аз, Господ, изпитвам сърцето, изпитвам вътрешностите.“ Йер. 17:9. „Господи, зная, че пътят на човека не е в него самия; не е в силата на човека, който ходи, да оправя стъпките си.“ (Йеремиа 10:23)

Всичко това е било вярно както хиляда и осемстотин години преди Христос, така и хиляда и осемстотин години след това. Бог е познавал хо-

Какво е Евангелието?

рата и им е съчувствал толкова много преди четири хиляди години, колкото и днес. Когато израилтяните били в пустинята, „във всичките им страдания Той е бил наскърбен“. Исайа 63:9. Пророкът можел да каже истината седемстотин години преди Христос: „Наистина Той понесе печелта ни и със скърбите ни се натовари“. Исайа 53:4. **Бог беше в Христос, не за да познава хората, а за да знае човекът, че ги познава.** В Исус научаваме колко мил и състрадателен е бил винаги Бог и имаме пример за това какво ще направи Той във всеки човек, който напълно Му се подчини. (Е. Дж. Уагонър, *Настояща истина в Обединеното кралство*, 19 декември 1895 г., стр. 803, параграф 5, 6.)

Не е ли по-логично да приемем, че щом Бог ни е създал и ни поддържа, Той следователно ни познава отблизо? Смятаме също, че щом Бог и Христос са всезнаещи, то как тогава би било възможно да се каже, че не знаят за страданията на хората? Това би доказало, че не са всезнаещи, нали?

Ако Христос не е разбирал страданията на хората, докато не е дошъл на земята лично, тогава повалът на Израел не би ли могъл да се припише на Бога? Как биха могли Бог и Неговият Син да водят Израел вярно, ако Той не ги е разбирал истински? Как би могъл Христос да знае как да помогне на изкушаваните в пустинята, ако не ги е познавал достатъчно отблизо, за да им осигури точно това, от което се нуждаят?

Истинското разбиране на кръста е това, което разсейва подобна идея. Както цитирахме в последната глава:

...Нашият свят е огромна болница, сцена на мизерия, на която не смеем да позволим дори на мислите си да се спрат. Ако го осъзнавахме такова, каквото е, бремето щеше да е твърде ужасно. И все пак Бог усеща всичко това. (*Възпитание*, Гл. 31,

Параграф 4)

Ако Бог чувства всичко това, тогава Той познава страданието ни отблизо. И отново:

Във всичките им страдания Той беше наскърбен и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в любовта Си и в милостта Си ги изкупи; взе ги и ги носи през всичките древни дни. (Исая 63:9)

Ако Христос е бил измъчван във всичките страдания на Своя народ и ги е носил през всичките древни дни, тогава Той е квалифициран да бъде милостив и верен Първосвещеник.

Тези неща добавят тежест към това, което Духът на пророчеството ни разкрива за сатанинската фалшива система на правосъдие. Ако това, което Уагонър, Джоунс и Елън Уайт казват, е вярно, евангелието не може да бъде това, което християнството учи. Но ключът към това не се крие просто в отхвърлянето на всичко, което християнството е учило по този въпрос. По-скоро има мъдрост в поставянето на тези две версии на евангелието в рамките на двата завета, за да се покаже път от човешките пътища към Божиите пътища.

Така заветът от Синай ги доведе до завета с Авраам. **Първият ги доведе до втория завет. Старият завет ги доведе до новия завет.** И така законът, който беше основата на този завет – нарушеният закон – беше учителят, който да ги доведе до Христос, за да могат да бъдат оправдани чрез вяра. (А. Т. Джоунс, *Ревю енд Хералд*, 17 юли 1900 г., стр. 457, параграф 14)

Христос не само посредничи в интересите и желанията на Бога, но Той е посредник в интересите и разбирането на хората. Христос, като наш свещеник, е посредник между две страни, а не една.

Какво е Евангелието?

А какво да кажем за твърдението на Павел относно смъртта на завещателя? Цялата основа на необходимостта от Христовата жертва е била снизхождението на Бог да се отговори на човешкото разбиране за справедливост. Ратифицирането на завета чрез смъртта на завещателя е това, от което човекът се нуждаеше, а не Бог. В рамките на Мелхиседековото свещенство имаше само хляб, вино и благословия. Това е било достъпно от началото на Христовото свещенство в изминалата вечност. Тъй като Бог винаги е бил готов да прощава и да показва милост, благословиите на Новия Завет винаги са били достъпни. Човекът е намирал за трудно да получи такава прошка преди смъртта на Христос.

За да съгласува тези два привидно противоречиви принципа – как прошката е възможна преди Новият Завет да е привидно влязъл в сила, Уагонър представя следната мисъл.

Съществува обаче истинска трудност в умовете на някои, които като нямат представа, отричат Божието слово, което заявява, че от най-ранни векове на хората всъщност е било прощавано и са ставали праведни. Тази трудност е следната: Всички благословии, които идват при хората, идват по силата на това, което се нарича „втори завет“, на който Христос е посредник; но този завет не е бил потвърден до смъртта на Христос, а Павел казва: „Защото заветът е валиден след смъртта на хората; иначе той няма никаква сила, докато завещателят е жив.“ Евреи 9:17. Тогава как е било възможно хората преди дните на Христос да получат благословията на прошката, която е обещана само във втория завет?

Един стих от четвъртата глава на Посланието до римляните ще послужи за отговор на това. Апостолът, след като разказва как Авраам е получил правед-

ността от вяра, казва, че е повярвал на Бога, „Който съживява мъртвите и вика несъществуващото, сякаш е съществуващо“. Стих 17. Бог може да създаде нещо, което не е толкова реално, колкото ако действително съществува. Как е възможно това? Отговорът е в Евреи 6:13-18:

„Защото, когато Бог даде обещание на Авраам, понеже не можеше да се закълне в никой по-голям, Той се закле в Себе Си, казвайки: „Наистина, ще те благословя премного и ще те умножа и преумножа.“ И така, след като търпеше, получи обещанието. Защото човеците наистина се кълнат в по-големия; и клетвата за потвърждение е за тях край на всяка препирня. В нея Бог, желаейки по-изобилно да покаже на наследниците на обещанието неизменността на Своето решение, го потвърди с клетва, за да може ние, които сме прибягнали за убежище, да се хванем за надеждата, която ни е дадена.“

Обещанието, което Бог даде на Авраам, беше потвърдено в Христос. Вярата му беше сметена за праведност, чрез Потомството, което щеше да дойде. И въпреки че Бог не може да лъже, Той потвърди своето неизменно обещание чрез клетва и по този начин го направи двойно непроменимо. Така че, макар всяка прошка да се дава единствено чрез кръвта на Христос, след като Той беше обещан, това бе същото като че ли той действително е заклан. Толкова сигурно е Божието обещание, че Христос е наречен „Агнецът, заклан от основаването на света“; защото обещанието, дадено на Авраам, не беше нищо повече от обещанието, дадено на Адам.

Има само един план за спасение. „Исус Христос, същият вчера, днес и завинаги“. Той е центърът на този план и Божиата благодат чрез Него е била еднакво изобилна във всички епохи, откакто грехът е влязъл в света. „Защото същият е Господ над всички, богат

към всички, които Го призовават.” (Е. Дж. Уагонър, *Знамения на времето*, 3 август 1888 г., стр. 470, параграфи 12-16)

Цитирах Уагонър подробно по този въпрос, за да видим усилията му да съгласува как Новият Завет може да бъде наличен преди смъртта на Христос. Неговият отговор е, че Бог говори за нещата, които не съществуват, сякаш съществуват, и че въз основа на обещанието Бог може да осигури ползите от Новия Завет в Стария Завет.

Но тези аргументи не са необходими, след като разберем чия справедливост е била удовлетворена на кръста и кой е бил удовлетворен чрез смъртта на Христос. Всичко това е било дадено чрез посредничество за хората според техните разбирания за справедливост. Отец не се е нуждаел от смъртта на Сина Си, за да излее Духа Си на прошка, всичко това е било необходимо на хората.

Възможно е да се прочетат много твърдения в Посланието до евреите, за да се потвърди разбирането, че Христос е трябвало да страда и умре, преди да бъде квалифициран да бъде наш Първосвещеник. Но точно както Божията заповед към Авраам съдържа две разбирания, така и Новият завет съдържа два израза на евангелието.

Авраам разбирал Божията заповед в контекста на правосъдна система, която изисквала смърт. Но както открихме по-рано, същите еврейски думи могат да означават да се изкачиш на планината, за да говориш с Бога. Позициите на Бог и Авраам били различни, защото Божиите пътища не са като човешките.

ГЛАВА 11

НЕ Е ПОСРЕДНИК ЗА ЕДИН

Необходим е посредник, когато две страни не споделят една и съща гледна точка. Нашият небесен Отец не налага позицията Си, а милостиво е осигурил Сина Си, за да представлява Неговите интереси и интересите на човешката раса.

Но посредникът не *ходатайства само* за един, а Бог е един. (Галатяни 3:20)

Докато Христос ни представя волята на Своя Отец, Той едновременно с това благоволява да представи нашата перспектива пред Отца, за да имаме път от нас към Бога. Докато човешката раса е прегърнала системата за справедливост на Сатана, Христос ни предлага Себе Си, за да можем да Го принесем в жертва на Бога. Както Божията перспектива, така и нашата ще бъдат видени в Писанието. Нашата перспектива е Старият Завет. Божията перспектива е Новият или Вечен Завет.

Картината, която виждате е позната на мнозина. В едно изображение има две жени. Възрастната жена е обърната

Не е посредник за един

към нас с наведена глава. В същото време е изобразена и млада жена с обърнато лице. Носът на възрастната жена се превръща в линията на челюстта на младата жена. Устата на възрастната жена се превръща в огърлицата на младата жена.

Когато някои хора гледат това изображение, те виждат само една жена.

В писмото на Павел до галатяните се говори за двата завета като за две жени. Двете жени са Сара и Агар.

Повечето хора си въобразяват, че тези два завета са лесни за разграничаване. Но това не е така. Те бъркат двата завета. Никога не разпознават скръбта на Христос, изобразена в младата жена, която отвърща лице в мъка.

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина: единият от робиня, а другият от свободна. Но този, *който беше* от робинята, се роди по плът, а този от свободната – по обещание, което е символично. **Защото**

това са двата завета: единият от планината Синай, който ражда робство, който е Агар. (Галатяни 4:22-24)

Когато четем историята за Авраам и сина му Исаак, и двете жени присъстват в нея. Всички читатели на Библията виждат само старата жена, защото тя почти гледа в нашата посока. Агар е обременена от фалшивата система за правосъдие, която изисква смърт. Тя чува само Божието слово, което казва: „Вземи сина си, единствения си син, и го принеси за всеизгаряне.“ Тя чува само това, защото то е всичко, което знае – грях и смърт. Тя знае само да удрия Скалата, защото няма разбиране, че може просто да говори с нея.

Христос, изобразен чрез младата девица, копнее да бъде разпознат и разбран. „Трябва само да говориш с Отца Ми.“ Бог искаше само да говори с нас и да излее благословията Си върху нас. „Къде си?“, вика Той (Битие 3:9), но ние не можем да Го чуем заради представите си за справедливост, затова бягаме и се крием от присъствието на Господа, защото се „страхуваме“ (стих 10). И тук идва фалшивото евангелие, тъй като грешният човек вярва, че Христос е дошъл и е умрял, за да ни защити от гнева на нашия Отец.

Тези две жени са навсякъде в Писанието. Старата жена/завет винаги е първа, която ни поздравява, защото е най-близката ни роднина; ние сме запознати с нейните обноси. Новата жена/завет, с обърнато лице, всъщност отразява нашето собствено обръщане – ние сме отвърнати от Отца в погрешното си възприятие за Неговия характер и най-вече за Неговата справедливост.

В историята за потопя, старата жена ни затваря очите за детайлите, които по-младата, по-красива жена искрено се стреми да ни покаже. Ние естествено виждаме как Бог в гнева Си дави милиони зли души, които ние смятаме за достойни за смърт. Почти никой не разпознава вика на

Не е посредник за един

новата/младата жена, която се опитва да ни покаже, че допотопните хора сами са донесли катаклизма върху себе си. Отец в скръбта Си ги е предал на техните гнусни чувства и самата земя ги е избълвала (Римляни 1:24-31; Лев 18:25).¹⁶

Ще се придържаш ли към стария път, по който са вървели нечестивите, които са били съсечени прежде-временно, чиито основи са били отнесени от потоп? **Те казват на Бога: „Махни се от нас! Какво може да им направи Всемогъщият?“** Но Той изпълни домовете им с добри *неща*; но съветът на нечестивите е далеч от мен. (Йов 22:15-18)

Както се заклев в Ноевото време, че **никога вече няма да позволя потоп да покрие земята**, така и сега се заклева, че никога вече няма да се гневя и да ви накажа. (Исая 54:9, Нов буквален превод)

Точно същото е и в основата на евангелската история. Човечеството не знае, че Христос винаги ни е познавал по-добре от самите нас и е бил милостив и верен Първосвещеник. В четенето на Евреи 2:10 относно Христовото усъвършенстване чрез страдания, възрастната жена ни кара да мислим, че Христос трябва да премине през този земен живот, за да бъде квалифициран да бъде наш свещеник, но младата жена ни показва, че Христос е усъвършенстван в нашите умове, а не в Неговия. Осъзнаваме, че Той винаги ни е познавал и е носил човешкия род през всичките древни дни.

Обръщаме се към Евреи 8 и четем:

Но сега Той е получил по-превъзходно служение, доколкото е и Посредник на по-добър завет, който е

¹⁶ За по-подробно обяснение на историята за потоп, моля, прочетете глава 9 от книгата *Принцип на огледалото*, достъпна на maranathamedia.bg

утвърден върху по-добри обещания. (Евреи 8:6)

Старата жена ни казва, че Христос е получил това служение в Себе Си чрез земния Си живот и смъртта Си. Новата жена ни разкрива, че Христос винаги е имал това служение, но ние не сме го осъзнавали – по този начин Той е получил това по-превъзходно служение в човешките сърца, като ни е показал неговото съществуване и как да го възприемем. Христос винаги е притежавал това служение, защото Той е бил свещеник на Своя трон от деня, в който Неговият Отец Го е призовал да служи (Захария 6:13). Той е квалифициран чрез кръста, който е носил от грехопадението на човека, и е квалифициран поради Своего всезнание.

Пътят към най-святото място не беше открит, докато не дойде Христос (Евр. 9:8). Когато Той дойде, това, което беше пазено в тайна (от хората, чрез потискането на истината) от началото на света, беше разкрито (Римл. 16:25).

Старата жена се наслаждава на жертви и приноси. Тя би дала плода на тялото си за греха на душата си, както се видя при Авраам; но новата жена нашепва, че нашият Отец желае милост, а не жертва. Христос не забранява жертвите, а по-скоро ги изпълнява, за да задоволи нашата система за справедливост. В Своята жертва Христос унищожава този, който има властта на смъртта, тоест дявола (Евр. 2:14). Той премахва първото, за да може да установи второто (Евр. 10:9). Славата на старицата е положена в прахта, за да може тя да се роди в нов живот.

Но тази стара жена не умира лесно. Тя отива на пластичен хирург, за да направи лицето си да изглежда ново. Слага си грим, за да се направи привлекателна, и заблуждава нищо неподозиращото Божие дете да повярва, че наистина е новата жена. Тя облича езическите си наклонности в одеждите на християнството, издига Христовия кръст и го

Не е посредник за един

представя на Бог като това, което Той желае, за да задоволи Своята справедливост. В действителност това е мерзост за Бога.

Старата жена се преобразява в проститутка и ще язди зверската природа на мъжете в кулминацията на плътските си църковни политиканства. В крайна сметка тя ще принуди всички да се покланят на звяра и неговия образ под страх от смърт, защото смъртта е всичко, което тя познава.

Изключително труден процес за нас е да разделим тези две жени и да видим ясно новата жена. Старата жена се е адаптирала към папската власт и отново се е адаптирала към сърцето на протестантската вяра, като дори е заблудила самите избрани, като е накарала адвентизма да се поклони пред нейната жертва.

Старата жена е убила собственото си потомство и след това претендира за потомството на младата жена като свое. Когато царят извади меча, за да раздели живота потомство, истинската майка на Израел ще бъде разкрита, което, разбира се, ще разкрие (1 Царе 3:16-28) безчувствената отстъпничка като убийца от самото начало.

Нашият възлюбен Спасител посредничи между тези две жени. Той прояви снизхождение, за да достигне до измъчената възрастна жена и да я призовава да бъде разпната с Него, за да може да бъде възкресена за нов живот в новата жена. Но тъй като Христос трябва да снизходи, за да достигне до мисленето на възрастната жена, представляваща човешката природа, Той трябва да се разбира като представящ на Бога нещата, които ние естествено вярваме, че са необходими за изкупление. Вземете този цитат като пример:

Какъвто и да е бил вашият минал опит, колкото и обезкуражаващи да са настоящите ви обстоятелства,

ако дойдете при Исус точно такива, каквито сте - слаби, безпомощни и отчаяни, нашият състрадателен Спасител ще ви посрещне отдалеч и ще ви обгърне с обятията Си на любов и дрехата Си на праведност. Той ни представя на Отца, облечени в белите дрехи на собствения Си характер. **Моли се пред Бога за нас, казвайки: „Аз заех мястото на грешника. Не гледай това непокорно дете, а погледни Мен.“** Ако Сатана изисква силно душите ни, обвинявайки ни в грях и претендирайки, че сме негова плячка, **кръвта на Христос се моли с по-голяма сила.** (Мисли от планината на благословието, Гл. 2, Параграф 7)

Обърнете внимание, че Христос се моли пред Бога в наша полза, а не в Негово име. Обусловени от принципите на старата жена, ние сме тези, които вярват, че Бог изисква кръв и затова Христос *ни убеждава*, че Неговата пролята кръв ни гарантира прошка и че тя умолява по-силно в наша полза, отколкото обвиненията на Сатана. Следващият цитат ясно очертава процеса, в който Христос се опитва да убеди в прошка. Ние имаме нужда от това, а не нашият Отец на небето:

Както Сатана обвини Исус Навин и неговия народ, така във всички векове той обвинява онези, които търсят милостта и благоволенieto на Бога. В Откровение той е обявен за „клеветник на нашите братя“, „който ги клевети пред нашия Бог денем и нощем“. **Спорът се повтаря за всяка душа, която е спасена от силата на злото и чието име е записано в книгата на живота на Агнето.** Никога човек не е бил приет от семейството на Сатана в това на Бога, без да предизвика решителната съпротива на нечестивия. Обвиненията на Сатана срещу онези, които търсят Господа, не са провокирани от недоволство заради греховете им. Той ликува от дефектния им характер. **Само чрез престъпването на Божия закон**

той може да получи власт над тях. Неговите обвинения произтичат единствено от враждебността му към Христос. **Чрез спасителния план Исус разчупва хватката на Сатана върху човешкото семейство и спасява души от неговата власт.** Цялата омраза и злоба на главния бунтовник се разпалва, когато вижда доказателствата за Христовото върховенство, и с дяволска сила и хитрост той работи, за да откъсне от Него остатъка от човешките чедра, които са приели Неговото спасение.

Той води хората към скептицизъм, карайки ги да загубят доверие в Бога и да се отделят от Неговата любов; изкушава ги да нарушат закона Му, а след това ги обявява за свои пленници и оспорва правото на Христос да ги отнеме от него. Той знае, че онези, които искрено търсят прошка и благодат от Бога, ще ги получат; Затова представя греховете им пред тях, за да ги обезкуражи. Той постоянно търси повод срещу онези, които се опитват да се подчиняват на Бога. Дори най-добрите им и най-приемливи служби той се стреми да изглеждат покварени. Чрез безбройни най-фини и жестоки хитрости той се стреми да осигури тяхното осъждане. **Човекът не може сам да посрещне тези обвинения. В опетнените си от греха дрехи, изповядвайки вината си, той стои пред Бога. Но Исус, нашият Защитник, представя действена молба в полза на всички, които чрез покаяние и вяра са Му поверили пазенето на душите си. Той защитава тяхната кауза и побеждава обвинителя им чрез могъщите аргументи на Голгота.** Неговото съвършено подчинение на Божия закон, дори до смъртта на кръста, Му е дало цялата власт на небето и на земята и Той изисква от Своя Отец милост и помирение за виновния човек. На обвинителя на Своя народ Той заявява: „Господ да те смъмри, о, сатана. Това са изкупените с Моята кръв, главни, изтръгнати от огъня.“ Тези, които

се упоават на Него с вяра, получават утешаващото уверение: „Ето, Аз премахнах от теб беззаконието ти и ще те облека с нови дрехи.“ (Свидетелства за църквата, том 5, Гл. 53, Параграф 9-11)

Целият процес на ходатайство не е с цел да убеди Бога, защото Сатана знае, че Той ще им прости. Христос представя на грешника Своята кръв, защото знае, че това е най-ефективният начин да убеди грешника в прошка. Това е служение на снизхождение, за да се срещнат хората с аргументи, които те разбират и с които могат да се съгласят.

В нашия старозаветен начин на мислене, Исус трябва да посредничи за нас чрез пролятата Си кръв. Това е единственото нещо, за което можем да се хванем, за да освободим умовете си от осъждането на Сатана срещу нас. Какъв благословен Спасител, Който прави това за нас и какъв любящ Отец, Който ни осигури такъв посредник.

Това ми напомня за една история, която моята жена ми разказа, от времето, когато била малко момиче. Обзел я страх, че лъвовے са влезли в стаята ѝ и може да ѝ навредят. Майка ѝ отворила прозореца, викайки и правейки знак на лъвовете да си тръгнат. След това затворила прозорците и казала на малката си дъщеря, че лъвовете са си отишли. Чувствайки се в безопасност, Лорел заспала спокойно.

Майка ѝ може би се е опитала да я убеди, че лъвовете не са истински и че просто трябва да спре да мисли така, но тя се снишила до нейното ниво и я освободила по начин, който тя би разбрала. Сатана беше лъвът, който се опитваше да погълне Лорел със страх, но с молитва майка ѝ го прогони. Ето как Христос работи с нас в Своето свещенческо служение.

Както беше казано по-рано, Христос държи пред грешника огледало чрез предубежденията на грешниците, за да му внуши жизненоважната истина, че нашият Отец винаги

желае милост за нас и я дава щедро на всички, които желаят да я приемат. Христос също представи истината по този начин, когато се справи с предразсъдъците на учениците срещу ханаанката, като привидно я нарече куче:

Прочетете стиховете от двадесет и първи до двадесет и осми на петнадесета глава на Матей. Тук Христос даде на учениците Си необходим урок, като за известно време приложи идеите и чувствата, които контролираха живота на мнозина, които тогава Го следваха. (*Писма и ръкописи* Том 24, писмо 28, 1909, пар. 13)

Желанието ми с тази книга е да помогна в прехода от старата жена към новата. Стремя се да ви покажа образа на новата жена там, където някога може би сте виждали само старата. Ще трябва да се задълбочим в Писанието и историята, за да разгадаем погрешното разбиране на евангелието от страна на старата жена.

ГЛАВА 12

ТОГАВА СВЕТИЛИЩЕТО ЩЕ СЕ ОЧИСТИ

Жената в Писанието представлява църква (Ер. 6:2). Славната жена в Откровение 12 глава, която ражда семето, представлява Божията църква и принципите на Новия Завет. Жената от Откровение 17 гл., която е пияна от кръвта на мъчениците на Исус, представлява отстъпническата църква. Тя е тази, която желае жертва, а не милост.

Фалшивата система за правосъдие на Сатана се проявява в жената като кръвопролитие. Избиването на светиите от нея разкрива нейните принципи за изкупление. Нейното невежество, или още по-лошо, отхвърляне на истинското семе, предизвиква периодично кръвотечение у жената. Но когато жената/църквата докосне подгъва на дрехата на Исус, което я прави да изпита Неговата изцеляваща милост, изворот на кръвта ѝ пресъхва (Марк 5:25-29).

Докато жената/църквата има семето, пребъдващо в душата ѝ, няма проблем с физическа кръв. Исус ни казва, че ако не ядем плътта Му и не пием кръвта Му, нямаме жи-

Тогава светилището ще се очисти

вот (Йоан 6:53). След това Той обяснява, че не говори за физическа кръв, а за Неговия Дух. Да приемем кръвта на Исус означава да приемем Неговия Дух.

Ето тогава един парадокс. Жената, която пие кръвта на Исус, имайки по този начин Неговия Дух, не изпуска кръв, защото семето Христово е в нея. Жената, която не пие кръвта на Исус, изпуска извор на физическа кръв, докато пие кръвта на светиите, защото ги е убила.

Следователно, кръвта на старата жена се разкрива като буквална. Кръвта на новата жена се разкрива в Христовия Дух, който ѝ е даден и който се е проявил в нея.

Исус ни казва какво представлява кръвта на Новия Завет.

Тогава взе чашата, благодари и им я даде, казвайки: *Пийте от нея всички; защото това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за прощение на греховете.* Но казвам ви, че отсега нататък няма да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Моя Отец.“ (Матей 26:27-29)

Исус използва символиката на гроздовия сок, за да посочи пролятата Си кръв. В това изказване присъстват както старата, така и новата жена. Когато четем думите „Това е кръвта на новия завет, която се пролива за опрощение на греховете“, веднага се сещаме за Исус, който проля физическата Си кръв, за да можем да бъдем простени. Споменаването на думата *проливане* силно ни подсказва това. Исус използва този език и на други места, за да говори за физическа кръв:

...за да дойде върху вас **всичката праведна кръв, пролята на земята**, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, сина на Берехия, когото убихте между храма и олтара. (Матей 23:35)

Но същата дума се използва, за да опише изливането на Светия Дух:

И тъй, бидейки възвисен от десницата на Бога и прие от Отца **обещанието на Светия Дух, Той изля това**, което вие сега виждате и чувате. (Деяния 2:33)

И надеждата не посрамва, защото **Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух**, който ни е даден. (Римляни 5:5)

Исус не убоде пръста Си и не посочи кръвта като кръв на Новия Завет. Не, Той вдигна чашата с гроздов сок, казвайки им, че това е кръвта на Новия Завет.

Този символ не е избран произволно. Исус го свързва директно с видовете жертвоприношения.

И ще им кажеш: „Това е жертвата чрез огън, която ще принесете Господу: две мъжки агнета, едногодишни, без недостатък, всеки ден, като постоянно всеизгаряне. **Едното агне ще принесете сутрин, а другото агне ще принесете вечер**, и една десета от ефа чисто брашно като хлебен принос, смесено с една четвърт ин пресовано масло. Това е постоянно всеизгаряне, което е било постановено на планината Синай за благоуханна миризма, жертва чрез огън на Господа. **И възлиянието му** [вино] *ще бъде* една четвърт ин за всяко агне; на свято място ще изливате питието Господу като принос.“ (Числа 28:3-7)

Хлебният му принос *ще бъде* две десети от ефа чисто брашно, смесено с масло, жертва чрез огън на ГОСПОДА за благоухание; а **възлиянието му** *ще бъде* **вино**, една четвърт от ин. (Левит 23:13)

Наред с кръвта на агнето е било и приношението на виното. Исус ни казва, че приношението на вино е кръвта на Новия Завет. Виждаме кръвта на агнето в лицето на старата жена, но по-малко очевидно е, че в обърнатото лице на

Товага светилището ще се очисти

младата жена е истинската кръв на Новия Завет, символизирана във виното, а не в закланото агне.

Както споменахме в Глава 3, свещеничеството на Мелхиседек не е имало принесен агнец. Имало е само хляб, вино и благословия.

И Мелхиседек, цар Салимски, изнесе хляб и вино; и той *беше* свещеник на Всевишния Бог. И го благослови, казвайки: **Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Владетел на небето и земята!** И благословен да бъде Всевишният Бог, Който е предал враговете ти в ръката ти! И му даде десетък от всичко. (Битие 14:18-20)

Искушаващо е да се мисли, че фразата „владетел на небето и земята“ се отнася за Бог, но това е било част от благословията за Авраам. Това се доказва от факта, че Павел посочва, че Авраам ще наследи целия свят.

А обещанието, че ще бъде наследник на света не *беше* на Авраам или на потомството му чрез закона, а чрез правдата от вяра. (Римляни 4:13)

Също така, Исус казва на учениците Си, че в дома на Отца Му има много обиталища (Йоан 14:1-3), което означава, че те ще имат дял в обещанието, дадено на Авраам, и ще наследят място в небето.

Но Авраам се нуждаеше от помощ, за да повярва в Божието слово. Вярата на Авраам се хваща за Божието обещание, че ще има син, чрез когото ще дойде Потомството. Но когато Бог обеща на Авраам земята, вярата му се бореше да повярва в това. Той се нуждаеше от видим знак, за да потвърди този завет.

Въпреки това патриархът молеше за някакъв видим знак като потвърждение на вярата си и като доказателство за бъдещите поколения, че Божиите

благодатни цели към тях ще бъдат изпълнени. **Господ прояви снизхождение да склучи завет със Своя слуга, използвайки такива форми, каквито бяха обичайни сред хората за потвърждаване на тържествен договор.** По божествено напътствие Авраам пожертва юница, коза и овен, всяко на три години, като раздели телата и постави частите на малко разстояние едно от друго. Към тях добави гургулица и млад гълъб, които обаче не бяха разделени. След като направи това, той благоговейно премина между частите на жертвата, давайки тържествен обет на Бога за вечно послушание. (*Патриарси и пророци*, Гл. 12, Параграф 16)

Жертвоприношението на юницата, козата и овена беше осигурено за Авраам, защото той се бореше във вярата си. Бог благоволи да посрещне Авраам, използвайки човешките обичаи. Към хляба и виното беше добавено и животинско жертвоприношение. Това беше необходимо на човека, а не на Бога. Както ни е казал Уагонър:

Разбира се, идеята за умилоствие или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде умилотивен. Но обърнете специално внимание, че **ние сме тези, които се нуждаят от жертвата, а не Бог.** (Е. Дж. Уагонър, „Справедливостта на милостта“, „Настояща истина“ в *Обединеното кралство*, 30 август 1894 г., стр. 549, параграф 8)

Както цитирахме в глава 6, Бог не искаше жертви и приноси в спасителния план. Той искаше човешко тяло, за да ни разкрие характера Си и да ни изпълни с любовта Си.

Преди да бъде положено основаването на света, планът за изкупление бе замислен. В небето се чу тайнствен глас, който каза: „Жертва и принос не поиска, но тяло си ми приготвил... Ето, ида да изпълня волята Ти, Боже;“ „да, законът Ти е в сърцето ми.“ (*The Review and Herald*, 16 септември 1902 г., Параграф 7)

Борбата на Авраам е борбата на човека. Адам се нуждаеше от осезаемо доказателство, че Бог ще му прости. Обещаното агне беше уверението на човека в Божията прошка. То беше и огледало на вътрешната враждебност на човека към Христос. Бог осигурява агнето, но човекът е този, който го коли, защото той е този, който се нуждае от него, а не Бог.

Жертвените приноси бяха постановени от Бог [1] да бъдат за човека **вечно напомняне и признание с покаяние за греха му и [2] изповед на вярата му в обещания Изкупител.** Те бяха предназначени да внушат на падналия род тържествената истина, че грехът е причината за смъртта. За Адам принасянето на първата жертва беше най-болезнена церемония. **Ръката му трябваше да бъде вдигната, за да отнеме живот, който само Бог можеше да даде. За първи път той стана свидетел на смъртта и знаеше, че ако беше послушен на Бога, нямаше да има смърт на човек или животно. Докато убиваше невинната жертва, той потрепери при мисълта, че грехът му трябва да пролее кръвта на неопетнения Божий Агнец.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 4, Параграф 18)

Както бе споменато, свещенството на Мелхиседек, към което принадлежи Христос, изискваше само хляб, вино, благословия и радостния отклик на десетъка. Това е Новият Завет. Но към това се добавя и жертва, която човекът изисква, за да укрепи вярата си в Божията прошка за греховете му.

Библията описва виното по следния начин:

Така казва Господ: Както е **младото вино** на грозда, и *някой* каже: Не го погубвай, защото **в него има благословия**, така ще направя заради слугите Си, за да не ги погубя всичките. (Исая 65:8)

Тогава дърветата рекоха на лозата: „Ела ти и царувай

над нас!“ Но лозата им каза: „Трябва ли да спра **новото си вино, което весели** [Евр. 8055] **и Бог, и човеци,** и да отида да се развявам над дърветата?“ (Съдии 9:12-13)

И **вино, което весели сърцето на човека, и** масло, което прави лицето му да блести, и хляб, *който* укрепва сърцето на човека. (Псалм 104:15)

Еврейската дума, използвана за *радост*, е *śāmach*. Номерът ѝ в Речника на Стронг е Евр. 8055. Виното съдържа благословия в себе си, която развеселява „и Бога, и хората“.

Тревожността в сърцето на човека причинява депресия, **но добрата дума... го прави щастлив.** [Евр. 8055] (Притчи 12:25)

В Притчи ни се казва, че и добрата дума весели сърцето на човека. Като Първосвещеник, Христос може да ни даде само това, което е получил от Своя Отец - словото на благословия е нежният израз на любов: „Ти си Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“

И ето, глас дойде от небето, който казваше: Този е възлюбеният ми син, в когото е Моята благосклонност. (Матей 3:17, Тиндейл)

Бог каза тези думи на Исус в деня, в който беше роден във вечността (Евреи 5:5), както обсъдихме в глава 3, в която разсъждавахме за Исус като Божията мъдрост. Кръвта на Новия Завет е виното на радостното знание, че сме свободно приети от Отца в Неговия Син. Той не изисква жертва и принос за грях; Той изисква само покаяние за това, че сме повярвали в лъжи за Него, за да можем да изпитаме Неговата вечна милост.

Тогава взе чашата, благодари и им я даде, казвайки: „Пийте от нея всички; **защото това е Моята кръв на новия завет,** която се пролива за мнозина за прощение на греховете.“ (Матей 26:27-28)

В посредничеството си от името на човека, виното е символ на пролятата кръв на Исус на кръста; но от името на Бога, виното е символ на Неговата наслада в нас чрез Неговия Син. Тази наслада се излива върху нас чрез Духа.

*Има река, чиито потоци ще развеселяват [Евр. 8055]
Божия град, светилището на скиинята на Всевишния.
(Псалом 46:4)*

И надеждата не посрамва, защото **Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух**, който ни е даден. (Римляни 5:5)

Самият Дух свидетелства заедно с нашия, че сме Божии чада. (Римляни 8:16)

Кръвта на Новия Завет се пролива върху нас, когато приемаме истината, че сме Божии възлюбени деца, изповядвайки греха си да вярваме, че Той е Бог на осъждане и смърт. Приемането на нашата идентичност като синове и дъщери Божии чрез Христос е възхитителното вино, в което перем дрехите си.

И аз му казах: „Господине, ти знаеш.“ А той ми каза: „Това са онези, които дойдоха от голямата скръб, изпраха дрехите си и **ги избелиха в кръвта на Агнето.**“ (Откровение 7:14)

Отново, в Новия Завет, какво е кръвта на агнето?

Скиптърът няма да се отдалечи от Юда, нито законодател отмежду нозете му, докато не дойде Сило; и на Него *ще бъде* послушанието на народа. Върза ослицата си за лозата и ослето на ослицата си за отбраната лоза; **Той пере дрехите си във вино и одеждите си в кръвта на гроздето.** (Битие 49:10-11)

През призмата на човешката фалшива справедливост се вижда, че перем дрехите си в буквалната кръв на Христос; но през призмата на Божията милост перем дрехите

си във виното на насадата, знаейки, че сме Негови деца, приети свободно чрез милост, а не чрез жертва. Първото се разглежда през погледа на стария човек, второто – през погледа на новия (Еф. 4:22-24).

Допълнително доказателство за това се намира в изказване на Елн Уайт, което разкрива, че Бог е възстановил връзката между хората и Себе Си преди кръста. Мощно проявление на възстановяването на връзката се случи при кръщението на Христос, когато Бог изрази радостта Си от Сина Си.

При кръщението на Спасителя, Сатана беше сред свидетелите. Той видя славата на Отца да осенява Сина Му. Той чу гласа на Йехова, който свидетелстваше за божествеността на Исус. **Още от греха на Адам, човешката раса беше откъсната от прякото общение с Бога;** общуването между небето и земята беше чрез Христос; но сега, когато Исус дойде „в подобие на греховна плът“ (Римляни 8:3), самият Отец проговори. **Преди Той беше общувал с човечеството чрез Христос; сега Той общуваше с човечеството в Христос.** Сатана се надяваше, че Божието отвращение от зло то ще донесе вечно разделение между небето и земята. **Но сега [преди кръста] стана очевидно, че връзката между Бога и човека е възстановена.** („Копнежът на вековете“, Гл. 12, Параграф 7)

Откровението за нашето оправдание се прояви при кръщението на Исус. Казваме откровение, защото това оправдание е било достъпно от самото начало. Елн Уайт казва още, че основата на спасителния план се намира в изкушението в пустинята, когато Сатана се опита да разбие увереността на Христос в Неговата синовност спрямо Бога:

Сцената на изпитанието с Христос в пустинята **беше основата на спасителния план и дава на падналия**

човек ключа, чрез който той, в името на Христос, може да победи. (*Конфронтация*, стр. 63, Пар. 2)

Като един от нас, Христос получи нашата синовност от Бога при кръщението и след това беше осветен в тази истина при изкушението в пустинята. С други думи, оправданието беше проявено при кръщението и освещението по време на изкушението в пустинята. Ключът към помирението е да знаем, че сме ценни за Отца като Негови деца. Ключът към изкуплението е да знаем, че сме безплатно простени чрез Неговата чиста милост, без жертва. Това е основата на спасителния план.

Точно както кръвта на Христос се разбира различно в Стария и Новия Завет, така е и с жертвата на Христос. Хората виждат смъртта на Христос на кръста като определящ елемент на Неговата жертва. В Новия Завет жертвата е много повече от това, но включва и жертвата на Христос на кръста.

За да получим благословията на Отца, Христос трябваше да стане като един от нас. Той трябваше да приеме върху Себе Си нашата природа, за да може да стане наш представител. Като един от нас, Христос получи благословията на Отца: „Ти си Моят възлюбен Син.“

Великата жертва на Христос беше в това, че прие нашата човешка природа. В нашата природа Той принесе Себе Си като жива жертва (Римляни 12:1) на Бога при кръщението.

Историята за Витлеем е неизчерпаема тема. В нея е скрита „дълбината на богатството, както на мъдростта, така и на познанието на Бога“ (Римляни 11:33). **Ние се възхищаваме на жертвата на Спасителя, който замени небесния престол с яслите** и компанията на обожавачи ангели с животните в обора. Човешката гордост и самодостатъчност са изобличени в Неговото присъствие. Но това беше само началото на Не-

говото чудно снизхождение. **За Божия Син би било почти безкрайно унижение да приеме човешката природа, дори когато Адам стоеше в своята невинност в Едем. Но Исус прие човешкото естество, когато расата беше отслабена от четири хиляди години грях. Като всяко дете на Адам, Той прие резултатите от действието на великия закон за наследствеността.** Какви са били тези резултати, е показано в историята на Неговите земни предци. Той дойде с такава наследственост, за да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде пример за безгрешен живот. (*Копнежът на вековете*, Гл. 4, Пар. 15)

Какво означава тази сцена за нас? **Колко безразсъдно сме чели разказа за кръщението на нашия Господ, без да осъзнаваме, че неговото значение е от най-голяма важност за нас** и че Христос е бил приет от Отца в полза на човека. Когато Исус се поклонил на брега на река Йордан и отправи молбата си, човечеството бе представено на Отца от Този, Който облече божествеността си в човешко естество. **Исус се предложи на Отца в името на човека, за да могат онези, които са били отделени от Бога чрез грях, да бъдат върнати при Бога чрез заслугите на божествения Молител.** (*Знамения на времето*, 18 април 1892 г., Параграф 5)

В очите на небето изкуплението се прояви при кръщението на Христос. Човекът беше възстановен пред Бога чрез кръвта на Христос – възхитителното вино на знанието, че сме Божии деца.

Защото не е възможно кръвта от телци и козли да отмахне грехове. Затова, когато влиза в света, казва: **„Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло; във** всеизгаряния и *жертви* за грях не си благоволил.“ Тогава казах: „Ето, идвам“ (в свитъка на книгата е писано за Мен) да изпълня Твоята воля,

Боже. По-горе каза: „Жертва и принос, всеизгаряния и *принос* за грях не си поискал, нито си благоволил към тях“, които се принасят по закона, а след това каза: „Ето, идвам да изпълня Твоята воля, Боже.“ Той премахва първото, за да утвърди второто. Чрез която воля ние се освещаваме чрез принасяне на тялото на Исус Христос веднъж *завинаги*. (Евреи 10:4-10)

Ако е вярно, че Бог не желае жертви и приноси, тогава това не включва ли жертвата на Неговия Син? Контрастът с жертвата е осигурен в тялото Христово: не тяло за жертва, а тяло за благословия; не тяло за проливане на физическа кръв, а тяло за изливане на кръвта на гроздето в благословията на Отца! Нека светлината се влее в душата ви, за да видите характера на Отца тук.

И словото, което беше казано на Исус при Йордан: „Това е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение“, обхваща човечеството. Бог говори на Исус като наш представител. С всичките ни грехове и слабости, ние не сме отхвърлени като безполезни. „Той ни е направил приети във Възлюбения.“ Ефесяни 1:6. **Славата, която почиваше върху Христос, е залог за Божията любов към нас.** Тя ни разказва за силата на молитвата – как човешкият глас може да достигне до ухото на Бога и нашите молби да намерят приемане в небесните дворове. Чрез греха земята беше откъсната от небето и отчуждена от общението с него; но Исус я свързва отново със сферата на славата. Неговата любов е обгърнала човека и е достигнала най-висшите небеса. Светлината, която слезе от отворените порти върху главата на нашия Спасител, ще падне върху нас, докато се молим за помощ да устоим на изкушението. **Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: „Това е Моето възлюбено дете, в когото е Моето благоволение.“** (*Копнежът на вековете*, Гл. 11, Параграф 16)

Сатана беше решен да отнеме това вино от Христос. Той отчаяно искаше Христос да се усъмни в любовта на Отца. Това е причината да Го изкушава по отношение на Неговата синовност. Ако можеше да накара Христос да се усъмни в самоличността Си във връзка с Отца, тогава би могъл да откридне виното на Христос.

Поради тази причина победата на Христос в пустинята е основата на спасителния план. Това е войната, в която всички ние трябва да участваме и да спечелим. Сатана води същата война срещу нас, която е водил срещу Христос.

Много твърдящи, че са християни, гледат на тази част от живота на Христос, както биха гледали на обикновена война между двама царе, и като на нещо, което няма специално значение за техния собствен живот и характер. Затова начинът на водене на война и чудната победа, която е постигната, не ги интересуват особено. Възприятията им са притъпени от хитростите на Сатана, така че не могат да разберат, че **този, който е измъчвал Христос в пустинята, решен да Го ограби от Неговата почитеност като Син на Безкрайния, ще бъде техен противник до края на времето.** Въпреки че не успя да победи Христос, силата Му над човека не е отслабнала. Всички са лично изложени на изкушенията, които Христос е преодолял, но им е дадена сила във всемогъщото име на великия Победител. **И всички трябва сами за себе си да победят.** (*Конфронтация*, стр. 63, Параграф 3)

Когато приемем нашата синовност към Отца чрез Христос, изворът на кръвта може да пресъхне. Кръвта, виното на насадата, отнема кръвта на жертвата; страхът от смъртта се заменя с радостта на синовността. Тази получена благословия е добродетелта, която излиза от Христос, за да изцели извора на буквалната кръв, почиствайки храмовете на

сърцата ни. Тя подготвя утробата на църквата да приеме Семето. Христос отнема първата кръв, за да може да установи втората кръв (Евр. 10:9). Това е преходът от Стария към Новия Завет.

За да подчертаем този момент, казваме, че преходът от Стария към Новия Завет се случва, когато приемем Божи-ята прошка чрез Неговия единороден Син, вярвайки, че сме Божии деца чрез вяра, без делата на закона. Ние изповядваме лъжите, в които сме вярвали за Него относно Неговия характер, и приемаме истината, че нашият Отец не е разрушител или осъдител, но Неговата милост е вечна.

Към това се добавя и мисълта, че Сара е заченала семето дълго след като е спряло месечното ѝ кръвотечение, докато Агар е произвела семе по време на кръвотечението си. От тази гледна точка, по-възрастната жена след менопаузата представлява Новия Завет, а жената преди менопаузата - Стария Завет. Прекратяването на кръвотечението в жената е символ на нейния преход от нуждата от жертва към приемането на чистата Божия милост, излята без никакво разреждане или заплащане.

Ако пренесем тези символи в службата в Светилището, ще открием, че *очистването на Светилището е паралелно на пресъхването на извора на кръвта*. С това имаме предвид, че нуждата от жертви престава в светлината на чистата Божия милост. Това е потвърдено в пророчеството на Даниил 9 гл., където се казва, че Месията ще прекрати жертвоприношенията и приносите (Даниил 9:27).

Очистването на Светилището е символ на църквата, която става зряла (Галатяни 4:1, 2) в осъзнаването, че човешката раса е тази, която се нуждае от физическа кръв, а не Отец. Мъжът Христос Исус, който е създаден от жена, става канал за Духа на Отца, който да бъде изпратен в сърцата ни,

викайки „Авва, Отче“. Това е толкова възвишено откровение за характера на Бога, че прави кръвотечението в жената да спре. След това тя е оплодена с живото семе на Христос чрез Неговия Дух и се подготвя да прояви качествата на Христос точно по време на Неговото завръщане на земята (1 Йоан 3:2).

Как любовта на Отца блести с пламтяща светлина в осъзнаването на това, което всъщност означава кръвта на Христос в очите на небето.

По-нататък ще разгледаме Даниил 8 глава в светлината на тези истини и посланието от 1888 г., за да покажем какво всъщност означава очистването на Светилището.

ГЛАВА 13

1888 ГОДИНА, ПРЕГЛЕД НА ЗАВЕТИТЕ

Съществуват много идеи за това какво е представлявал спорът относно най-ценното послание на конференцията от 1888 г. Най-острата точка на конфликта може да бъде изразена в тези думи от Е. Дж. Уагонър до Дж. А. Бътлър по-рано същата година. Той е свързан с различното им разбиране за това какъв закон е бил „добавен поради престъпления“ в Галатяни 3:19.

Защо тогава *служи* законът? **Той [законът] е добавен поради престъпления**, докле дойде потомството, на което беше дадено обещанието; *и той беше* установен от ангели чрез ръката на ходатай. (Галатяни 3:19)

Бътлър заел позицията, че този закон е даден, докато потомството, Исус, се роди като човек. Това отбелязва ясно разграничение между 4000-те години преди раждането на Христос, свързани със закона, докато 2000-те години включващи Неговите живот, смърт и възкресение са свързани с благодатта, а *не със закона*. Но това ли е имал пред-

вид Павел тук? Уагонър го обяснява по различен начин, като опровергава диспенсационизма на Бътлър и твърди, че законът е добавен, за да помогне за довеждането на хората до праведност до Второто пришествие, когато Исус ще получи това, което Му е обещано.

Но ти казваш, че апостолът разсъждава за диспенсации, а не за индивидуални преживявания, и че довеждането им до Христос означава довеждането им до Неговото първо пришествие и „до системата на вярата, въведена там“. **Но това е най-слабата позиция, която би могъл да заемеш,** защото ако това беше значението, тогава би следвало, че законът е изпълнил целта си само за поколението, което е живяло при първото пришествие на Христос. Никой друг никога не е идвал при Христос, в смисъла, в който ти използваш този термин. За да може законът да доведе хората до Христос, в смисъла, в който го прилагаш, тоест до Неговото първо идване, той би трябвало да удължи живота им. Адам би трябвало да живее поне 4000 години. Защото, **нека отново повтора: Текстът не казва, че законът е бил учител, който да насочва хората към Христос, а да ги довежда до Него**

Оправданието чрез вяра е индивидуален, а не национален въпрос. Адвентистите от седмия ден често говорят за великата светлина, която „ние като народ“ притежаваме. Но „ние като народ“ няма да извлечем полза от тази светлина, освен ако не я притежаваме като индивиди в собствените си сърца. **Повтарям, оправданието чрез вяра е нещо, което всеки човек трябва да преживее сам. Хиляди, които са живели при първото идване на Христос, не са знаели нищо за това преживяване, докато хиляди, които са живели много преди Той да дойде, са били доведени при Христос за прошка и са я получили.** Авел е бил счетен за праведен чрез

вяра; Ной е бил наследник на правдата, която е чрез вяра; и Авраам действително е видял Христовия ден и се е радвал в него, въпреки че е починал 2000 години преди първото идване. **И това най-категорично доказва, че апостолът, в трета глава на Галатяни, говори за индивидуално преживяване, а не за диспенсиационни промени.** Не може да има християнски опит, вяра, оправдание, праведност, които да не са индивидуален въпрос. Хората се спасяват като индивиди, а не като нации. (Е. Дж. Уагонър, *Евангелието в Галатяните* (1888), стр. 44)

Това, което Уагонър казва, е, че двата завета се отнасят за две преживявания в живота на християнина. От друга страна, общоприетото християнство го прилага към времевни периоди или диспенсиации преди и след кръста на Христос. Следователно, ако сте живели преди кръста, сте били в Стария завет, а ако сте живели след кръста, сте били в Новия завет.

Делото на закона в Стария Завет е да разкрие на грешника степента на неговата греховност. Това е служение на смъртта (2 Кор. 3:7) и то прави греховете ни „да се умножават“ или да стават по-очевидни (Римл. 5:20). То довежда грешника до точката, в която вижда, че не може да направи нищо, за да спаси себе си или да угоди на Бога в усилията си. Красотата на Христовия характер, пълният израз на закона, е представена на грешника. Христовият Дух призовава грешника да приеме прошка свободно, без дела, защото това е единствената надежда за спасение. На мястото на пълното отчаяние, Духът привлича грешника към изобилна благодат, въвеждайки в реалност радостта от праведността чрез вяра.

Именно това разбиране на заветите обяснява *процеса* на праведност чрез вяра. Затова заветите, както са проповядвани от Уагонър, са единствената правилна рамка за *вли-*

зане и преживяване на праведност чрез вяра.

И целият народ отговори в един глас и каза: Всичко, което Господ е казал, ще направим. И Моисей върна думите на народа на Господа. (Изход 19:8)

Погрешните човешки обещания са обречени на провал. Признаването на това – че опитите ни да изпълняваме изискванията на закона със собствените си усилия са безполезни – довежда желаещите при Христос, защото убива стремежите им да угодят на Бога в плът. Това е целта на Стария Завет: да ни накара да осъзнаем нашата изключителна греховност и отчаяната ни нужда от Спасител.

Новият Завет са обещанията на Бог към човека да Го спаси чрез праведността на Христос. Подобно на Авраам, ние просто вярваме в Божието Слово и то ни се вменява за праведност. Този процес на оправдание и освещение е един и същ от грехопадението на човека досега. Ето защо първата ангелска вест провъзгласява вечно евангелие, основано на Вечния Завет.

Делото на закона чрез Стария Завет е да ни доведе до Христос, за да можем да бъдем оправдани чрез вяра. Но ако Старият и Новият Завет са разделени на два отделни времеви периода, тогава Старият Завет всъщност не съществува след Христовия кръст. Законът вече не играе критичната роля на учител, който да ни показва истинската дълбочина на нашата греховност; а именно това полагане на нашата слава в прахта ни кара да жадуваме за Христос и да се вслушваме повече в Неговия Дух.

Разделянето на заветите на отделни исторически епохи разделя евангелието наполовина, позволявайки на плътския човек да се смята за духовен, когато в действителност не е бил разпнат с Христос чрез служението на смъртта в Стария Завет. Това също така отрича, че всички онези

преди времето на Христос са преживели благословиите на благодатта на Новия Завет. Чрез диспенсационната система, плътският човек сякаш прескача стената в пътя на живота, както го изразява Джон Бънян, без да преминава през тясната порта на истинското обръщане и покаяние.

Второ, тъй като Божият закон е отражение на Неговия характер, диспенсационната заветна система всъщност отделя християнина от истината за Божия характер; превръща закона в нещо негативно, което трябва да бъде приковано на кръста, за да освободи християнина от „робството на закона“. Тя заслепява християнина за факта, че както законът казва „Не убивай“, това означава, че „Бог не убива“. Вместо това, законът просто се разглежда като списък с произволни правила, които Бог е наложил на евреите, докато Христос не дойде, за да освободи християните от тези „ограничения“.

А. Т. Джоунс се заема с въпроса за завета, както го е изложил Е. Дж. Уагонър, и проповядва мощно в Духа, за да прогласи вечното евангелие в своята поредица за третата ангелска вест на Генералната конференция през 1893 г. Това е особено вярно в Проповеди 14-20.¹⁷

Урия Смит, Дж. А. Бътлър, Дан Джоунс и много други адвентни лидери се бориха отчаяно, за да спрат тази истина относно закона и заветите в Галатяните. Уили Уайт пише на жена си относно една от срещите по време на конференцията през 1888 г.:

Почти е настъпила мания по ортодоксалността. На събранието на колежа беше внесена резолюция, според която не се преподава ново учение, докато не бъде прието от Генералната конференция. Майка ми и аз я унищожихме след тежка борба. У. К. Уайт,

17 Вижте брошурата „Христос, съботата и висотите на вестта от 1888 г.“ от А. Т. Джоунс, достъпна на maranathamedia.bg

Писмо до Мери Уайт, 3 ноември 1888 г.; (Ръкописи и спомени от Миннеаполис, стр. 123, Параграф 3)

Тази битка за заветите кипяла с прекъсвания в продължение на 18 месеца. Тогава Елън Уайт получила видение от небето. Тя написала на Урия Смит следното предупреждение:

Онзи ден ми беше показано, че доказателствата относно заветите са ясни и убедителни. Ти, [Урия Смит] брат Б, брат В и други **изразходвате напразно своите изследователски сили, за да изградите позиция относно заветите, която се различава от позицията, представена от брат Уагонър....**

Въпросът за завета е ясен въпрос и би бил приет от всеки откровен, непредубеден ум, но аз бях доведена дотам, че Господ ми даде прозрение по този въпрос. **Вие се отвърнахте от ясната светлина, защото се страхувахте, че въпросът за закона в Галатяни ще трябва да бъде приет.** Що се отнася до закона в Галатяни, аз нямам бреме и никога не съм имала. (Писмо 59, 1890 г., стр. 6. (До Урия Смит, 8 март 1890 г.) *Издадени ръкописи, том 9, стр. 329, Параграф 1*)

Какво са проповядвали Урия Смит, Дж. А. Бътлър и други по този въпрос?

Светилището на стария завет трябва да има същата връзка със светилището на новия завет, каквато самият стар завет има с новия... Всички са съгласни, че те представляват предобраз и образ. Първият беше предобразът и сянката; този е образът и същността. Светилището на онази диспенсация беше предобразът; светилището на тази диспенсация е образът. (Урия Смит, *Светилището и 2300-те дни на Даниил VIII, 14* (1877), стр. 181)

Новият завет замени стария, когато Христос го ра-

тифицира със собствената си кръв на кръста. (Урия Смит, *Светилището, Евангелски сърп 1, 8* (15 май 1886 г.), стр. 58)

Следователно не беше уместно все още да се поддържа стената на разделение между тях и другите. **Всички те сега стояха на едно и също ниво в очите на Бога. Всички трябваше да се обърнат към Него чрез Месията, който беше дошъл на света;** само чрез Него човекът можеше да бъде спасен. (Дж. А. Бътлър, *Законът в Галатяни* (1886), стр. 10)

„Но преди да дойде вярата, ние бяхме пазени под закона, затворени за вярата, която щеше да се открие по-късно.“ **Дали този текст говори за хора преди обръщането във вярата, под осъждането на моралния закон, докато вярата в Христос не осени сърцата им? Или говори за народа на Павел, юдеите, под настойничество, под временна система, докато Христос дойде? Много зависи от това коя от тези позиции е вярната. Ние без колебание заемаме втората гледна точка ...**

Няма съмнение, че текстът представя една своеобразна временна уредба, „пазене“ на група хора, „затварянето им заедно“, „ограждането им“, каквото е значението на оригиналната гръцка дума, докато се достигне определено време, когато „тази вяра“ ще бъде разкрита. Ние уверено твърдим, че думата „вяра“ тук не се използва в смисъла на индивидуалната вяра на човек в Христос като средство за лично прощение на греховете му, а се използва в смисъла на онази велика система от истини, създадена от Бог за спасението на човека – вярата в разпнатия Спасител и сродни истини, произтичащи от този централен факт. Юда пише за „общото спасение“ и че ние „трябва усърдно да се борим за вярата, която веднъж е била предадена на светиите“. Стих 3....

Еврейският народ и всички прозелити, които имаха някакво уважение към Бога на евреите, бяха държани под тази временна система на „добавения“ закон, „затворени“, оградени от национални бариери на разграничение от останалия свят. Те не можеха да се хранят с тях или да общуват интимно с тях. „Средна стена на разделяне“ ги разделяше от другите. **Те бяха „затворени“, пазени отдясно и отляво, докато великата система на вяра в разпнатия Спасител не беше „по-късно разкрита“ чрез идването на обещаното „потомство“.** (Дж. А. Бътлър, *Законът в Галатяни* (1886), стр. 50, 51)

Виждате ли какво има предвид с това Бътлър? В старозаветната епоха няма „истинска“ лична вяра, защото Исус все още не се е бил родил. Средството за прошка е било чрез церемониалния закон, който не е бил действителна прошка, а „фигуративна“ прошка. Как тогава Авраам е бил „праведен чрез вяра“? Уагонър отговаря на Бътлър по следния начин:

Отново на страница 44 аз [Уагонър] прочетох [от книгата на Бътлър]: —

„Моралният закон е посочен като този, който е нарушен. Но „добавеният“ закон, за който говори Павел, е предвидил **прошка за тези прегрешения образно, докато не бъде принесена истинската Жертва.**“

Вече достатъчно забелязах погрешното ти приложение на думата „добавен“, но в току-що цитирания текст е изразена една идея, която със съжаление виждам, че напоследък се проповядва до известна степен. **А именно, че в така наречената еврейска диспенсация прошката на греховете е била само фигуративна. Думите ти ясно показват, че не е имало истинска прошка на греховете, докато не е бил принесен Христос, истинската Жертва. Ако това е така, бих искал да попитам как Енох и Илия**

са стигнали до Рая. Дали са били взети там с непростени грехове? Дали са били в Рая две или три хиляди години, преди греховете им да бъдат простени? Самият факт, че са били взети в Рая, е достатъчно доказателство, че греховете им наистина са били простени.

Когато Давид казва: „Блажен е онзи, чиито престъпления са простени, чиито грехове са покрити“, той има предвид точно това, което Павел е направил, когато е използвал същите думи. Давид каза на Господа: „Ти прости беззаконието на моя грях.“ Това не беше фалшива прошка. И беше изрично заявено, че ако някоя душа съгреша срещу някоя от заповедите на Господа, тя трябва да принесе жертвата си и греховете ѝ ще бъдат простени. Левит 4:2, 3, 20, 26, 31. **Нямаше никаква добродетел в жертвата като предобраз, но прошката беше толкова истинска, колкото всяка друга, давана някога след разпятието. Как е възможно това? Просто защото Христос е Агнецът, заклан от основаването на света. Че Той трябва да се принесе в жертва, беше обещано на нашите първи родители в Едем и потвърдено на Авраам чрез клетва от Бога и следователно, по силата на това обещание, Авраам, Исаак, Яков и всички, които желаеха, можеха да получат толкова добродетел от кръвта на Христос, колкото можем ние.** Че прошката е била истинска, се вижда от факта, че Авел, чрез своята жертва, е получил свидетелство, че е праведен. Но не може да има праведност, която да не е предшествана от прошка. Ако прошката е била фигуративна, тогава и праведността трябва да е била фигуративна. Но Авел, Ной, Авраам и други са били наистина праведни; те са имали съвършената праведност на вярата; следователно те трябва да са имали действителна прошка. Това се доказва допълнително от факта, че прошката на греховете трябва да предшества всяка праведност. Защото

не може да има праведност без вяра (Римляни 6:23), а вярата винаги носи прошка. Римляни 3:24, 25; 5:1. (Е. Дж. Уагонър, *Евангелието в Галатяни*, стр. 29, 30)

Според разбирането на Уагонър, въплъщението на Исус прави *по-ясни* истинските прошка и милост, предлагани след грехопадението на Адам. При въплъщението вечно-то евангелие става по-ясно за виждане, за схващане и за вярване – но то не е започнало оттам. Прощката винаги е била там – Бог не се променя – по-скоро хората, чрез видимата жертва на Христос, са по-способни да вярват, че са простени. В системата на Бътлър онези, които са имали нещастieto да се родят преди кръста, са „затворени“ и „пазени“ само с фигуративна надежда, защото Исус не се е родил.

Бог става несправедлив в такава система, защото е суров към онези от старозаветната епоха и пълен с милост и благодат към родените след кръста, които са получили „истинска“, а не фигуративна, прошка.

В системата на Уагонър, жертвата на Христос е ефективна от „създаването на света“ и всички, включително тези в Стария завет, които са могли да видят собствената си греховност чрез действието на закона върху сърцето си, са могли да призват своя Спасител и да получат истинска прошка, изцеление и праведност. Както Уагонър заявява по-горе: „Авел, Ной, Авраам и други бяха наистина праведни; те имаха съвършената праведност на вярата; следователно трябва да са имали действителна прошка.“

Славя Бога, че е дал на Уагонър яснотата да разобличи погрешния възглед за евангелието, който се е утвърдил в християнството от времето на Августин, който пръв започна да проповядва погрешния възглед за заветите като за два периода от време (ще обясним малко повече за Августин по-късно в тази глава).

Промяната на възгледа на Уагонър за заветите напълно промени евангелието. Обсъдихме това в глава 10, „Какво е евангелието“. Типичното християнско евангелие е съсредоточено върху Божията справедливост, която се удовлетворява чрез жертва. Този фокус разделя историята преди и след събитието на Христовата кръстна смърт. Възгледът на Уагонър за заветите отвори врата към освобождаването на хората от фалшивата справедливост, която Сатана беше проектирал върху Бога. Това на свой ред даде възможност прошката да се разбира като милост, а не като жертва. Уагонър, работейки с логиката на това, което е проповядвал през 1888 г. за двата завета, стигна до заключението, че човекът е този, който изисква жертвата, а не Бог.

Разбира се, идеята за умилоствение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде умилоствен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които се нуждаят от жертвата, а не Бог. (Е. Дж. Уагонър, „Справедливостта на милостта“, *„Настояща истина“ в Обединеното кралство*, 30 август 1894 г., стр. 549, параграф 8)

Следователно, правилният поглед върху заветите създава явна рамка за разбиране на евангелието, разкривайки наказателната заместителна жертва като нещо, изисквано от хората, а не от Бога. През 1893 г. Уагонър проследява изискването за жертвоприношение като нещо, което атакува характера на Бога. То е езическо, а не християнско. То е навлязло в римокатолическата вяра и е наследено от протестантите.

Е, оставихме въпроса за помирението точно там, където го е поставило Писанието; и макар че то има много да каже за необходимостта човекът да се помири с Бога, то нито веднъж не намеква за такова нещо като необходимостта Бог да се помири с чо-

века. **Да се намеква за необходимостта от такова нещо означава да се отправи сериозно обвинение срещу характера на Бога. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което от своя страна я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е била за същество, чийто гняв трябва да бъде умиловителен чрез жертва.** („Настояща истина“ в Обединеното кралство, 21 септември 1893 г., стр. 386, параграф 7)

Както ще открием в по-късните глави, точно това разбиране на евангелието придава истински смисъл на „Ежедневната“ от Даниил 8 гл. Това е езичество под формата на умиловителяване на Божията справедливост, издигнато в църквата. Това е, което трябва да бъде очистено от небесното светилище.

Четири години по-късно, старейшината Джордж Файфийлд, надграждайки посланието на Уагонър и Джоунс говори по въпроса толкова ясно. Сигурен съм, че небето се радва, че най-накрая в света се ражда послание, представящо истината за Божия характер, което ще подготви онези, които го приемат, да бъдат запечатани с името или характера на Отца (Откровение 14:1).

Говорим за езическо безсмъртие, езическа неделя, езическо идолопоклонство и т.н.; но ми се струва, че най-низшата мисъл е, че хората са донесли тази езическа идея за жертвоприношение директно в Библията и са я приложили към жертвата на кръста. Така Методистката дисциплина използва следните думи: „Христос умря, за да помири Отца с нас“; тоест, за да умиловителява Бога, за да можем да бъдем простени – директно езичество. Защото, братя и сестри, това е приложението на езическата концепция за жертвоприношение към жертвата на кръста, така че това прекрасно проявление на божествена любов, чрез което Бог е възнамерявал да накара всички хора,

всички същества във вселената, да се удивляват, е изопачено и превърнато в проявление на гняв, който да бъде умилоствиван, за да се спаси човека. **Радвам се, че губим от поглед този начин за разглеждане на темата, когато не казваме, че Христос умря, за да помири Отца с нас. Братя, понякога се случва да се откажем от израза на нещо и да си помислим, че по този начин сме се отървали от него, когато голяма част от него все още се задържа и замъглява съзнанието ни за Божията любов и красотата на Неговата истина, така че не можем да представим ясно евангелие на гладните души, които чакат да узнаят за Бога...**

Някой казва: „Знам, знам; Бог е любов, но Той е любов и справедливост.“ В момента, в който човек каже това и наистина мисли това, което казва, няма нищо по-несправедливо в тази вселена от неговата идея за справедливост. (Джордж Файфийлд, „Проповед: Презрян и отхвърлен от хората“, 9 февруари 1897 г.)

Най-накрая лъжливата справедливост на Сатана беше разкрита. Старата жена и нейната жертва с буквална кръв започнаха да бъдат възприемани като това, което всъщност представляваха. На църквата беше предложено изцеление от кръвотечението ѝ. Това спасение стана възможно чрез правилно разбиране на двата завета.

Господ е показал на Елън Уайт, че това, което Уагонър е учил за заветите, е правилно. В същата година, в която ѝ е показана тази истина, тя публикува книгата „Патриарси и пророци“, която включва глава за закона и заветите.

Заветът на благодатта е сключен за първи път с човека в Едем, когато след грехопадението е дадено божествено обещание, че потомството на жената ще смаже главата на змията. **На всички хора този завет предлага прошка и подпомагащата Божия благо-**

дат за бъдещо послушание чрез вяра в Христос. Той им обещава и вечен живот при условие на вяроност към Божия закон. **Така патриарсите получават надеждата за спасение.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 32, Параграф 25)

Това, което Елън Уайт е написала под вдъхновение, е противоположно на това, което са проповядвали Бътлър и Смит. За тях прошката и помилването са били фигуративни. Хората са били затворени и държани в символично евангелие, докато Месията не дойде, за да плати дълга към справедливостта. Елън Уайт е била убедена, че Уагонър е прав за заветите. Тя отново е написала следното, заявявайки:

Откакто миналата събота заявих, че възгледът за заветите, както е бил проповядван от брат Уагонър, е истина, изглежда, че много хора са изпитали голямо облекчение. (Писмо 30, 1890 г., стр. 2. *Издадени ръкописи, том 9*, стр. 329, Параграф 3)

Елън Уайт усетила неотложността на това видение и че освобождаването на силата на Късния дъжд е свързано с тези теми. Два дни след тази събота тя настоятелно предупредила църквата:

И светлината, която дойде при мен онзи ден, отново разкри всичко пред мен, точно влиянието, което действаше, и точно къде щеше да ви отведе. Искам да ви кажа, братя, които и да сте, искам да ви кажа, че просто преминавате по същата земя, по която те преминаха в дните на Христос. Вие сте имали тяхното преживяване; но Бог да ни избави от това да имаме резултата, какъвто са имали те. Но въпреки че чухте моето свидетелство, въпреки че това беше свидетелството на Божия Дух, **вие се стегнахте – малцина от вас, силни мъже с решителна воля – да следвате нещата и да се борите според вашата линия.**

Нека Бог се смили над душите ви, защото имате нужда от това. Вие сте стояли точно на пътя на Бога. Земята трябва да бъде осветена от Неговата слава и ако стоите там, където стоите днес, бихте могли също толкова бързо да кажете, че Божият Дух е бил духът на дявола. Казахте го сега с действията си, с отношението си, че това е духът на дявола. Щом сте го направили, ще го направите и когато дойде кризата. **И докато се молах тук, на колене, имах доказателството, че ще има прелом. Божият Дух слезе върху мен, небесната светлина озари сърцето ми и утешителната Му благодат е върху мен. Умът ми е бистър като слънчев лъч; днес се радвам в Бога, моя Спасител. Благодаря на Бога, че не съм се обезкуражила до смърт; благодаря на Бога, че се хванах за ръката на безкрайната сила, за да стоя почти сама. Тези, които трябваше да стоят с мен, за да може Бог да стои с мен, за да получа благословенията, стояха, за да ми преградят пътя на всяка стъпка ...**

Сега ви моля, всички които сте тук днес, които сте тали грехове, каквито и да са те, разчистете ги от пътя. Бог да ви е на помощ да се обърнете. О, виждам усмивките на Исус днес. Толкова съм благодарна. Знам, че Бог ще ни помогне, ако разчистим пътя на Царя. **Надявах се, братко Портър, когато беше в Канзас и Духът Господен дойде върху теб, надявах се да си в светлината; но ти не си в светлината. Не се изненадвайте, ако аз, когато сте в тъмнината, откажа да разговарям с някой от вас.** Говорила съм ви това отново и отново. Христос каза: „Защо не чувате думите ми?“ **Аз щях да кажа: „Защо не чувате думите на Христос, които ви се представят? Защо искате тъмнина? Те толкова се страхуват да видят, че има друг лъч светлина. Ще изградят всяка възможна бариера срещу нея.“** Вие работите точно както евреите. Не се дръжте за брат Смит. В името

на Бога, казвам ви, той не е в светлината. Той не е бил в светлината, откакто беше в Минеаполис. Вие сте се събрали, опълчили сте се и сте се опитали по всякакъв начин да се противопоставите на Божия Дух. Нека Бог се смили над душите ви.
(1888 Учебни материали, стр. 593-595)

Какво искрено предупреждение към църковните водачи! Каква смелост е проявила тази жена, за да предупреди тези мъже, за които е била дълбоко загрижена, че блокират Божието дело и предотвратяват идването на Късния дъжд. Обърнете внимание: това свидетелство е дадено след като ѝ беше показано, че Уагонър има истината за заветите. Изливането на Късния дъжд е свързано с този въпрос.

Хората днес, които са решени да проповядват както Бътлър и Смит за заветите, въпреки тази история, блокират Божието дело и не са в светлината. Те няма да могат да избягат от фалшивата система за правосъдие на Стария завет.

За да разгледате последиците от възгледа на Уагонър за заветите върху това как четем Писанието, моля, прочетете книжката *„Отхвърляне на заветните очила на Августин, за да приемем късния дъжд“*, достъпна на maranathamedia.bg. Ще цитирам само няколко примера. Спомняме си, че Уагонър говори за заветите като за лични преживявания, докато Бътлър и християнството ги представят като колективно преживяване на Израел, което е в противовес на християнското преживяване.

При това законът влезе, за да се умножи прегрешението. Но където се умножи грехът, благодатта се умножи още повече. Римляни 5:20

Бътлър би казал, че законът е влязъл по времето на Синай, за да може прегрешението да се умножи. Уагонър би казал, че законът е влязъл в личния опит на всеки човек,

за да може благодатта да изобилства в преживяването на всеки човек. Гръцката дума за „влязъл“ всъщност означава:

парейсерхомай

пар-айс-ер'-хом-ахи

От Гр. 3844 и Гр. 1525; да влезеш успоредно, тоест, да се появи допълнително или **скришом: - влез тайно, да влезеш.**

Да се навлиза тайно/частно може да означава само да се навлиза в личните мисли на хората, което ясно показва, че става въпрос за лично преживяване, а не за видимо събитие на общностно ниво.

Защото законът беше даден чрез Моисей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. (Йоан 1:17)

Бътлър би казал, че законът е бил колективно даден чрез Моисей на планината Синай и че благодатта е била колективно дадена при Исус 1500 години по-късно. Уагонър би казал, че „законът е нашият учител, който ни води към Христос“, говори за лично преживяване. Законът влиза тайно в умовете ни, по начина, по който винаги е действал още от времето на Адам, но е бил изяснен на планината Синай от Моисей. Когато този закон осъжда за грях, благодат и истина се предлагат от Исус Христос там и тогава за настоящо спасение – не 1500 години по-късно. Както Джоунс го изразява:

Съществувало е и свещенство на земния храм на планината Сион в Йерусалим. Имало е свещенство на светилището в Сило в пустинята. Вярно е, че това е представлявало свещенството на Христос, но представлявало ли е то някакво свещенство на Христос преди 1 г. сл. Хр.? Да кажем ли, че това е представлявало свещенство на Христос, което е било далеч? Не. Това свещенство в Йерусалим, в светилището в

пустинята, е представлявало свещенство, което вече е съществувало според чина на Мелхиседек? Ще бъдеш свещеник завинаги според чина на Мелхиседек? Не, не. „Ти си свещеник завинаги според чина на Мелхиседек.“ Не е ли бил Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос завинаги според чина на Мелхиседек?

Не виждате ли тогава, че цялата тази система от служби, дадени на Израел, е била, за да ги научи на присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение на душите им, а не за спасението на душите им след хиляда и осемстотин години, две хиляди години или четири хиляди години? Със сигурност е така. (А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната конференция, 5 март 1895 г., стр. 477, параграф 6, 7)

Правилният възглед за заветите предлага пълно спасение на всички хора, по всяко време в човешката история. Христос е присъствал по времето на Моисей, за да предложи прошка щедро. Както казва Джоунс, те не са умрели с надеждата да бъдат помилвани 1800-2000 години по-късно, говорейки за Авраам, или 4000 години по-късно, говорейки за Адам.

Но за да може Христос да осигури прошка и благодат, Той трябваше да бъде милостив и верен Първосвещеник през цялото време на Стария завет. Разгледахме този момент в глава 10. Именно тук правилното разбиране на двата завета дава жизненоважно разбиране за качествата на Христос като наш Първосвещеник.

Затова във всичко Той трябваше да се уподоби на братята *Си*, за да бъде милостив и верен Първосвещеник *пред* Бога, за да извърши умилиствие за греховете на народа. (Евреи 2:17)

Тъй като идеята на Бътлър действа в корпоративна време-

ва рамка, тя ви кара да четете този стих като идване на Христос, за да стане подобен на братята Си преди 2000 години. Но личният поглед върху заветите ни показва, че точно както законът, чрез Духа, влиза тайно, за да ни осъди лично за грях, така и Духът ни осъжда лично, показвайки ни, че Христос е милостив и верен Първосвещеник в нещата, отнасящи се до Бога. Цитирайки отново от Уагонър:

Бог беше в Христос, не за да познава хората, а за да може човекът да знае, че Той ги познава. В Исус ние научаваме колко мил и състрадателен е бил винаги Бог и имаме пример за това какво ще направи Той във всеки човек, който напълно Му се подчини. (Е. Дж. Уагонър, „Настояща истина“ в Обединеното кралство, 19 декември 1895 г., стр. 803, параграф 6.)

Вярно е, че убеждението в тази истина стана по-лесно, след като Исус дойде видимо на тази земя, но истината е, че Духът на Исус убеждаваше хората в тази истина още от грехопадението на човека.

Светът е поверен на Христос и чрез Него е дошла всяка благословия от Бога за падналия човешки род. **Той беше Изкупителят преди, както и след Своето възплъщение.** Веднага щом имаше грях, имаше Спасител. (*Копнежът на вековете*, Гл. 21, Пар. 32)

Адам беше научен на това от ангели:

Небесните ангели по-пълно разкриха на нашите първи родители плана, който беше замислен за тяхното спасение. **Адам и неговата спътница бяха уверени, че въпреки големия си грях, те няма да бъдат изоставени под контрола на Сатана. Божият Син беше предложил да изкупи със собствения Си живот прегрешението им.** Щеше да им бъде даден изпитателен период и чрез покаяние и вяра в Христос те отново биха могли да станат Божии деца. (*Патриарси и пророци*, Гл. 4, Параграф 12)

Това беше предадено на неговите деца и други, включително Енох, Авраам и Моисей:

Докато Адам е създаден безгрешен, по подобие Божие, Сит, подобно на Каин, наследява падналата природа на родителите си. Но той получава и познанието за Изкупителя и наставление в праведността. (*Патриарси и пророци*, Гл. 6, Параграф 1)

Енох научи от устата на Адам болезнената история за грехопадението **и скъпоценната история за снизходителната Божия благодат в дара на Сина Му като Изкупител на света.** (*Знамения на времето*, 20 февруари 1879 г., параграф 2)

Авраам силно желаше да види обещания Спасител. **Той отпрати най-искрена молитва, за да може преди смъртта си да види Месията. И той видя Христос.** Беше му дадена свръхестествена светлина и той призна божествения характер на Христос. Видя Неговия ден и се зарадва. Беше му дадена гледка към божествената жертва за греха. („*Копнежът на вековете*“, Гл. 51, Параграф 25)

Чрез Моисей, Божията цел да изпрати Сина Си като Изкупител на падналия род беше пазена пред Израел. Веднъж, малко преди смъртта си, Моисей заяви: „Господ, твойт Бог, ще ти въздигне Пророк изсред теб, от братята ти, подобен на мен; Него ще слушате.“ Ясно е, че Моисей беше инструктиран за Израел относно делото на идващия Месия. (*Пророци и царе*, Гл. 58, Параграф 11)

Патриарсите и пророците бяха учени за Божия Син и имаха вяра в Него. Той беше Спасител както преди кръста, така и след него. Както беше показано на Исаия:

Във всичките им страдания Той беше наскърбен и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в любовта Си и в милостта Си ги изкупи; и ги взе и ги носи през

всичките древни дни. (Исая 63:9)

Христос страдаше с човешкия род през всички древни дни, откакто започнаха страданията на човека. Той беше напълно квалифициран да бъде наш Първосвещеник от самото начало и затова на Елън Уайт беше показано:

Свещенството на Христос започна веднага щом човекът съгреша. Той беше направен свещеник по чина на Мелхиседек. (*Писма и ръкописи, том 7, Ръкопис 43 6, 1891 (4 юли 1891 г.), параграф 5*)

Когато оставим зад гърба си заветната рамка, проповядвана от Бътлър и Смит, и приемем тази, показана ни от Уагнър, евангелието става вечно. Христос става напълно наш Първосвещеник през цялата човешка история.

Тази заветна система, разделена с време, е била подкрепяна от мъже като Августин и е пренесена в протестантските църкви, а също и, разбира се, е наследена от адвентното движение.

В този завет обаче, който правилно се нарича Стар и е даден на планината Синай, **изрично е обещано само земно щастие.** Съответно, земята, в която е въведен народът, след като е бил воден през пустинята, се нарича обещана земя, където мир и царска власт, и постигането на победи над врагове, и изобилие от деца и плодове на земята, и дарове от подобен вид **са обещанията на Стария завет. И това наистина са образи на духовните благословии, които принадлежат на Новия завет.** (Филип Шаф, *„Августин, Антипелагиански писания“, Никейски и следникейски отечески серии 1, том 5, стр. 189*)

Тази заветна рамка действа като чифт очила, които ни принуждават да гледаме на евангелието през тъмно стъкло; тя разделя закона и евангелието, които са предназначени да работят заедно, за да ни дадат изобилна благодат.

Никой човек не може правилно да представи Божия закон без евангелието, нито евангелието без закона. Законът е въплътеното евангелие, а евангелието е разгърнатият закон. Законът е коренът, евангелието е ароматният цвят и плодът, които той дава. Старият завет хвърля светлина върху Новия, а Новият върху Стария. Всеки е откровение за Божията слава в Христос. И двата представят истини, които непрекъснато ще разкриват нови дълбини на смисъла на искрения търсач. (*Притчи Христови*, Гл. 11, Параграф 14, 15)

За да се представят законът и евангелието на хората, и двете трябва да са на разположение. Следователно и законът, и евангелието са били на разположение от грехопадението на човека.

Когато се освободим от старата жена, тогава можем да видим в ръката на първия ангел вечното евангелие. Тогава законът и евангелието работят заедно, за да ни дадат свръхизобилна благодат в нашия личен опит и в личните преживявания на всички хора.

Виждате ли как различните рамки влияят на начина, по който се чете Писанието? Диспенсационисткият възглед ни кара да виждаме хората като ходещи дървета (Марк 8:24). Той представя само част от процеса на спасение и ни пречи да получим изобилна благодат, защото тя идва само там, където законът влиза лично за нас.

Преди да приключим тази глава, трябва да разберем значението на израза „докато дойде потомството, на което е дадено обещанието“ в Галатяни 3:19. За да се каже, че законът в Галатяни 3:19 е церемониалният закон като средство за разделяне на Стария и Новия завет, идването на потомството се отнася до идването на Христос при Неговото първо пришествие. Това прекратява споменатия тук

закон по време на първото пришествие на Христос, като по този начин „доказва“, че законът е церемониалният закон, разделяйки заветите на два периода преди и след кръста. А. Т. Джоунс обяснява какво всъщност означава този израз:

Обърнете внимание също, че в изречението се казва: „Докато дойде потомството, на което“ – не относно когото, а НА когото – „беше дадено обещанието“. Тоест, обещанието, за което се говори, беше дадено на НЕГО лично; а не просто на някого, относно него. Но текстът посочва, че обещанието е обещание за наследство. Това обещание беше дадено на Авраам и на неговото потомство, което е Христос; и това беше направено, когато обещанието беше дадено на Авраам. Но освен това, то беше направено и НА самото потомство лично, което е Христос. Прочетете го във втория псалм: „Господ ми каза: Ти си Мой Син; днес Те родих. Поискай от Мене и Аз ще ти дам народите за Твое наследство и краищата на земята за Твое притежание“ (Псалм 2:7, 8). Тук е обещанието за наследство, дадено директно на потомството, което е Христос.

И така, кога се изпълнява това обещание? И когато нещо трябва да се направи, извърши или учреди, „докато дойде потомството, НА КОГОТО“ е било дадено това обещание, тогава кое идване би било истинското и единственото логично, което би могло да се вземе предвид? — Ясно е, че идването свързано с получаването на наследството, за което единствено се отнася обещанието.

Следователно, като се има предвид какво е ясно обявено в писанията относно обещанието – обещанието за наследството – и като се има предвид, че **това обещание се отнася по-специално и най-вече до Неговото второ пришествие, е очевидно, че второто**

пришествие на Христос, а не първото му, е това, за което се говори в изречението „докато дойде потомството, на което е дадено обещанието“. (А. Т. Джоунс, *The Review and Herald*, 13 март 1900 г., стр. 169, параграфи 5-7)

Елън Уайт посочва, че силният вик е започнал около края на 1892 г.

Времето на изпитанието е точно пред нас, защото силният вик на третия ангел вече е започнал в откровението на праведността на Христос, прощаващия греховете Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. (*The Review and Herald*, 22 ноември 1892 г., параграф 7)

Според правилния възглед за заветите, вратата се отвори за кратко, за да освободи Божия народ от фалшивата система на справедливост, която държеше хората затворени да четат Библията чрез старата жена. Бяхме до точката, в която кървавият извор можеше да бъде пресъхнал и Светилището да бъде очистено от оскверняваща кръв.

Но църквата отхвърли посланието. Подобно на Моисей и Аарон на границите на Ханаан, водачите на адвентизма удариха скалата, удвоявайки фалшивата справедливост, като се придържаха към смъртта на Христос като разделителна линия за заветите. Те се наредиха пред светлината и отказаха да позволят на истинското евангелие да огрее хората.

Неизбежният резултат беше да се ограничи доктрината за изследователния съд до старозаветния възглед, правейки я непоносима за хората. Бог беше възкачен на трона като осъждащ Съдия, на когото Исус беше принуден ежедневно да се подчинява, като представя буквалната Си кръв. Вратата към истинското значение на очистването на Светилището беше здраво затворена.

Жената отказа семето Христово и затова утробата ѝ продължи да кърви под влиянието на доктрината, че всеки грях трябва да бъде наказан: че Бог наказва Сина Си на кръста, за да задоволи Своята справедливост.

Тъжният резултат от тези действия е, че адвентизмът ще последва стъпките на евреите. Те ще доведат бунта до неговата пълнота. Разпъването на Христос през 31 г. сл. Хр. доведе бунта на евреите докрай, а отхвърлянето на Христос през 1888 г. доведе адвентния бунт докрай.

ГЛАВА 14

ХРИСТОС РАЗПНАТ ОТНОВО

Страданията на Христос, когато беше отхвърлен от ръководството на Неговата църква през 1888 г., бяха ярко изразени от Елън Уайт:

Но цялата небесна вселена стана свидетел на позорното отношение към Исус Христос, представен от Светия Дух. Ако Христос беше пред тях, те щяха да **се отнесат към Него по начин, подобен на този, по който юдеите се отнесоха към Христос.** (*Специални свидетелства, серия А , № 6, стр. 20*)

Това беше доказателство, чрез което всички да могат да разпознаят кого Господ смята за служители... Тези мъже, срещу които говорихте, бяха като знамения в света, като свидетели за Бога ... **Ако отхвърляте изпратените от Христос пратеници, вие отхвърляте Христос.** (*Свидетелства към служителите, стр. 97*)

Светият Дух е Духът на самия Исус. Внимателно отбелязваме жестокостта на църковните водачи към Исус, представен от Неговия Дух.

Срещнах се с братята в църквата и почувствах за свой

дълг да разкажа накратко историята на събранието и преживяванията ми в Минеаполис, начина, по който го възприех, и защо, и ясно да изложа духа, който преобладаваше на това събрание... Разказах им за трудната позиция, в която бях поставена, да стоя, така да се каже, сама и да бъда принудена да порицавам грешния дух, който беше контролираща сила на това събрание. Подозрението и ревността, злите предположения, **съпротивата спрямо Божия Дух, които им се струваха привлекателни, бяха по-скоро в реда, в който бяха третирани реформаторите.** Това беше същият ред, в който [методистката] църква се беше отнесла със семейството на баща ми и осмина от нас... **Заявих, че подходът предприет в Минеаполис, беше жестокост към Божия Дух.** (*Писма и ръкописи, том 6, Ръкопис 30, 1889 г., параграфи 3, 4, 23*)

[Някои от водачите и техните поддръжници] бяха водени на срещата [в Минеаполис] от друг дух и не знаеха, че Бог е изпратил тези млади мъже, старейшините Джоунс и Уагонър, да им донесат специално послание, към което те се отнесоха с подигравка и презрение, без да осъзнават, че небесните същества ги гледат... **Знам, че по това време Божият Дух беше оскърбен.** (*Писма и ръкописи, том 7* (Писмо до Урия Смит), писмо 24, 1892 г., параграфи 10, 11)

Грехове... лежат пред вратата на мнозина... **Светият Дух е бил оскърбен и светлината е била отхвърлена.** (*Свидетелства към служителите*, стр. 393, Параграф 1)

Някои са се отнасяли към Духа като към нежелан гост, отказвайки да приемат богатия дар, отказвайки да го признаят, отвърщайки се от него и заклеявайки го като фанатизъм. (*Свидетелства към служителите*, стр. 64, Параграф 1)

Преди края на конференцията от 1888 г. Елън Уайт се опитала искрено да събере братята за молитва, за да разбие предразсъдъците у опониращите делегати.

Когато ясно заявих вярата си, мнозина не ме разбраха и съобщиха, че сестра Уайт се е променила; сестра Уайт е била повлияна от сина си У. К. Уайт и от старейшината А. Т. Джоунс. Разбира се, подобно изявление, идващо от устата на онези, които ме познаваха от години, които бяха израснали с вестта на третия ангел и бяха почетени с доверието и вярата на нашия народ със сигурност имаше въздействие. Станах обект на забележки и критики, но никой от нашите братя не дойде при мен и не ме попита, нито поиска обяснение от мен. Опитахме се най-усърдно всички наши братя, които служеха в къщата, да се съберат в свободна стая и да обединим молитвите си, но успяхме да направим това само два или три пъти. Те избраха да отидат в стаите си и да проведат разговора и молитвите си сами. **Изглеждаше, че няма възможност да се разбие предразсъдъкът, който беше толкова твърд и решителен, никакъв шанс да се премахне недоразумението по отношение на мен, сина ми, Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс.** (*Писма и ръкописи, том 5, Ръкопис 24, 1888 г., пар. 45*)

На сутрешните събрания Елън Уайт продължила да апелира към водачите относно техния нехристоподобен дух.

Чудесната важност и мащаб на тази тема [закона в Галатяни] са преувеличени и поради тази причина – чрез погрешно схващане и извратени идеи – виждаме духа, който преобладава на това събрание, който е нехристоподобен и който никога не бива да виждаме проявен сред братята. Сред нас се е настанил дух на фарисейство, срещу който ще издигам глас, където и да се прояви... (*Избрани вести, том 3, Скъпоценни*

обещания срещу мрачни картини, Параграф 43)

Трябва да споменем, че антагонизмът към Джоунс и Уагонър бил подхранван от оживен обмен на реплики между А. Т. Джоунс и Урия Смит относно десетте рога от Даниил 7 глава.

„Старейшината Смит“, изтърси А. Т. Джоунс в началото на събранията в Минеаполис, „ви каза, че не знае нищо по този въпрос. Аз знам и не искам да ме обвинявате за това, което той не знае.“ Елън Уайт отговори: „Не толкова остро, брат Джоунс, не толкова остро.“ За съжаление, подобни груби думи и помпозно отношение осигуриха част от фона на конфликта, който характеризираше сесията на Генералната конференция през 1888 г. Те със сигурност не спечелиха приятели на двамата млади редактори от Калифорния.¹⁸

Реакцията на Смит към младия Джоунс била предвидима. Публичното неуважение на младия мъж към Смит изиграва своята роля в подготовката на почвата за конфронтация. Когато Елън Уайт твърдяла, че Джоунс и Уагонър представят истината, Смит трябвало да признае гордостта си (колкото и трудно да е това) и да прегърне светлината. За съжаление, вместо това той започнал да поставя под въпрос дара на пророчеството. Такава била враждебността, която съществувала на конференцията, която поддържала разделителна стена между пратениците от 1888 г. и мнозинството от техните слушатели.

Елън Уайт искала тихо да напусне конференцията, тъй като ѝ се струвало безсмислено да продължава да ги притиска. Но Ангелът Господен (Исус) ѝ внушил да остане, сравнявайки ситуацията с бунта на Корей.

18 Джордж Найт, А. Т. Джоунс, *„Водеща фигура в харизматичната сфера на адвентизма“* (Review and Herald, 2011), стр. 38

Когато възнамерявах да напусна Минеаполис, Ангелът Господен застана до мен и каза: „Не така: Бог има работа за теб на това място. **Хората действат така заради бунта на Корей, Датан и Авирон.** Поставих те на правилното ти място, което онези, които не са в светлината, няма да признаят; няма да се вслушат в свидетелството ти; но Аз ще бъда с теб; Моята благодат и сила ще те подкрепят. Не теб презират, а пратениците и посланието, което изпратих на Моя народ. Те показаха презрение към словото Господне. Сатана е заслепил очите им и е изопачил способността им да преценяват; и ако всяка душа не се покае за този свой грях, тази неосветена независимост, която обижда Божия Дух, те ще ходят в тъмнина.”

„Ще преместя светилника от мястото му, освен ако не се покаят и не се обърнат, за да ги изцеля. Те са замъглили духовното си зрение. Не искат Бог да прояви Духа Си и силата Си, защото имат дух на подигравателност и отвращение към Моето слово. Лекомислие, дребнавост, шеги и закачки се практикуват ежедневно. Те не са насочили сърцата си да Ме търсят. Ходят в искри запалени от самите тях и ако не се покаят, ще легнат в скръб. Така казва Господ: Застани на поста си; защото Аз съм с теб и няма да те забравя, нито ще те изоставя.” Тези думи от Бога не смеех да пренебрегна. (*Писма и ръкописи, том 7, Писмо 2а, 1892 г., параграф 13,14*)

Това били сериозни думи от Божия Син към Елън Уайт. Ако църковното ръководство не се покаело, тогава не само църквата щяла да се върне в пустинята, както направил Израел след фиаското с Корей, Датан и Авирон, но и сигурността на премахването на църковния светилник беше гарантирана.

Исус дошъл при Своята невеста, църквата, силно желаейки да ѝ предаде семето, което би ѝ позволило да се възпро-

Христос разпнат отново

изведе по Негов образ. Като Го отхвърли и избра друг любовник, църквата създаде незаконно дете, което тя обяви за негово подобие, когато то всъщност не е (Евр. 12:8).

Казано по друг начин, църквата отказа да даде утробата си, за да позволи на Христос да се оформи в нея. В резултат на това от утробата ѝ продължава да тече кръв, заради желанието да има жертва като необходимо плащане за милост. Докато този извор от кръв продължава във вярата, че справедливостта изисква жертва, Светилището не може да бъде очистено.

Мъжете на отговорни позиции разочароваха Исус. Те отказаха скъпоценни благословения и отказаха да бъдат проводници на светлина... Знанието, което трябва да получат от Бога... те отказват да приемат и по този начин се превръщат в проводници на тъмнината. Божият Дух е наскърбен. *(Писма и ръкописи, том 6, Ръкопис 13, 1889 г., параграф 12)*

Тъжно ми е да чета тези цитати. Христос и Неговият Отец търпеливо носели кръста на себеотрицанието през 2300-годишния период, доминиран от езическата „Ежедневна“ и „Прегрешението на запустението“, принасяйки кръвните си жертви пред Бога. Сцената на страданието в този свят можеше бързо да приключи, но Христос, в лицето на Своите пратеници, беше оскърбен, отхвърлен и третиран жестоко.

Христос отново преминава през агониите на Гетсиманската градина. Някои от най-близките му последователи Го предадоха, докато други спореха кой е най-велик. Останалите дремеха и спяха, и не знаеха часа на своето посещение. Сатана със сигурност щеше да изкуши Христос, че всичко е било напразно и че той всъщност е владетелят на адвентизма.

Спирам и плача за Исус. Защо Той трябва да страда толко-

ва много и толкова дълго! Като духовно дете на адвентното движение, искам да се извиня на Исус за това, което Му направихме.

„Господи, на нас *принадлежи* срамът от лицето ни, на нашите царе, на нашите князе и на нашите бащи, защото съгрешихме против Тебе. На Господа, нашия Бог, *принадлежи* милостта и прощката, макар че се разбунтувахме против Него. Не послушахме гласа на Господа, нашия Бог, за да ходим в законите Му, които Той ни даде чрез слугите Си, пророците. (Данаил 9:8-11)

Би било добре да помислим за последиците от това, че се отнасяме толкова жестоко с Исус точно когато Той иска да ни избави. Този период в адвентизма между 1888 и 1895 г. е толкова важен за нас и можем да научим обширни подробности за него, защото това не е било отдавна. Може да се чудим за евреите, които са се обърнали срещу Христос и са Го разпнали, но Елът Уайт вярно посочва, че същият дух, който е присъствал при разпъването, е присъствал и в противопоставянето на посланието от 1888 г. Първата жертва е Духът на пророчеството:

Не съм имала много лесен период, откакто напуснах Тихоокеанското крайбрежие. Първата ни среща не беше като никоя друга Генерална конференция, на която съм присъствала... **Свидетелството ми беше игнорирано и никога в живота ми не са се отнасяли с мен така, както на конференцията [1888 г.].** (Писма и ръкописи, том 5, писмо 7, 9 декември 1888 г., параграф 1, 5)

Братя, вие ме подканвате да идвам на вашите лагерни събрания. Трябва да ви кажа ясно, че подходът, който предприехте спрямо мен и работата ми след Генералната конференция в Минеаполис – **вашата съпротива срещу светлината и предупреждения-**

та, които Бог даде чрез мен – направи труда ми петдесет пъти по-труден, отколкото би бил иначе

... Струва ми се, че сте отхвърлили словото Господне като недостойно за вашето внимание...

Моят опит след конференцията в Минеаполис не е много успокояващ. **Молих Господа за мъдрост всеки ден и за да не се обезсърча напълно и да не сляза в гроба със съкрушено сърце, както съпругът ми.** (*Писма и ръкописи, том 6, Писмо 1, 1890 г., параграфи 28, 38.*)

Подкрепата на Елън Уайт за посланието от 1888 г. била непоносима за много от водачите.

Сатана поема контрола над всеки ум, който не е категорично под контрола на Божия Дух. Някои култивират омраза срещу мъжете, на които Бог е възложил да носят специално послание на света. Те започнаха това сатанинско дело в Минеаполис. След това, **когато видяха и почувстваха демонстрацията на Светия Дух**, който свидетелстваше, че посланието е от Бога, **те го намразиха още повече, защото то беше свидетелство против тях.** (*Свидетелства към служители, стр. 79, Параграф 3*)

Това бележи началото на голяма промяна в отношението на църквата към Духа на пророчеството. Беше неизбежно жестокостта на водачите към Духа на Христос да се прояви в начина, по който се отнасят с него. През следващите 30 години ще се наблюдава нарастваща промяна в отношението към пророческия дар, кулминираща на библейската конференция през 1919 г. Както ще видим по-късно, движение, водено от Прескът, подхранвано от Л. Р. Конради и подкрепяно от Даниелс, ще доведе до нарастващ брой мъже, които пренебрегват Духа на пророчеството по отношение на историята, здравето и въпроса за „ежедневната“. За съжаление, онези, които вярно подкрепяха Духа

на пророчеството, често бяха твърди в прилагането на неговите писания, като не винаги вземаха предвид времето и мястото на нейните изявления. Това само послужи за стимулиране на „прогресистите“ да почитат пророческия дар с устни, но по същество да унищожават неговия ефект. Всичко това бяха последиците от духа на Минеаполис.

В своята мъдрост, малко след събитията от 1888 г., лидерите изпратили Елън Уайт в Австралия, защото очевидно, там е възможно най-далеч от центъра на делото. В годините след смъртта ѝ църквата се приближила до писанията на Духа на пророчеството, но сърцето ѝ било далеч от тях. Божие чудо е, че Елън Уайт не претърпяла пълен срыв и не починала малко след отхвърлянето през 1888 г. Движението, което тя, съпругът ѝ и Джоузеф Бейтс започнали, се обърнало срещу нея и направило живота ѝ изключително труден. Чуйте какво разказва тя за случилото се по време на събранията през 1888 г.:

На сутрешното събрание в четвъртък [в Отава, Канзас] разказах някои неща, свързани със събранието в Минеаполис... Бог ми даде храна навреме за хората, **но те я отказаха, защото не дойде точно по начина, по който искаха.** Старейшините Джоунс и Уагонър представиха скъпоценна светлина на хората, **но предразсъдъците и неверието, завистта и злите предположения затвориха вратата на сърцата им, така че нищо от този източник да не намери достъп до сърцата им...**

Така беше и с предателството, съда и разпятието на Исус. Всичко това беше минало пред мен точка по точка. Сатанинският дух пое контрола и се движеше със сила върху човешките сърца, които бяха отворени за съмнения, горчивина, гняв и омраза. **Всичко това преобладаваше на онази среща [в Минеаполис]...**

Бях отведена до къщата, където нашите братя живееха, и имаше много разговори и възмущение от чувства, както и някои остроумни и, както те предполагаха, остри забележки. Служителите, които Господ изпрати, бяха окарикатурени, осмивани и поставени в нелепа светлина. **Коментарът... който ми беше предаден и работата, която Бог ми беше дал да върша, бяха всичко друго, но не и ласкателни.** Името на Уили Уайт беше споменавано свободно, той беше осмиван и осъждан, както и имената на старейшините Джоунс и Уагонър.

Гласове, които бях изненадана да чуя, се **присъединяваха към този бунт... твърди, смели и решителни в осъждането на [сестра Уайт]. И от всички онези, които толкова свободно и директно говореха жестоките си думи, никой не дойде при мен и не ме попита дали тези доклади и предположения са верни ...**

След като чух всичко това, сърцето ми се сви. Никога не бях си представяла каква зависимост можем да възлагаме на онези, които твърдят, че са приятели, когато духът на Сатана намери достъп до сърцата им. Помислих си за бъдещата криза **и чувства, които никога не мога да изразя с думи, и за кратко напълно ме обзеха ...** „Брат ще предаде брата си на смърт.“ (*Писма и ръкописи, том 6, Писмо 14, 1889 г.*)

По-късно Елън Уайт сравнява отношението на водачите към Уагонър и Джоунс с това на Каин към Авел:

Братко мой, защо таиш такава горчивина срещу старейшината А. Т. Джоунс и старейшината Уагонър? По същата причина Каин мразеше Авел. Каин отказа да се вслуша в Божиите наставления и тъй като Авел търсеше Бог и следваше Неговата воля, Каин го уби. Бог е дал на брат Джоунс и брат Уагонър послание за хората. Ти не вярваш, че Бог ги е подкрепил, но

Той им е дал скъпоценна светлина и тяхното послание е хранило Божиите хора. Когато отхвърляш посланието, носено от тези мъже, ти отхвърляш Христос, Дарителят на посланието. Защо ще насърчаваш качествата на Сатана? Защо ти и брат Хенри ще презирате делегираните от Бога служители и ще се стремите да се оправдаете? Твоето дело е разкрито в Божиите очи. „Обърнете се, обърнете се, защо да умрете?“ (*Писма и ръкописи* том 10, писмо 51а, 1895 г., параграф 28)

За по-пълно обяснение на тези събития, моля, прочетете книгата на старейшините Робърт Уиланд и Доналд Шорт, „1888 г. Преразгледана“.

Едно красноречиво доказателство, което те разкриват в книгата си, е ролята, изиграна от У. У. Прескът на събранията на Генералната конференция през 1893 г.¹⁹ Той се е противопоставил на посланието от 1888 г. и е изиграл ключова роля в забраната на А. Т. Джоунс да проповядва в санаториума в Батъл Крийк малко след конференцията през 1888 г. Уиланд и Шорт предоставят доказателства, които показват, че обръщането на Прескът към вестта от 1888 г. е било проблематично; или е било непълно, или не е било истинско. Привързването му към Джоунс е донесло друг дух и друго послание.

Този факт щеше да излезе наяве отново в полемиката около „Ежедневната“, където Прескът оспорва пророческата рамка на пионерите по отношение на 1260-годишното пророчество, както и възгледът на пионерите относно „Ежедневната“. Заемайки такива позиции, било неизбежно Прескът да постави едва доловими съмнения върху Духа на пророчеството, които достигнали кулминацията си на Библейската конференция през 1919 г., където Прес-

19 Робърт Уиланд и Доналд Шорт, „Преразглеждане от 1888 г.“, стр. 102-111

кът твърдял, че що се отнася до историческите факти, Духът на пророчеството не е вдъхновен водач.²⁰

Книгата „1888 г. преразгледана“ предоставя подробен разказ за случилото се през 1888 г. и неговите последици. Разказът на Уиланд и Шорт не е бил приеман от църквата в продължение на много години. Те призовават църквата да се покае за този бунт срещу Бога. След много години е набран известен импулс и църквата решава да разгледа твърденията на старейшините Уиланд и Шорт. Групата, сформирана в средата на 90-те години на миналия век, за да разгледа спорните точки, е Комитетът за първенство на Евангелието. През 2001 г. църквата публикува своите открития в *Adventist Review*:

След края на срещите [28 февруари 2000 г.] членовете на Генералната конференция осъзнаха, че макар сесиите да се характеризираха с добро ниво на другарство, различията в позициите в рамките на комисията бяха от такова естество, че общ доклад от групата беше непостижим. Поради това те представиха доклад за своите констатации на ADCOM. **Членовете на Генералната конференция не намериха за достоверно мнението на изследователската група от 1888 г., че църковните лидери са били и остават небрежни или грешат по обсъжданите теми. Особено важно е твърдението на изследователската комисия за вестите от 1888 г., че църквата или нейното ръководство никога не са приемали посланието за праведност чрез вяра, ключов момент от сесията на Генералната конференция през същата година. Църквата и нейното ръководство обаче са приели безрезервно това фундаментално библейско учение.** (*Adventist Review*, 19 април 2001 г.)

20 Берт Халовиак, изследователска работа „В сянката на ежедневната“ (1979), стр. 5

Изгубена беше възможността деноминацията да премахне жестокостта на нашите предци. Затворена беше вратата за църквата като цяло, за да застане на платформата, която щеше да доведе до очистването на Светилището и изливането на Късния дъжд.

Запомнете: Исус каза на Елън Уайт, че ако църковното ръководство не се покае за противопоставянето си на посланието, носено от Уагонър и Джоунс, светилникът им ще бъде премахнат – което означава, че те вече няма да бъдат разпознавани като Неговата църква на остатъка.

Агапе любовта към църквата се надява на всичко. Избирам да вярвам, че църквата все още може да се издигне, да се покае и да приеме истинската светлина на посланието от 1888 г. Но шансовете сега са изключително малки. Отлъчването на хиляди хора, които вярват, че Исус е Родевият Син, за да се наложи разбиране за Христос, което е не само анти-1888, но и вавилонско, означава, че църквата изглежда решена да се откъсне от статута си на остатък и да изкорени светилника си от седемте църкви.

Винаги има надежда за отделните хора да се пробудят за истината и да застанат на платформата от 1888 г., но за църквата да се обърне в бъдеще изглежда изключително трудно. Нашият Отец не използва сила и няма да я принуди да се обърне. Скърбя за нея и чувствам дълбока тъга, че продължава да затваря вратата пред Христос. Той стои на вратата и чука, но входът е отказан.

Църквата остава закоренена в неправилния възглед за заветите. Без правилния възглед е невъзможно да се стигне до правилно разбиране за праведността чрез вяра и характера на Бога, което е толкова необходимо, за да се получи Божият печат.

Когато осъзнах участието си в представянето на фалшиво

евангелие на света, плаках от срам. Помолих Господ да прости неосъзнатия ми бунт и жестокост към Исус, в които продължих грешката на моите предци. Не искам да ги осъждам; просто искам истината за нашия Отец и Неговия Син да бъде известна.

Без това е невъзможно да се оцени напълно свещеническото служение на Исус, което води до Божия печат. Оставайки в типичния протестантски възглед за заветите, Христос е посредник за една страна – фалшивата човешка справедливост, която се проектира върху Бога, сякаш това е, което Той иска. Това изисква от Исус да се позовава на буквалната Си кръв пред Отца като умилоствение за божествената справедливост. Но Исус е заявил ясно: Той желае милост, а не жертва.

ГЛАВА 15

ЗАВЪРШВАНЕ НА БУНТА

Нека сега приложим всичко, което научихме за заветите, кръста, евангелието, кръвта на Христос и Неговото свещенническо служение, към очистването на Светилището. Пророкът ни казва:

Текстът, който над всички останали е бил едновременно основата и централният стълб на адвентната вяра, е изявлението: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ Даниил 8:14. (*Великата борба*, Гл. 23, Параграф 1)

И отново, чрез подобно твърдение:

Правилното разбиране на служението в небесното светилище е основата на нашата вяра. (*Писма и ръкописи*, том 21, писмо 208, 1906 г., параграф 4)

Гавраил разказал на Даниил за негодуванието, което щяло да продължи чак до края на 2300-годишното пророчество.

И каза: „Ето, Аз ти известявам какво ще се случи в последния край на негодуванието; защото в опреде-

Завършване на бунта

леното време *ще бъде краят.*" (Даниил 8:19)

В седма глава дефинирахме негодуванието като:

...всички жертви са огледало на враждебността или негодуванието на хората срещу Христос.

В края на 2300-годишното пророчество се случва нещо, което изобличава негодуванието у хората, очиствайки ги от нуждата от кръвна жертва. Единственият начин, по който Бог може да отнеме греха от хората, е като първо го накара да се умножи или да стане по-голям, така че човекът да осъзнае, че има нещо сериозно нередно и по този начин да приеме праведността на Христос, за да се справи с него (Римляни 5:20). Затова Бог би позволил на църквата Си да засили принципите си за кръвна жертва, за да ги премахне.

Това е процесът, който Бог следва с Авраам. Пътят, който Авраам извървя, принасяйки собствения си син като жертва, изложи патриарха на мисълта, че може би Бог не е искал жертва, както първоначално е мислил. Както открихме по-рано, Духът на пророчеството казва, че Бог е благоволил да включи жертвите като отстъпка пред борещата се вяра на Авраам. Библията не записва Авраам да е правил жертви, след като е принесъл сина си Исаак. Знанието, че Бог никога не е искал жертва, помага да се потвърди този принцип. Това не означава, че Авраам е спрял да жертва, но Библията просто не го записва. Вдъхновението, което е накарало Моисей да пропусне такъв запис, ни говори, че Бог не желае жертви.

По подобен начин, кулминацията на 490-годишното пророчество ще позволи на Неговата църква по това време да „довърши престъплението/негодуванието“. Biblia Hebraica Stuttgartensia превежда този израз в Даниил 9:24 като ще „довърши бунта“. Еврейската църква завърши бунта, като

прояви негодуванието си и уби Христос. Бог позволи на църквата да направи това, за да може грехът да се умножи. Убийството на Божия Син беше необходимо, за да се отвори Божията милост за човека. Благодатта сега можеше да изобилства много повече. Христос трябваше да бъде „ранен в дома на приятелите Си“ (Захария 13:6), за да отвори за църквата Си пътя към живота.

Вместо да се откаже от негодуванието си, християнската църква адаптира негодуванието на езичеството и го въздигна в християнизирана рамка.

На кръста Исус Христос поема Божия гняв. Това е сделка между бащата и сина. Бащата излива гнева си към греха върху Христос и гневът му всъщност е задоволен. И благодарение на това виновният грешник, който се доверява на Христос, получава свобода. Това донякъде е свързано с оправданието, но е начинът, по който оправданието всъщност е възможно.²¹

Както заявихме в глава 13, само правилният поглед върху заветите може да отключи истинската Божия милост и да разкрие фалшивата справедливост. Началото на адвентизма е изградено върху типично протестантско разбиране за двата завета. В тази система разделението на историята е съсредоточено върху удовлетворяването на божествена справедливост на кръста. Докато християнството прави смъртта на Христос на кръста точка на изкуплението, адвентизмът на пионерите настоява, че след събитията на кръста, когато свещеникът представи тази кръв пред Отца, изкуплението може да бъде завършено. Дж. Х. Уагонър обобщава адвентното учение така:

Видяхме, че грешникът е принесъл своя принос; че

21 <https://www.christianity.com/wiki/salvation/what-is-atonement-biblical-meaning-and-definition.html>

той е бил заклан; и че свещеникът е взел кръвта и е извършил изкуплението; и тук е допълнително установено, че изкуплението е било извършено в светилището. **Това най-ясно доказва, че убиването на приноса не е извършило изкуплението, а е било подготовка за него; защото изкуплението е било извършено в светилището, но приносът не е бил заклан в светилището.**

Тези неща, разбира се, бяха символични и имат своето изпълнение в делото на Господ Исус Христос, Божия Син. Че той е Първосвещеник и единственият посредник в евангелието, ще бъде лесно признато; но редът и начинът на неговото служение трябва да бъдат определени от Писанията.²²

„Всички са съгласни с идеята, че недоволството на Божеството може да бъде умилостивено чрез жертвоприношение на невинна жертва на мястото на виновния.“ Това трябва да е правилната идея. **Справедливостта или недоволството на Божеството са направени задоволими чрез жертвоприношението, но всъщност се умилостивяват чрез посредничеството на нашия Първосвещеник.**²³

Този принцип остава непроменен и днес.

Христовата смърт е необходимост. За да може един любящ Бог да запази Своята справедливост и праведност, изкупителната смърт на Исус Христос се превърна в „морална и правна необходимост“. Божията „справедливост изисква грехът да бъде отнесен на съд. **Затова Бог трябва да извърши съд над греха и по този начин над грешника.** В това изпълнение Божият Син зае нашето място, мястото на грешника, според Божията воля. **Изкуплението**

22 Дж. Х. Уагонър, „Изкуплението в светлината на природата и откровението“, (Review and Herald, 1884), стр. 187

23 Пак там, стр. 195

беше необходимо, защото човекът стоеше под праведния гняв на Бога. Тук се крие сърцевината на евангелието за прошката на греха и тайната на Христовия кръст: съвършената праведност на Христос адекватно удовлетвори божествената справедливост и Бог е готов да приеме саможертвата на Христос вместо човешката смърт.” ... Следователно кръстът е демонстрация както на Божията милост, така и на Неговата справедливост.²⁴

В този момент, основополагащото учение за наказателното заместително изкупление, макар и ограничено от нашето [адвентно] уникално разбиране за смъртта и ада, остава едно от нашите фундаментални вярвания.²⁵

Адвентната доктрина за изследователния съд внася физическата кръв на Христос в Светая Светих и я предлага като окончателно изкупление за греха, предполагайки, че принасянето на физическа кръв в Светая Светих от Исус като наш свещеник ще създаде съвършен народ, очистен от греха и подготвен за преселване в небето.

Доктрината за християнското съвършенство, съчетана с фалшивата система за справедливост на Сатана, постави църквата в много опасна ситуация. Но посланието от 1888 г. би решило проблема с предефинирането на значението на кръста и изкуплението. Отхвърлянето на това послание обрече църквата на провал и отстъпничество.

Живеейки в 21^{-ви} век, сега възникват много проблеми. Божият народ не е усъвършенстван. Минаха повече от 180 години, откакто Христос влезе в Светая Светих. Нещо очевидно не е наред.

24 Генерална конференция на адвентистите от седмия ден, 2005 г., *Адвентистите от седмия ден вярват*, стр. 111

25 Джеймс Рафърти. <https://lightbearers.org/blog/fundamentals/> - цитирано на 25 януари 2025 г.

Въпросът, който трябва да се зададе, е: ако проливането на кръвта на Христос е било основното изискване на Бог, за да задоволи Своята справедливост, тогава защо Бог е чакал 1800 години след смъртта на Христос, за да завърши изкуплението? Защо е цялата травма на човешката история през 1800 години, когато основното дело вече е било извършено на кръста? Защо Христос не е могъл да се възнесе на небето веднага след смъртта Си, да представи кръвта Си и изкуплението да бъде завършено през 31 г. сл. Хр.?

Да се намеква, че Бог е чакал 1800 години, за да завърши процеса на изкупление, Го прави да изглежда произволен и ненужно жесток тъй като удължава събитията толкова дълго, когато основното дело е извършено на кръста. То е трябвало само да бъде представено на Отца. Грижовният Отец би действал възможно най-бързо, за да сложи край на неизброимите страдания на този свят.

Доктрината за изследователния съд има смисъл само в светлината на посланието от 1888 г. Когато Уагонър заявява, че човекът се нуждае от жертвата, а не Бог, той предоставя солидна основа за доктрината за изследователния съд като нещо, от което ние се нуждаем. На Елън Уайт са показани принципите на Сатана за фалшива справедливост и кой е този, който изисква смърт. Ако посланието от 1888 г. беше прието, причината за забавянето на кръста до 1844 г. щеше да бъде открита. Именно негодуванието на малкия рог, изразено в езичеството и след това издигнато в християнството, е попречило на християнската религия да получи печата или характера на Отца; фалшивата справедливост на Сатана е била проектирана върху Бог и Той остава като този, който изисква кръв за прегрешение. Това е попречило на Светилището да бъде очистено.

Отхвърлянето на посланието от 1888 г. заключи адвенти-

зма в евангелие, което изискваше физическата кръв на Христос, за да умилистави справедливостта на Отца. Това отхвърляне направи доктрината за изследователния съд безполезна. Както ще разгледаме в следващите глави, отхвърлянето на посланието от 1888 г. логично изискваше промяна в разбирането на текста за „Ежедневната“ от Даниил 8 гл. По-логично беше той да се разглежда като служение на Христос пред Отца, умилистивявайки като Първосвещеник Неговата справедливост.

Служението на адвентния теолог д-р Дезмънд Форд е най-логичният отговор на този преход. Ако Бог изискваше кръвта на Христос, тогава Христос е изпълнил това на кръста, прилагането на кръвта можеше да бъде незабавно; веднага щом Христос се възнесе на небето. Д-р Форд ясно формулира безсмислието на изследователния съд в такава рамка на справедливостта.

Една много добра причина, поради която д-р Форд отхвърлил учението за изследователния съд, както го преподават адвентистите, е нещо, което той открил в граматиката на Даниил 8:14. Той обсъждал откритията си със своя докторант, д-р Ф. Ф. Брус.

Веднъж той [Дес Форд] и Брус седнали в кабинета на Брус, обсъждайки някои от изследванията, и Дес казал, че вярва, че Даниил 8:14 е ключовият стих в книгата на Даниил, защото обобщава темата на цялата книга, т.е. реабилитацията. Всяка глава, твърди той, изобразява светиите в беда, докато Бог не се намеси и не бъде реабилитиран – това е Божията спасителна сила и Неговата справедливост, които са реабилитирани като праведни. „Забелязал ли си“, продължи Дес, „че нифал [пасивната] форма на цадак [на иврит „реабилитиран“, „оправдан“ или „очистен“ в KJV] в Даниил 8:14 е единственият път, когато е използван в Библията?

— Сигурен ли си? — попита Брус.

„Ами, честно казано, не съм сто процента сигурен“, призна Дес, „но някъде по пътя си придобих това впечатление.“

„Ще разберем веднага“, реши Брус. Облегна се назад на стола си и бръкна в справочниците си, намери мястото и каза: „Прав си, това е единственият път!“

Тогава Дес се утвърди във вярата си, че думата, правилно преведена като „реабилитиран“, има специално значение, показвайки кулминация, включваща Божията намеса, **кулминация на драматични събития, засягащи Неговия народ, и реабилитация на Неговия характер.**²⁶

Това наблюдение на Форд доказва, че не може Бог да е очиствал активно Светилището, защото глаголната форма е била в страдателен залог. Това може да бъде само оправдание на Божия характер. То може да дойде само чрез послание, разкриващо истината за Божия характер и възприето от хората. Разсъждението на Форд в рамките на протестантското учение за наказателното заместване му попречи да види 2300-годишното пророчество като изобличение на негодуванието на човека, което да доведе до оправдаване на Божия характер. Но той доказва, че адвентното учение за съда е погрешно във формата си преди 1888 г. То не може да означава Бог да е очиствал активно небесното Светилище. Кариерата на Форд е естествен резултат от отхвърлянето на посланието от 1888 г. И до днес църквата не може да отговори задоволително на обвиненията му, защото се придържа към доктрината за наказателното заместване. Такава позиция е напълно несъвместима с 2300-годишното пророчество. Тя няма сми-

26 Милтън Хук, *Дезмънд Форд, реформист, теолог, възродител на Евангелието*, 2022, стр. 95, 96

съл за никой протестант и няма смисъл за мнозинството адвентисти днес. Доктрината е срамна, защото е обвита в грешна рамка.

Вместо да приеме посланието от 1888 г., което би дало на църквата кръвта на гроздето, позволявайки ѝ да дойде при Бога като Негови синове и дъщери, църквата останала в робство и се придържала към физическата кръв на Христос като основа на изкуплението. Докато църквата не продължавала напред на платформата от 1888 г., единственият изход бил да се оттегли обратно във Вавилон.

Посланието от 1888 г. даде на адвентната църква ключа за отключване на причината за негодуванието, което продължило през 2300-те години. Но подобно на евреите, които разпнаха Христос в плът през 31 г. сл. Хр., адвентизмът разпна Христос в Духа през 1888 г.

Както еврейската църква се отдръпна от предпочитаната си позиция на истинска Божия църква, като уби Христос, така и адвентната църква в крайна сметка се отдръпна от позицията си на остатък, като възцари езическата Ежедневна практика в принципа на кръвната жертва за изкупление.

Както малка група еврейски вярващи откликнаха на посланието на Христос и бяха изгонени, което им позволи да проповядват евангелието на целия свят по това време, така и малка група, изгонена от адвентната църква, се хваща за посланието от 1888 г., разобличавайки фалшивата справедливост на сатанинското царство и подготвяйки се за края на негодуванието и по този начин за очистването на Светилището.

Докато Христос е ранен в дома на приятелите Си, се разкрива, че това е станало както в юдейската, така и в адвентната църква.

Завършване на бунта

Както видяхме в предишната глава, Исус казва на Елън Уайт, че адвентистите повтарят бунта на Корей, Датан и Авирон. Адвентизмът завърши бунта си, като отхвърли посланието от 1888 г., възкачи Троицата в своя храм и изгони онези, които вярват в родения Син.

Но изглежда, че единственият начин светлината да осени сърцата на хората е като приятелите на Христос Го наранят и едва тогава благодатта може да изобилства в много по-голяма степен. Това е голямата надежда, която остава. Както еврейската, така и адвентната църква завършиха бунта си, така че пътят на покаяние ще се отвори за онези, които желаят да го видят, помагайки им да завършат прегрешението и да очистят Светилището.

Крайт на 490-годишното пророчество завърши прегрешението чрез бунт, докато краят на 2300-годишното пророчество възвеличи този бунт. Всичко това беше позволено от Бог, за да постигне крайната си цел: очистването на Светилището и изкореняването на греха.

Това, което трябва да бъде пречистено, е вярата в кръвната жертва за изкупление. Внасянето на физическа кръв в Светая Светих е оскърбително за Бога. Както Елън Уайт пише:

Осъждащата сила на Сатана би го накарала да въведе теория за справедливостта, несъвместима с милостта. Той твърди, че действа като глас и сила Божия, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безупречни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са непогрешими. **Тук се проявява неговата безмилостна справедливост, фалшификация на справедливост, отвратителна за Бога.** (*Триумфиращият Христос*, 5-ти януари, Параграф 4)

Фалшива справедливост е това, което изисква физическа

кръв. Бог желае милост, а не жертва. Бог иска Неговите деца да внесат кръвта на виното в Неговото светилище: уверението за синовност чрез Неговия роден Син. Това е ключът към очистването на светилището и прекратяването на негодуванието.

Да продължаваме да вярваме, че Бог е желал жертвата на Сина Си, за да задоволи Своята справедливост, означава да продължаваме да оскверняваме Светилището, пречейки му да бъде очистено. Да продължаваме да вярваме, че физическата кръв на Христос умилюстивява Бог, означава да Го обиждаме. Той само е благоволил да позволи на човека да извърши жертвата на Сина Му, за да укрепи вярата на човека, за да приеме Божията прошка, но никога не е искал тази жертва. Той искал да видим истината за Неговия характер и да Го оправдаем във всички Негови отношения с нас.

Физическата кръв осквернява небесното Светилище, заедно с убеждението, че Исус трябва да продължи да се моли с физическата Си кръв, за да умилюстиви справедливостта на Отца. Това оскверняване никога няма да спре, докато не приемем, че помирението се е случило при кръщението на Христос, когато на Исус, като наш човешки представител, е било казано от Бог, че е Неговият възлюбен Син. Исус, бивайки човек като нас, прие от наше име тези думи, за да можем всички ние да ги приемем. Това красиво вино, тази кръв, е това, което очисти Светилището.

Има един момент, в който можем да видим необходимостта от кръв в Светая Светих. Той се отнася до нощта преди Исус да умре на кръста, когато Той се почувства откъснат от Своя Отец.

Но Бог страдаше със Сина Си. Ангелите наблюдаваха агонията на Спасителя. **Те видяха своя Господ обграден от легиони сатанински сили, природата**

Му обременена от треперещ, мистериозен ужас.

В небето цареше тишина. Нито една арфа не беше докосната. Ако смъртните можеха да видят удивлението на ангелското войнство, докато в мълчалива скръб **наблюдаваха как Отец отделя лъчите Си светлина, любов и слава от Своя възлюбен Син**, щяха да разберат по-добре колко отвратителен е грехът в Неговите очи. („*Копнежът на вековете*“, Гл. 74, Параграф 23)

И защо лъчите светлина, любов и слава на Отца бяха отделени от Неговия Син?

Всички ние блуждаехме като овце, отбихме се всеки в своя собствен път – и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни. (Исая 53:6)

Ние сме тези, които вярват, че Божието наказание трябва да отсече престъпника.

Въпреки това, ние го смятахме [Исус] за поразен, ударен от Бога и наскърбен. Това си мислехме по този случай. Казвахме си, Бог прави всичко това; Бог го убива, наказва го, за да задоволи гнева си, за да ни освободи. **Това е езическата концепция за жертвоприношение.** Джордж Файфийлд, *Проповед: Презрян и отхвърлен от хората*. 9 февруари 1897 г.; (Дневен бюлетин на Генералната конференция, 12 февруари 1897 г., стр. 14, Параграф 2)

Това е нашето разбиране за наказанието сполетяло Христос. Това е причината за неизразимото страдание на Христос.

И като беше в мъчителна болка, той се молеше още по-усърдно; и потта му беше като големи капки кръв, падащи на земята. (Лука 22:44)

Придържайки се към Своята синовност към Отца в Гетсиманската градина, изправен пред отхвърлянето на хората

и чувствайки загубата на присъствието на Отца Си, кръвта на Христос беше насила изтласкана от челото Му.

В тази ужасна криза, когато всичко беше заложено на карта, когато тайнствената чаша трепереше в ръката на страдалеца, небесата се отвориха, светлина блесна сред бурния мрак на кризисния час и могъщият ангел, който стои в Божието присъствие, заемайки позицията, от която Сатана падна, дойде до Христос. Ангелът дойде не за да вземе чашата от ръката на Христос, а за да Го укрепи да я изпие, **с уверението в любовта на Отца**. Той дойде, за да даде сила на богочовешкия молител. („Копнежът на вековете“, Гл. 74, Параграф 24)

Христос се държеше за уверението, че Отец се наслаждава в Него, въпреки че не можеше да го почувства. Правейки това, Той прониза мрака на лъжата на Сатана, че Бог ще се отрече от децата Си. Това поръсване с кръв запечата човешката Му природа в Неговата вечна синовност, водейки ни с Него. Неговата победа беше постигната за нас. Алилuia!

Това е проливането на кръв, което само по себе си не би причинило физическа смърт, а разпъване на плътската природа, „съпротивляваща се до кръв срещу греха“ (Евр. 12:4). Пролятата кръв не е плащане към Бога за умилюване на гнева, а просто символ на Духа, който побеждава плътския ум. Тази жертва е приемлива за Бога. Христос представи Себе Си като жива жертва, полагайки тялото Си на олтара, отказвайки да съгреши при каквито и да било обстоятелства (Римляни 12:1).

Във времето на скръбта Божиите деца ще почувстват отхвърляне от църквата и света, Божието присъствие ще се чувства далеч от тях и тъмнината на Сатана ще ги обгърне напълно, но поръсването с кръвта на Исус в Гетсиманската

градина ще ги подкрепи; Неговият Дух на вяра в тях ще победи, както е победил Той, и те ще бъдат запечатани. Не кръвта, която е текла от разкъсания му гръб и прободените му ръце и крака - рани нанесени от хора, очиства Светилището, а виното на синовността, запечатано от капките кръв, капещи в Гетсиманската градина. О, славна мисъл, чудно изкупление, възвишено помирение!

Думите не могат да изразят благодарността ми към Исус. О, колко Го обичам! Благодаря Ти, Господи Исусе, че спечели победата за нас, че си възвърнал нашата синовност и че я запечата с кръвта Си, пролята от челото Ти.

Разкриването на системата за умилоствивяване, усъвършенствана в езичеството и издигната до Прегрешението на запустението, е жизненоважно за очистването на Светилището. В този контекст трябва да разберем темата за Ежедневната, както е проповядвана от Пионерите, и защо Духът на пророчеството показва, че те са имали правилния възглед за нея. Но тяхната рамка за очистване на Светилището, особено възгледът им за заветите, означаваше, че те не можеха да постигнат това очистване, за което проповядваха. Ще ни отнеме малко време, за да разгледаме историята на Ежедневната и нейните последици.

ГЛАВА 16

МИЛЪРИТСКИ ОСНОВИ НА ЕЖЕДНЕВНАТА

Темата за „Ежедневната“ в книгата на Даниил, макар често да е определяна като маловажна, всъщност е била обект на ожесточени спорове – дори е разделила адвентната църква около 1910 г.

Когато четете глави 8, 11 и 12 от книгата на Даниил, читателят е длъжен да дефинира термини като *видение, малък рог, ежедневна, отне, престъпление на запустението, светилище, войнство, 2300 дни*, където често контекстът изглежда ограничен за читател, далеч от времето, когато Даниил го е написал.

Тъй като от читателя се изисква да има солидни познания за историята, свързана с четирите царства - Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим, мнозина са изкушени да оставят темата за „Ежедневната“ на експерти по език и история.

Но както посочихме по-рано, Духът на пророчеството ни казва, че Даниил 8:14 е самата основа на адвентната вяра,

което означава, че читателят се нуждае от правилно разбиране на темата за Ежедневната, защото въпросът за нея е пряко свързан с този за очистването на Светилището в края на 2300-те дни.

Текстът, който над всички останали е бил едновременно основа и централен стълб на адвентната вяра, е изявлението: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ Даниил 8:14. (*Великата борба*, Гл. 23, Параграф 1)

Тази тема ще ни предостави перфектната платформа, за да приложим принципите, които изложихме в предходните глави, по отношение на истинската Божия справедливост, двата завета, евангелието и посредническото дело на Христос в небесното светилище.

Тази тема обединява няколко елемента. Понякога е сложна и изисква много молитва за светлина, за да се съберат тези части. Ако в началото се чувствате малко объркани, това е нормална реакция. Но нашата цел е да включим принципите от 1888 г. за кръста и изкуплението в Даниил 8 гл. и да я оформим в светлината от 1888 г.

Ще разгледаме по-специално темата от Даниил 8:8-13, като се връщаме към нея няколко пъти и задаваме въпросите: Какво е Светилището? Къде се случва това – на небето, на земята или и на двете места? И как всичко това се свързва в една последователна история, без да се прескача и да се оставят несвързани части?

(8) Затова козелът стана много голям; но когато се засили, големият рог се счупи и на негово място израснаха четири забележителни към четирите небесни ветрища. (9) И от един от тях излезе малък рог, който стана твърде голям към юг, към изток и към Славната земя. (10) **И той порасна до небесното войнство; и хвърли на земята част от войнството и част от**

звездите, и ги стъпка. (11) Той дори се възвиси до *Княза на войнството*; и чрез него бяха отнети ежедневните жертви, **и мястото на Неговото светилище беше съборено**. (12) Поради прегрешението, **войска беше предадена на рога, за да се противопостави на ежедневните жертви. И той хвърли истината на земята**. Той направи *всичко това* и преуспя. (13) Тогава чух един свят да говори; и друг свят каза на този, който говореше: „Докога ще трае видението за ежедневните жертви и престъплението на запустението, **предаването както на светилището, така и на войската, за да бъдат потъпкани?**“ (14) И той ми каза: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ (Даниил 8:8-14)

Искаме да обърнем специално внимание на Светилището, споменато в стих 11, в сравнение със Светилището в стихове 13 и 14. Дали това е същото Светилище? Свързани ли са те със земните светилища или с небесното? И как нашето разбиране за двата завета влияе на всичко това? Това са жизненоважни въпроси, които трябва да се обмислят, когато се впускаме в този пасаж.

Позоваването на Даниил 8:14 като основа на адвентната вяра от Елън Уайт намира своя източник в посланието на Уилям Милър. Забелязваме следната рамка за завета при Милър:

„И той (Месията) ще потвърди завета с мнозина за една седмица.“ Какъв завет е този, който трябва да бъде потвърден? Отговарям, че не може да бъде еврейският завет, защото той е бил потвърден от Моисей много стотици години преди Даниил да живее. **Има само два завета, той по необходимост трябва да бъде новият завет, чийто Посредник е Христос; Моисей е бил посредник на стария, а Христос след това на новия.** (Съчинения на Милър, том 2, Доказателства от Писанието и историята за Второто

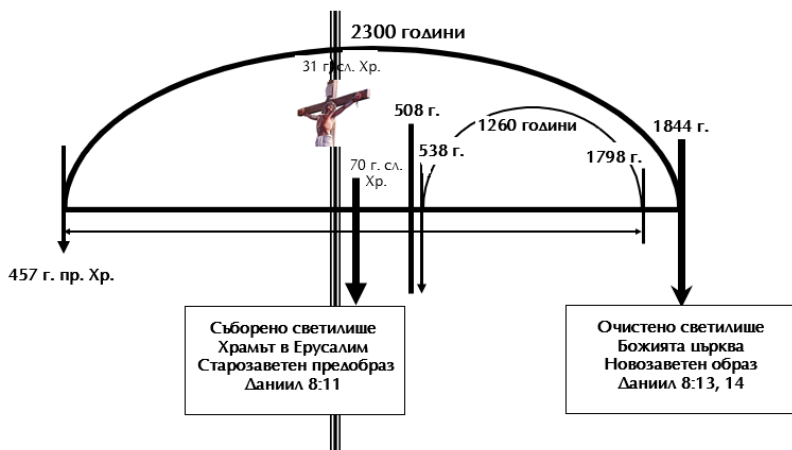
пришествие на Христос около 1843 г., стр. 64, Параграф 1)

Стандартният протестантски възглед на Милър за заветите естествено е повлиял на разбирането му за това какво е Светилището. Второ, Милър не е имал теология за небесно служение на Исус след 1844 г., защото е вярвал, че Второто пришествие ще се състои през 1844 г. Следователно, разбирането му за Светилището се е отнасяло само до случващото се на земята.

Под светилище трябва да разбираме храма в Йерусалим и онези, които се покланят в него, който е бил тъпкан от езическите царства по света още от времето на Даниил, автора на нашия текст; след това от халдейците; по-късно от мидяните и персите; след това от гърците; и накрая от римляните, които разрушили града и светилището, изравнили храма със земята и направили плуга да премине през мястото.

Еврейският народ също е бил отведен в плен и преследван последователно от всички тези царства и накрая от римляните, където е унищожен като нация. И както казва пророк Исая 63:18: „Людете на Твоята святост я владеят само за малко; нашите противници стъпкаха Твоето светилище.“ Йеремиа също в Плач 1:10: „Противникът простря ръката си върху всичките ѝ ценни неща; защото тя видя, че езичниците влизат в светилището ѝ, за които Ти си заповядал да не влизат в Твоето събрание.“

Първоначалният възглед на Милър за светилищата

Думата „множество“ се прилага към хората, които се покланят във външния двор и подходящо представляват християнската църква, за които се казва, че са странници и поклонници на земята, нямащи постоянни места, но търсещи град, чийто строител и създател е Бог. Еремия, говорейки за евангелската църква, казва в 3:19: „Но казах: Как да те поставя между децата и да ти дам желана земя, добро наследство от множеството на народите?“, очевидно имайки предвид църквата от езичниците. **„Тогава светилището ще се очисти или оправдае“** означава истинското светилище, което Бог е построил от живи камъни за Свое собствено обиталище, чрез Христос, на което храмът в Йерусалим е бил само прототип, сенките отдавна са избягали, а този храм и хората сега са разрушени, и всички са включени в неверието. (Съчинения на Милър Том 2, стр. 41)

Разбирането на Милър за Ежедневната и Престъплението на запуснението е това, което е определило времето на 2300-дневното пророчество за 1844 г. Това е отчасти защото за Милър въпросът за видението, зададен от светията в

Даниил 8:13, се е отнасял до цялото видение, а не само до частта за Ежедневната и Престъплението на запустението като изолирани от останалата част от видението.

Дан.viii.13, „Докога ще трае видението, ще бъде премахната ежедневната жертва и ще продължи престъплението на запустението, за да бъдат потъпкани и светилището, и множеството?“ Отговор: „До две хиляди и триста дни.“ С този превод нямам затруднения. Но какво видение? **Отговарям, относно овена, козела и малкия рог.** (Творби на Милър Том 1, Възгледи за пророчествата и пророческата хронология, стр. 184, Параграф 1)

Следователно, Милър вижда принципа на езичеството да потъпква църквата през цялото време на овена, козела и малкия рог. Именно тази линия на мислене е осигурила рамката за разбирането на Милър за Даниил 8:13, 14. Обърнете внимание как той свързва термините „Ежедневната“ и „Престъплението на запустението“.

1-во, „ежедневната жертва“. Това може да се разбира от някои като еврейски обреди и церемонии; а от други - като езически обреди и жертвоприношения. Тъй като както евреите, така и езичниците са имали своите обреди и жертвоприношения сутрин и вечер, а олтарите им са били поддържани да димят с жертвите на зверовете, а светият им огън е бил съхраняван в националните им олтари и храмове, посветени на техните различни божества или богове, може би ще се затрудним да разберем към кое от тези понятия да приложим този фигуративен израз, ако нашият текст и контекст не обясняваха значението му. Много очевидно е, **когато внимателно разгледаме текста си, че той трябва да се разбира като отнасящ се до езически и папски обреди, защото е съчетан с „мерзостта на запустението“ и извършва същите действия, каквито се приписват на папската мер-**

зост, „да даде и светилището, и войнството да бъдат стъпкани“. (Уилям Милър, Съчинения на Милър, том 2, стр. 41)

Милъритският проповедник Джосая Лич обяснява как адвентистите са свързали термините „Ежедневната“ и „Престъплението на запустението“.

„„Всекидневната жертва“ е настоящият прочит на английския текст. Но в оригинала не се среща такова нещо като жертва. Това е признато от всички. Това е тълкуване направено от преводачите. Истинският прочит е „всекидневната и прегрешението на запустението“, като ежедневната и прегрешението са свързани помежду си чрез „и“; ежедневното запустение и прегрешението на запустението. Това са две опустошителни сили, които трябваше да опустошат светилището и войнството.“ (Пророчески тълкувания Том 1, стр. 127)

Светилищата на Милър в Стария и Новия завет

Именно думата „запустение“ се е разбирала като свързана както с „ежедневната“, така и с „прегрешението“. Дума-

та „жертва“ не съществува в текста и на Елън Уайт е било показано, че тези пионери са имали правилното разбиране по този въпрос.

След това видях във връзка с „Ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена от човешката мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилния възглед за нея на онези, които са дали вика за часа на съда. Когато е съществувало единство преди 1844 г., почти всички са били обединени относно правилния възглед за „Ежедневната“; но от 1844 г. насам, в недоумението, са били възприети други възгледи и е последвал мрак и объркване.

Господ ми показва, че Времето не е било изпитание от 1844 г. насам и че времето никога повече няма да бъде изпитание. (*Настояща истина*, 1 ноември 1850 г., параграфи 12-13)

Причината, поради която пионерите настояваха за премахването на думата „жертва“, беше, че те разбираха, че думата „ежедневна“ е свързана с думата „запустение“. Езическото предлага жертви, но тези жертви причиняват запустение. Повтарянето на това от Елън Уайт подкрепя аргумента на милеристите.

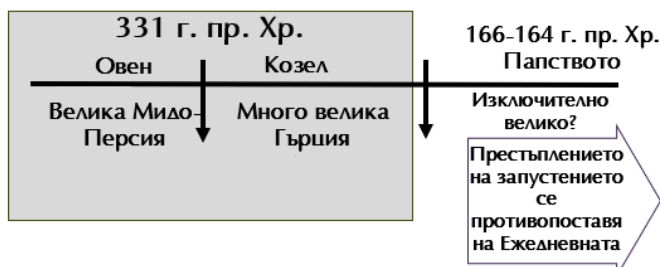
С разбирането за „Ежедневната“ от Даниил 8 гл. като езичество, тази сила е подчертана като мерзост, която търси умилюване на Бога чрез кръвна жертва. Това разбиране на Даниил 8 гл. е пълно отклонение от стандартното протестантско разбиране, което счита „Ежедневната“ за ежедневните приношения на еврейските свещеници в земното светилище. Добавената дума „жертва“ е необходима, за да се направи тази връзка със служението на Божието светилище. Прегрешението на запустението е било и все още се разбира от масовите протестанти като действията на сирийския цар Антиох Епифан, който заклал прасе в чест на Зевс върху жертвения олтар в еврейския

храм през 167 г. пр.н.е.

Прасето се е смятало за мерзост за евреите и затова деянието на Антиох е било мерзост или прегрешение на запустението. Еврейските жертвоприношения са били прекъснати за около 3 години, което е накарало някои библейски учени да свържат 2300-те дни с времето, когато Антиох е прекъснал службата в светилището. Ето коментара на протестантски библейски учен от 19^{ти} век по този въпрос:

...тоест, колко дълго ще продължи това видение? или кога ще приключи това пророчество и ще има своето пълно и окончателно изпълнение? Докога жертвата ще бъде премахвана или ще бъде прекратена? Докога това прегрешение, **тази мерзост, която прави храма опустошен, образът на Юпитер Олимпийски, поставен от Антиох, ще продължава да стои в него? Докога ще му бъде дадено или ще му бъде позволено да тъпче и да използва по най-презрителен начин храма на Господа и Неговия народ?** (Джон Гил, *Коментар върху Даниил 8:13*)

Протестантски възглед за Даниил 8:13, 14

Този възглед игнорира титлата на Малкия рог като изключително велик. Също унищожава базата на 2300 дни като завършващи в 1844 г. Така той запустява вестта за очистването на небесното светилище.

Но тази идея противопоставя действията на Ежедневната на делото на Престъплението на запустението. Ежедневната е представена като праведните действия на Божия народ в тяхното поклонение пред Него. Жертвоприношенията на агнето сочат към великата жертва на Христос, който е трябвало да дойде няколко века по-късно. Цялото пророчество от Данииел 8 гл. се разбира като изпълнено преди времето на Христос и е събитие, свързано само с неща от старозаветния период.

Интересно е обаче, че дълго време Милър свързва „Ежедневната“ от Данииел 8:11 с еврейските жертвоприношения. Той разбира, че тези жертвоприношения са били отменени от Рим при разрушението на Йерусалим. Чак през 1841 г. той пише:

11-ти стих. „Да, той се възвеличи дори до княза на войнството; чрез него се отне вечната жертва и мястото на светилището Му се разруши.“ **От този стих разбирам, че римското правителство ще се възвеличи дори срещу Христос, княза на своя народ, и ще бъде инструмент за унищожаване на еврейския церемониален закон и накрая на самия Йерусалим, мястото на Христовото светилище.** (Уилям Милър, *Знамения на времето*, 1 май 1841 г., стр. 17, Параграф 10)

Отговорът на Милър на възгледа за Антиох се намира в Матей 24:15:

... нито пък можеше да означава Антиох, сирийският цар; защото той и царството му бяха опустошени и разрушени преди Христос; и е очевидно, че Христос е имал алюзия към тази сила, когато е казал на учениците си, Матей 24:15: „Когато, прочее, видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Данииел, да стои на свящото място.“ Вярвам, че всички коментатори са съгласни, че Христос е имал предвид

римската сила – ако е така, тогава книгата Даниил има същото значение; защото това е самият пасаж, за който Христос е намекнал. Уилям Милър, (*Съчинения на Милър, том 2, Доказателства от Писанието и историята за Второто пришествие на Христос, около 1843 г., стр. 39, Параграф 8*)

Втората причина, поради която възгледът за Антиох се е смятал за неправилен, е, че Даниил посочва, че малкият рог е изключително велик (Дан. 8:9), докато Гавраил казва на Даниил, че Персия е наречена само много велика (Дан. 8:8), което означава, че силата на малкия рог значително надвишава тази на **Персия**. Един-единствен цар, Антиох, с по-малка сила от Персия, не се вписва. Само Рим би могъл да съответства на това описание.

Тогава Рим е силата, която Милър първоначално описва като предприемаща действията от Даниил 8:11 срещу Христос и храма в Йерусалим.

Любопитно е, че Джеймс Уайт използва същия този аргумент 9 години по-късно, отново следвайки типичната протестантска рамка на двата завета в подкрепа на това. Това разкрива неяснотата на погрешния възглед за заветите в Даниил 8 гл. и объркването, което Джеймс Уайт все още изпитва по това време.

Той вижда и как същата потискаща сила „се изправя срещу Княза на князете“; **по този начин слага край на законността на всички ежедневни жертви, установени на Синай за ежедневното им спазване, докато дойде Потомството**. Тук Христос, същността или великата действителна жертва, е убит от римските войници. **Така „ежедневната жертва е била премахната“ от Рим и мястото на неговото светилище е било разрушено от Тит, римски генерал, когато той разрушава град Йерусалим и Божия храм, който съдържа „светилището“**. Тук започва

Милъритски основи на ежедневната

изпълнението на пророческото изявление на Христос. „И те ще паднат под острието на меча и ще бъдат отведени в плен по всички народи, и Йерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, ДОКАТО СЕ ИЗПЪЛНЯТ ВРЕМЕНАТА НА ЕЗИЧНИЦИТЕ.“ Лука 21:24. (Джеймс Уайт, *Настояща истина*, март 1850 г., стр. 60, параграф 3)

Трудността с това схващане е, че Даниил 11:31 и 12:11 поставят отнемането на Ежедневната много по-късно от разрушението на Йерусалим. Когато 1290-те години се свържат с края на 1260-те години, това поставя времето на отнемането на Ежедневната в 508 г. сл. Хр. В светлината на този факт, Джосая Лич, още през 1838 г., е изложил друго схващане относно отнемането на Ежедневната.

Сега ще разгледам „ежедневната жертва“. **Че това не може да са еврейските жертви, е видно от следните съображения: - 1. Те са били премахнати, когато еврейският храм в Йерусалим е бил разрушен от римляните. Но тази ежедневна жертва е трябвало да бъде премахната хиляда двеста и деветдесет пророчески дни преди края на гражданското царуване на малкия рог.** Вижте Дан. хii. 11, 12. „А от времето, когато бъде премахната ежедневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще бъдат хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и дойде до хиляда триста и тридесет и пет дни.“ Стих хiii. „Но ти иди по пътя си до края; защото ще си починеш и ще застанеш в своя жребий в края на дните.“ (Джосая Лич, *Вероятността за Второто пришествие на Христос около 1843 г. сл. Хр.*, стр. 33, Параграф 2 (1838 г.))

Какво тогава е Светилището, което е разрушено в неговите очи?

„Чрез него ежедневната“; думата жертва не е в оригинала. Този термин се среща често в книгата на Даниил

и ще бъде необходимо да се установи истинското му значение. Какво тогава премахна антихристиянската или папската мерзост, за да си направи път? Какво беше това, което позволяваше или възпрепятстваше, докато не бъде премахнато от пътя му? Отговарям, езичеството. Защото, въпреки че империята беше номинално християнска през по-голямата част от времето на Константин, езичеството продължи да се задържа в Рим и езически жертви бяха принасяни там до обръщането на остготите към християнството, около 508 г. сл. Хр., оттогава нямаме сведения за публични езически жертви, принасяни в град Рим. **„Мястото на светилището на езичеството“ тогава беше съборено и на негово място беше създадена нова система на идолопоклонство, а именно поклонението на светци и изображения.** (Джосая Лич, *Обръщение към обществеността и особено към духовенството*, стр. 81, Параграф 2 (1841 г.))

Някъде преди 1843 г. Уилям Милър също стига до това заключение.

Дали езичеството е било „отнето“ от римската гражданска власт? Представяме следното изложение на най-важните и добре познати събития в историята на църквата и света, които вярваме, че са били предвидени от това пророчество. То се отнася до Константин, първият християнски император.

„324 г. сл. Хр. Първият му акт на управление е изпращането на едикт из цялата империя, с който призовава поданиците си да приемат християнството.“ Кроли, стр. 55

Какво може да се разбира под „светилище“ на езичеството? Езичеството и заблудата от всякакъв вид имат свои светилища, както и истината. Това са храмовете или убежищата, посветени на тяхната служба. Тогава може да се предположи, че

тук става дума за някакъв особен и известен храм на езичеството. Кой от многобройните му изтъкнати храмове може да бъде той? Един от най-величествените образци на класическата архитектура се нарича Пантеон. Името означава „храм или убежище на всички богове“. **„Мястото“ на неговото разположение е Рим.** (Universal His на Гудрич и Геог. на Гътри, стр. 606)

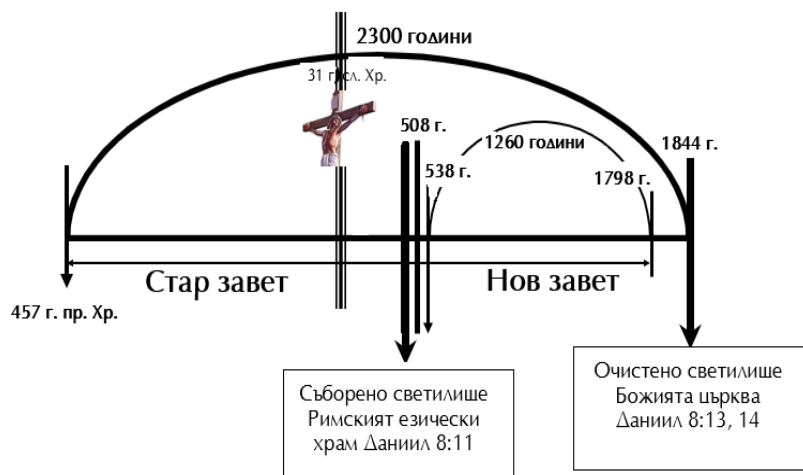
Идолите на народите, завладени от римляните, били свещено полагани в някоя ниша или помещение на този храм и в много случаи ставали обект на поклонение от самите римляни. **Можем ли да намерим храм на езичеството, който да е по-поразително „негово светилище“? Рим, градът или мястото на Пантеона, „срутен от“ властта на държавата?** [Цитат, предложен след това в подкрепа на твърдението, че езичеството е срутеното светилище.] (Аполос Хейл, „Ръководство за Второто пришествие“, стр. 68 (1843 г.))

Това е гледната точка, която се превърна в стандартната позиция за адвентизма, както е записано в „Даниил и Откровение“ на Урия Смит.

Следователно, светилището от Даниил 8:11 е било разбрано като езическия Пантеон на боговете в Рим, докато светилището от Даниил 8:14 е преминало от християнската църковна гледна точка на Милър преди 1844 г. към небесното светилище след 1844 г.

След това ще разгледаме историята на това как адвентизмът премести фокуса си към небесното светилище и каква беше същността на Христовото служение там.

Позицията на милъритите за двете светилища

*Този възглед не съответства на модела претворен-образ
в протестантския възглед за двата завета*

ГЛАВА 17

ПРИНОСЪТ НА КРОЗИЪР И НЕГОВИТЕ УСЛОЖНЕНИЯ

След разочарованието от 1844 г., статия на О. Р. Л. Крозиър, с помощта на Хайръм Едсън, улеснява промяната на фокуса на адвентизма от земно светилище/църква към Христовото служение в небесното светилище.

„И мястото на Неговото светилище беше разрушено“ (Даниил 8:11). Това разрушение беше в дните и чрез римската власт; следователно, светилището в този текст не беше Земята, нито Палестина, защото първата беше разрушена при грехопадението, преди повече от 4000 години, а втората при пленничеството, повече от 700 години преди събитието на този пасаж, и не се осъществи чрез римско посредничество.

Светилището, което е свалено, е на Този, срещу когото Рим се възвеличи, а именно Князът на войнството, Исус Христос; и Павел учи, че Неговото светилище е на небето. Отново, Даниил 11:30, 31, „Защото корабите на Хитим ще дойдат срещу него; затова той ще се наскърби и ще се върне, и ще се

разгневи (жезълът за наказание) срещу светия завет (християнството), така ще постъпи; той дори ще се върне и ще има мир с онези (свещеници и епископи), които изоставят светия завет. И оръжия (граждански и религиозни) ще се изправят на негова страна и те (Рим и онези, които изоставят светия завет) ще осквернят Светилището на силата.”

Какво беше това, което Рим и апостолите на християнството трябваше да осквернят заедно? Тази комбинация беше сформирана срещу „светия завет“ и те оскверниха именно Светилището на този завет; което можеха да направят, както и да осквернят името на Бог; Еремия 34:16; Езекиил 20; Малахия 1:7. Това беше същото като оскверняване или хулене на Неговото име. В този смисъл този „политико-религиозен“ звяр оскверни Светилището (Откровение 13:6) и го свали от мястото му на небето (Псалм 102:19; Еремия 17:12; Евреи 8:1, 2), когато нарекоха Рим светия град (Откровение 21:2) и поставиха там Папата с титлите „Господ Бог Папата“, „Свети Отец“, „Глава на Църквата“ и т.н., и там, във фалшивия „храм на Бога“, той твърди, че прави това, което Исус всъщност прави в Своето Светилище; 2 Солунци 2:1-8. Светилището е било потъпкано (Даниил 8:13), а също и Божият Син. (Евреи 10:29.) (ORL Crosier, Светилището, *Допълнителна статия за Day Star*, 1846 г.)

Крозиър представя събарянето на Светилището в Даниил 8:11 като атака на Рим срещу небесното служение на Христос чрез неговите лъжливи учения. Той също така свързва отнемането на „Ежедневната“ в Даниил 8:11 с Даниил 11:30, 31, което представлява замъгляването на служението на Христос от страна на католическата църква след около 538 г. сл. Хр.

Подобно на Милър и всички други протестантски изследо-

ватели на Библията, Крозиър е оформил разбирането си върху типичния протестантски възглед за заветите.

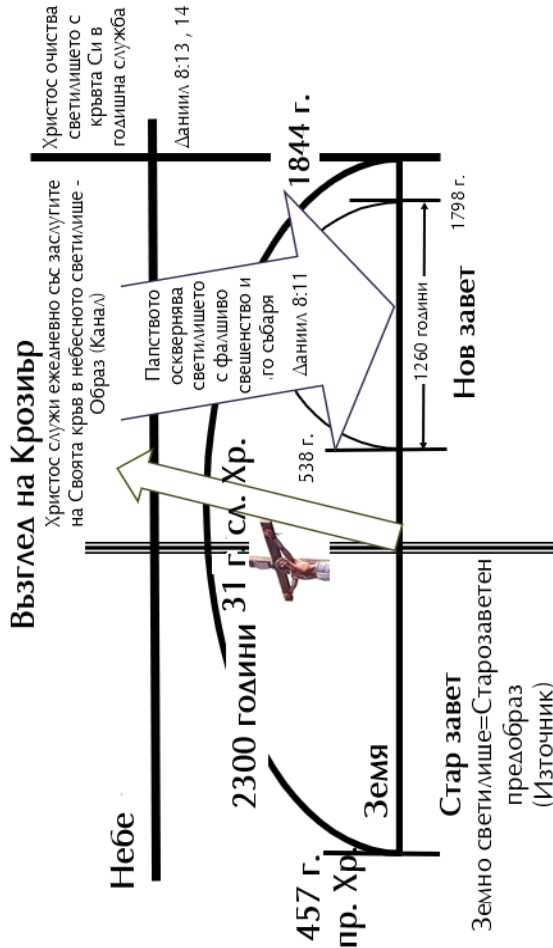
Стойки, както Той стоеше на разделителната линия между предобразния завет и образния, и току-що обяви дома на първия за невалиден и предсказа неговото разрушение; колко естествено е Той да посочи на учениците Си Светилището на втория [завет], около което техните чувства и интереси щяха да се съсредоточат, както бяха около това на първия. **Светилището на новия завет е свързано с Новия Йерусалим, както Светилището на първия завет е било свързано със Стария Йерусалим.** (Пак там.)

Крозиър установява реалността на небесното служение на Христос въз основа на принципа, че образът е същият като предобраза, но действа в реалности, а не в сенки.

Характеристиките на същината винаги наподобяват тези на сянката, следователно „небесните неща“, за които се говори в този текст, трябва да са свещеническа служба „в небесата“ (стихове 1, 2), извършвана от нашия Първосвещеник в Неговото светилище; **защото ако сянката е служба, то същината също е служба.** (Пак там.)

Рамката от предобраз и образ прави земното служение на Аароновото/Левитското свещенство изходния модел, от който е изградено и оформено небесното свещенство.

Чрез тези модели, колкото и ограничени да сме, можем подобно на Павел да разширим изследването си отвъд границите на естественото си зрение до „самите небесни неща“. Тук откриваме цялото служение на закона, изпълнено в Христос, който беше помазан със Светия Дух и чрез собствената Си кръв влезе в Своето светилище, самото небе, когато се възнесе отдясно на престола на Величието в небесата, като „служител на (Хагион) Светая“

и т.н., Евреи 8:6, 2. (Пак там.)

В отговор на Дж. Уестън на следващата година, Крозиър критикува Милър за това, че се е отклонил от собствените си правила за тълкуване, определяйки ежедневното *жертвоприношение* като римско езичество. Той твърди, че този израз винаги е бил използван във връзка с еврейския храм и никога по начина, по който Милър го е тълку-

вал.²⁷ Но дали е така? Какво означава думата „*ежедневна*“ или „*тамид*“ на иврит и никога ли не се използва за обозначаване на езически дейности?

Еврейската дума *Тамид* обикновено се превежда като „непрекъсната“ и често се използва, за да *описе* левитските жертвоприношения като *продължаващи* – но най-важното е, че Тамид не означава самата жертва, а само казва, че жертвоприношенията са непрекъснати. Английският израз „ежедневна жертва“ никога не се използва в книгите на Мойсей в Превода на крал Джеймс. Еврейската дума *Тамид* се използва, за да се обозначат езичниците, които *непрестанно хулят името на Бог* (Исая 52:5), така че това не е дума, която се използва само за описание на еврейски жертвоприношения, а такава която описва всичко, което се прави *непрестанно*; и като съществително име, може *да бъде* всичко, което се извършва непрестанно.

В шеста глава обяснихме значението на думите на Христос, че Неговият Отец желае милост, А НЕ жертва. В седма глава показахме, че необходимостта от кръвна жертва е изискване на човека, а не на Бога. В петнадесета глава представихме тезата, че адвентизмът е завършил бунта на човека, като е издигнал кръвната жертва до небесата. Крозиър и пионерите на адвентизма са хората, които са осъществили този процес на издигане чрез разбирането си за предобразите и образите, разиграващи се в неправилната рамка на двата завета.

Но всичко това беше по Божия ред. Следвайки принципа за умножаване на греха, Бог щеше да позволи човешкият принцип на кръвната жертва на Христос да бъде внесен в небесното светилище от хората. Това подготви пътя за посланието от 1888 г., което щеше да осигури преход от

27 Денис Кайзер, „Историята на тълкуването на ежедневната в книгата Даниил“ (документ на Университета Андрюс, 2009 г.), стр. 25

наказателното заместване към виното на Новия Завет и осъзнаването, че нашият Отец никога не е желал жертва от какъвто и да е вид.

Крозиър и Пионерите действаха добросъвестно. Това беше също толкова неизбежно, колкото и процесът с Авраам, който извървя пътя към планината Мория, за да пожертва сина си. Но е жизненоважно да подчертаем, че доктрината, че Христос служи на Отца със заслугите на буквалната Си кръв, всъщност е мерзост, която опустошава човешкото сърце. Това са човешки пътища, а не Божии. Но Христос, като наш Първосвещеник, заема позицията да представи собствената Си кръв от наше име в служба на нас; това ни дава уверението за прошка и очистване от греха според нашите нужди. Но повтаряме, Отец никога не е желал или искал това. Това е удовлетворение на нашата справедливост, а не на Божията.

Подчертаваме факта, че Божият Дух се дава на всяка вярваща душа, която приема кръвта на Исус с вяра. Нашият Отец предава Своята благодат чрез потъмненото огледало на погрешното ни разбиране. Изобилната милост на Бог в това е неразбираема. Каква удивителна любов!

Но ще са необходими още четиридесет години, преди адвентизмът да е в състояние да приема „старата светлина в нови условия“.

Крозиър установява жизненоважен принцип: човешките същества могат да замърсят и осквернят небесното Светилище чрез погрешното си разбиране. Този принцип е жизненоважен за намирането на пътя към очистването на Светилището. Умът трябва да бъде пречистен от погрешните си възгледи за Бога и изкуплението.

Вярвам, че именно в този контекст Елън Уайт е одобрила казаното от Крозиър, когато пише в писмо до брат Илай

Къртис от 21 април 1847 г.:

Вярвам, че Светилището, което ще бъде очистено в края на 2300-те дни, е Новият Йерусалимски храм, на който Христос е служител. Господ ми показва във видение преди повече от година, че брат Крозиър е имал истинската светлина относно очистването на Светилището и т.н.; и че е била Неговата воля брат К. да напише гледната точка, която ни е дал в „Допълнителното издание на The Day Star“ от 7 февруари 1846 г. Чувствам се напълно упълномощена от Господ да препоръчам това допълнително издание на всеки светия. („Слово към „Малкото стадо“, стр. 12, Параграф 8, отпечатано през 1847 г.)

Ето ключовия принцип, от който, доколкото разбирам, Елън Уайт е била развълнувана. Цитирам ключовия раздел от горния цитат.

Какво беше това, което Рим и апостолите на християнството трябваше да осквернят заедно? Тази комбинация беше сформирана срещу „светия завет“ и **те оскверниха именно Светилището на този завет; което можеха да направят, както и да осквернят името на Бог**; Еремия 34:16; Езекиил 20; Малахия 1:7. Това беше същото като оскверняване или хулене на Неговото име. **В този смисъл този „политико-религиозен“ звяр оскверни Светилището** (Откровение 13:6) и го свали от мястото му на небето. (Крозиър, *Светилището*, стр. 3, Параграф 6)

Лъжливите доктрини на Рим хулеха името или характера на Бог и впоследствие оскверняваха Неговото светилище. Но в основата на римската система е необходимостта от кръвна жертва за изкупление на греха. Крозиър представи жизненоважен принцип относно замърсяването, но несъзнателно разшири това замърсяване, като разтегли римската доктрина за това, че Христос е задължен от Бог

да служи със заслугите на пролятата Си кръв на кръста пред Отца, за да могат хората да получат благодат.

Важно е да се схванат както красотата, така и мрака в тезата на Крозиър. Одобрението на Елън Уайт за статията на Крозиър трябва да се постави редом с одобрението ѝ на възгледа на милеритите за „Ежедневната“. И двете твърдения са верни в по-широк смисъл, когато доктрината за кръвните жертвоприношения е разобличена като част от езическата система, която е била издигната до Прегрешението на запустението.

Милър беше прав да определи езичеството като издигнато до Прегрешението на запустението. Но възгледът на Милър за Светилището, което трябва да бъде очистено, беше неправилен. Принципът на Крозиър за небесното Светилище, потъпкано от Рим, беше правилен. Но Неговият възглед за Христос, който служи с кръвта Си пред Отца, не достига съвършенството на вечното евангелие. Това е същият принцип на умилостивяване като на Рим и по този начин подобно на него осквернява характера на Бога и Светилището.

Милър определи езичеството като потъпкване на Божи-ята църква, но посланието му не успя да разкрие езическия принцип в собственото му учение за наказателното заместване и необходимостта от буквалната Христова кръв. Крозиър направи крачка напред и постави адвентното движение в правилната рамка за очистване на Светилището, но подобно на Милър, той не разкри напълно езическия принцип в разбирането си за изкуплението, а по-скоро въздигна правилния принцип.

Позицията на Крозиър, взета в нейната цялост, обезсмисля цялото 2300-годишно пророчество и значението на 1844 г. за започване на делото по прочистване на Светилището. Въпреки че е написано в дух на сарказъм, адвент-

ният студент Денис Хокама е представил случая правилно, когато е казал:

Като предефинира езическото светилище на Милър като небесно светилище на Христос, в статия, одобрена от Господ, Крозиър почти прекратява основите на зараждащото се адвентно движение. Денис Хокама, (*„Има ли 1844 езическа основа?“*, Adventist Currents, март 1987 г., стр. 22)

Ще разгледаме повече от проблемите, които възгледът на Крозиър създава в пророчеството за 2300 години, в по-късна глава. Интересно е да се отбележи, че не дълго след като Крозиър написва тази статия, той изоставя възгледите си за Светилището и напуска адвентното движение.²⁸ Предполага се, че ключовата мотивация на Крозиър да напусне движението е свързана с убеждението му, че Христос ще дойде на Пасха през 1847 г.²⁹

Мистерията какво всъщност се случва, когато Светилището е очистено, никога не е била разрешена, което превръща въпроса за Ежедневната в бомба със закъснител за адвентното движение. Въпреки че конкретните текстове, говорещи за Ежедневната, може да не се считат за толкова важни, рамката, свързана с тези текстове, е много важна по същия начин, по който текстът за закона в Галатяни става много важен за адвентистите през 1888 г. Изглежда като маловажен въпрос, но тъй като изисква читателят да се опира на разбирането си за двата завета, той става много важен.

Преди да приключим тази глава, ще подчертая един от основните проблеми с диспенсационната система на двата

28 Енциклопедия на адвентистите от седмия ден, Crosier

29 Денис Кайзер, *„Историята на тълкуването на ежедневната в книгата Даниил“* (документ на Университета Андрюс, 2009 г.), стр. 24.

завета и как тя се използва, за да се издигнат принципите на наказателното заместване в характера на Бога.

Както посочихме в седма глава, Бог говори на израилтяните в Египет според техните погрешни представи за поклонение.

Тъй като Божият народ имаше объркани представи за церемониалните жертвоприношения и езическите традиции бяха смесени с церемониалното им поклонение, Бог прояви снизхождение като им даде ясни насоки, за да могат да разберат истинското значение на тези жертви, които трябва да продължат само докато Божият Агнец бъде заклан, Който беше великият образ на всички техни жертвоприношения. (*Духът на пророчеството, том 1*, стр. 268, Параграф 2)

Духът на пророчеството заявява, че Бог е проявил снизхождение като им даде ясни указания относно жертвоприношенията. Това е точно както Бог проявил снизхождение да срещне Авраам според неговите обичаи. Това снизхождение от страна на Бог не може да се счита за модел за това как Той действа в небето. Исус ни казва каква е Божията воля – милост, НЕ жертва. Още веднъж си припомняме принципа на огледалото, както е очертан от Елън Уайт:

Спасителят знаеше за техните идеи и измисли Своята притча [за богаташа и Лазар] така, че да внуши важни истини чрез тези предварително заложили мнения. Той държеше пред слушателите Си огледало, в което те можеха да видят себе си в истинската си връзка с Бога. Той използва преобладаващото мнение, за да предаде идеята, която искаше да направи очевидна за всички – че никой човек не е ценен заради притежанията си; защото всичко, което има, му принадлежи само като дадено назаем от Господа. (*Притчи Христови*, Гл. 21,

Приносът на Крозиър и неговите усложнения

Параграф 11)

Крозиър заявява:

Чрез тези модели, колкото и ограничени да сме, можем подобно на Павел да разширим изследването си отвъд границите на естественото си виждане до „самите небесни неща“. Тук откриваме цялото служение на закона, изпълнено в Христос, който беше помазан със Светия Дух и чрез собствената Си кръв влезе в Своето Светилище, самото небе. (Крозиър, *Светилището*, стр. 16, Параграф 1)

Това твърдение е само частично вярно. Христос служи от наше име в небесното светилище. Но Той не моли Своя Баща да ни покаже милост, въз основа на това, че е задоволил справедливостта Му.

Погрешното разбиране на двата завета прави принципите, разкрити в Мойсеевия закон, пълен и всеобхватен източник за това как функционира небето. То прави свещеничеството на Аарон пълен модел за служението на Христос. Но много от тези неща бяха дадени, за да ни покажат какви сме ние, а не какво е небето. Ако Бог е проявил снизхождение да посрещне народа Израел в тяхното разбиране, те не могат да бъдат пълен модел и източник за това как функционира небето и неговата икономика.

Както научихме в посланието от 1888 г., Христовото свещенство е съществувало *преди* Аароновото свещенство. Христос е служил в небесното светилище преди Аарон. Той е служил с хляб, вино и благословия. Той ни е предлагал кръвта на гроздето: уверението в синовност на Отца. Цялата жертвена система е била *добавена*, за да помогне на човека в неговото паднало състояние като укрепи вярата му според това, което е знаел.

Ако сте прочели дотук книгата, би трябвало да сте наясно, че свещеничеството на Христос, заветите, кръстът и кръвта

на Христос означават нещо различно от това, което християнството учи в светлината на посланието от 1888 г.

	Протестантски възглед Старият завет	Вестта от 1888 г. Нов Завет
Два завета	Две разпределения на времето	Две лични преживявания в живота на всеки човек.
Христовото свещенство в небесата	Започва след кръста	Започва веднага щом човекът съгреши
Кръстът	24-часово събитие, показващо смъртта на Исус на дървен кръст	6000-годишно събитие на страданието и себеотрицанието на Христос всеки ден
Кръвта	Физическата кръв на Христос, пролята на кръста	Христовата животворна кръв или Дух, който очисти душата.
Правосъдие	Всеки грях трябва да бъде наказан	Справедливостта е да проявяваш милост.
Изкупление	Удовлетворяване на Божията справедливост	Откровение за Божия характер

Цялата пророческа рамка на милъритското движение трябва да се промени драстично в светлината на тези истини. Не казваме, че типичният протестантски възглед не е служил на важна цел. Пътят на Стария Завет е този, който осигурява пътя за човечеството в тъмнина да се приближи и да влезе в Новия Завет.

Приносът на Крозиър и неговите усложнения

Духът на пророчеството е одобрил всяка от точките в горната сравнителна таблица:

Заветите

Откакто миналата събота заявих, че възгледът за заветите, както е бил проповядван от брат Уагонър, е истина, изглежда, че много хора са изпитали голямо облекчение. (Писмо 30, 1890 г., стр. 2. *Издадени ръкописи, том 9*, стр. 329, Параграф 3)

Свещенството

Свещенството на Христос започна веднага щом човекът съгреши. Той беше направен свещеник по чина на Мелхиседек. (*Писма и ръкописи, том 7, Ръкопис 43 б*, 4 юли 1891 г., параграф 5)

Кръстът

Цялото небе страдаше в агонията на Христос; но това страдание не започна, нито завърши с Неговото проявление в човечеството. Кръстът е откровение за нашите притъпени сетива за болката, която грехът е причинил на Божието сърце още от самото си начало. (*Възпитание, Гл. 31, Параграф 3*)

„И онези, които Го прободоха.“ Тези думи се отнасят не само за мъжете, които прободоха Христос, когато Той висеше на кръста на Голгота, но и за онези, които чрез злословие и злодеяния Го пробождат днес. Всеки ден Той страда от агонията на разпятието. Всеки ден мъже и жени Го пробождат, като Го обезчестяват, като отказват да изпълняват волята Му. (*Знамения на времето, 28 януари 1903 г., параграф 8*)

Кръвта

Живата кръв на Христос циркулира в душата. Докато живее с небесния хляб, Христос се оформя вътре в него, надеждата на славата. (*Писма и ръкописи, том 16, Ръкопис 36, 1901, параграф 7*)

Правосъдие

В началото на великата борба Сатана заяви, че Божият закон не може да бъде спазван, че справедливостта е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, ще бъде невъзможно грешникът да бъде опростен. Всеки грях трябва да понесе своето наказание, настояваше Сатана; и ако Бог опрости наказанието за греха, Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта. („Копнежът на вековете“, Гл. 79, Параграф 17)

Осъждащата сила на Сатана би го накарала да въведе теория за справедливостта, несъвместима с милостта. Той твърди, че действа като глас и сила Божия, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безупречни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са непогрешими. Тук се проявява неговата безмилостна справедливост, фалшификация на справедливост, отвратителна за Бога. („Триумфацият Христос“, стр. 11, Параграф 4)

Изкуплението

Какво означава тази сцена за нас? Колко безразсъдно сме чели разказа за кръщението на нашия Господ, без да осъзнаваме, че неговата важност е от най-голямо значение за нас и че Христос е бил приет от Отца в името на човека. Когато Исус се поклонил на брега на Йордан и отправил своята молба, човечеството било представено на Отца от този, който облякъл своята божественост в човечност. Исус се принесъл на Отца в името на човека, **за да могат онези, които са били отделени от Бога чрез грях, да бъдат върнати при Бога чрез заслугите на божествения Молител. Поради греха земята е била откъсната от небето, но с човешката си ръка Христос обгръща падналия род, а с божествената си ръка**

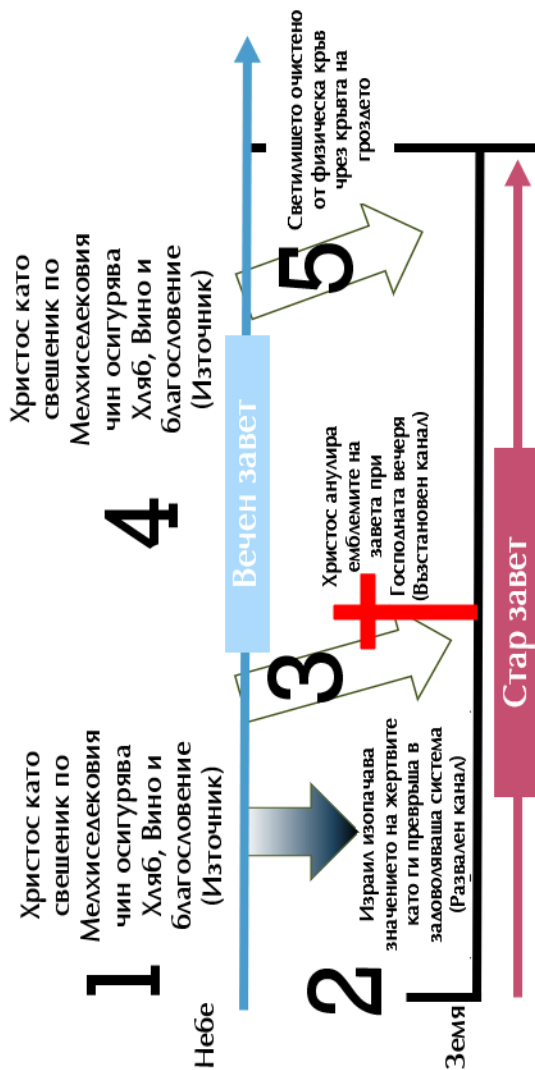
хваща трона на Безкрайния и земята е доведена в благоволенieto на небето, а човекът в общение с неговия Бог. Молитвата на Христос в полза на изгубеното човечество си проправя път през всяка сянка, която Сатана е хвърлил между човека и Бога, и оставя ясен канал за комуникация със самия трон на славата. Портите бяха оставени открити, небесата се отвориха и Божият Дух, във формата на гълъб, обгърна главата на Христос и се чу Божият глас, който казваше: „Това е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение.“ (*Знамения на времето*, 18 април 1892 г., параграф 5)

За съжаление, както открихме, посланието от 1888 г. беше отхвърлено. Адвентизмът остана в Стария Завет, служейки на Бог, който изисква жертви и приноси, и кръв за прегрешение.

Още по-лошо е, че не само противниците на посланието от 1888 г. бяха обвързани със системата на Стария завет, но и всички основни личности, подкрепящи посланието от 1888 г., бяха подведени обратно към погрешно разбиране на изкуплението чрез темата за „Ежедневната“.

Ако църквата беше приела възгледа на Уагонър и Джонс за двата завета и времето, когато Христос е започнал свещеническото си служение на небето, заедно с нова светлина върху кръста, кръвта и изкуплението, тези противоречиви твърдения в Духа на пророчеството относно Милъритската ежедневна и очистването на Светилището от Крозиър биха могли да бъдат разрешени. Но отхвърлянето на посланието остави темата за ежедневната в конфликт и обрече църквата на разделение по този въпрос две десетилетия по-късно.

1888 г. въздействие върху Евангелието

ГЛАВА 18

ПОСЛЕДИЦИ ОТ 1888 Г.

Враждебността, която прерасна в бунт по време на събранията в Минеаполис, само се задълбочи още повече след тях. Не е случайно, че един от най-откровените критици на посланието, което Уагонър и Джоунс донесоха на църквата, беше Л. Р. Конради.

На Генералната конференция в Минеаполис през 1888 г. Луис [Лудвиг] Ричард Конради е един от най-откровените подиграватели на тържественото послание на д-р Е. Дж. Уагонър за праведността чрез вяра, според изявлението на К. К. Рейнолдс от 1930 г. (Вижте „Акценти и последващи моменти - № 1“, раздел V:1, стр. 249.) Той със сигурност е бил един от „някои“, които са се съпротивлявали и са отхвърлили посланието, както е било дадено там.³⁰

К. К. Рейнолдс обясни допълнително, че противопоставянето на Конради се е разпростирило и върху Елън Уайт заради подкрепата ѝ за Уагонър и Джоунс:

30 Лирой Фрум, *„Движение на съдбата“*, стр. 677. Вижте също Робърт Уиланд, *„Следвахме ли хитро измислени басни“*, стр. 4

Тъй като изследванията на Уагонър бяха силно подкрепени от Елън Уайт, Конради оттогава нататък се стремеше все повече да подкопае и накрая ожесточено да се бори с Духа на пророчеството.³¹

Горчивината в Конради и много други трябваше да бъде изчистена от храмовете на душите им. Но мъжете и от двете групи се придържаха към тази вражда, като по този начин се увериха, че двете страни на дебата от 1888 г. ще се обединят, за да утвърдят небесното служение на Исус като посредничество на буквалната Му кръв пред Отца като умилоствение.

Ужасното отношение към Уагонър и Джоунс ги е повлияло да разработят теория за църковната организация, която би премахнала контрола върху съществуващата структура. Елън Уайт е написала на Джоунс, за да го предупреди за неговите и на Уагонър идеи, които противоречат на ясното ръководство, дадено от Духа на пророчеството през 50-те и 60-те години на 19 век.

Старейшина Уагонър е подхранвал идеи и без да чака да ги представи пред съвет от братя, е разпространявал странни теории. **Той е представил пред някои от хората идеи относно организацията, които никога не е трябвало да бъдат изразявани. Предполагам, че въпросът за организацията е решен завинаги с онези, които са вярвали на свидетелствата, дадени чрез сестра Уайт.** Сега, ако те вярват на свидетелствата, защо действат противно на тях? Защо моите братя не са достатъчно благоразумни, за да поставят въпросите пред мен или поне да ме попитат дали имам някаква светлина по тези теми? Защо тези неща започват в този момент, когато сме обсъждали въпроса в предишната ни история и Бог е говорил по тези теми? Не би ли трябвало това да е

31 Пак там. Фрум.

достатъчно?

... Нека нито ти, нито старейшина Уагонър бъдете не-предпазливи сега и не проповядвате неща, които не са уместни и не са в съответствие със самото послание, което Бог е дал. (Елън Уайт до А. Т. Джоунс. *Писма и ръкописи, том 9*, писмо 37, 1894 г., параграфи 18, 20)

Джоунс и Уагонър излязоха с тези теории в отговор на църковните лидери, които вече се бяха превърнали в проводници на тъмнината. Тези лидери управляваха църквата с „царска власт“ през последния период на 1890-те. Към 1901 г. Елън Уайт призоваваше за промяна в начина, по който бяха организирани нещата:

Сега искам да кажа, че Бог не е поставил никаква царска власт в нашите редици, която да контролира този или онзи клон на делото. Делото е силно ограничено от усилията да се контролира във всяка област... Трябва да има обновление, реорганизация; сила и мощ трябва да бъдат внесени в необходимите комитети. [От встъпителното слово на Елън Уайт на 3 април 1901 г. до сесията на Генералната конференция в Батъл Крийк.] (*Бюлетин на Генералната конференция*, 3 април 1901 г., стр. 26, Параграф 2, 5)

Но Уагонър и Джоунс продължиха да развиват странните си идеи относно организацията. Демоничните обиди, хвърлени срещу тях, извадиха пратениците от 1888 г. от защитата на Духа на пророчеството по този въпрос.

Цялото нещо е просто следното: човекът е прототип на църквата. Тогава организацията на индивида е организация на тялото, нали? Тогава, както е казано в Свидетелството, говорейки на всички нас поотделно, ако всеки от вас се организира, въпросът с организацията ще бъде наред. Какъв е проблемът? – Ние сме неорганизирани като индивиди.

Не аз трябва да градя върху теб, нито ти трябва да градиш върху мен; не трябва да получавам вярата си от теб, нито плановите си от теб, нито идеите си от теб; но трябва сам да познавам Господа и да знам какво иска Той да направя. Той е глава на всеки брат. Глава на всеки мъж е Христос.

Съвършеното единство означава абсолютна Независимост – всеки знае сам за себе си. Защото не бихме могли да имаме външна неорганизация, ако всички вярвахме в Господа. Някой ще каже, че има свобода, тогава този ще започне сам и ще каже, че ще направи това, а друг ще каже, че ще направи онова и няма да има съвет. Ах, но когато всички те намерят Господа, всички те имат Господния съвет; а Духът Христов е духът на кротост, духът на смирение. Това е духът на смирението и мъдростта.

Този въпрос за организацията е много прост. Всичко, което е необходимо, е всеки човек да се предаде на Господа и тогава Господ ще прави с него точно както той иска, и това през цялото време. Има този текст: „Приемете Светия Дух.“ Светият Дух е организаторът. Духът е живот и Божият Дух е това, което дава живот. Ако вземете остра игла и я забиете във врата ми, знаете какъв би бил резултатът – аз веднага бих се дезорганизирил – но докато животът е там, аз живея. Това е организация. (Е. Дж. Уагонър, *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, 26 февруари 1899 г., стр. 86, параграфи 11-14)

Уагонър представя всеки индивид като пряко подчинен на Бога и воден директно от Божия Дух, без нужда от човешко ръководство. Ако всеки е изпълнен с Духа, тогава организацията е автоматично осигурена. Фаталният недостатък във възгледа на Уагонър е, че църквата не е изградена върху индивида, а върху божествения модел на Отца и Сина. Човекът е създаден по този образ, в който жената е

под ръководството на съпруга си, а децата са под ръководството на родителите си. Църковната организация е изградена върху семейната структура, а не върху индивида.³²

В същия ден, в който Елън Уайт призова за реорганизация на Генералната конференция през 1901 г., Джоунс представи възглед за организацията, противоречащ на принципите, изложени в „Духът на пророчеството“:

Всяка организация, която не е от Бога, е просто импровизирана засега. Няма друга истинска организация освен тази от Бога. **И само животът е източникът на организацията.** Организацията не е източникът на живота. Организацията не дава живот. Животът произвежда организация. Следователно, за да може Бог да има реорганизация само на Генералната конференция, която заседава тук, изисква Божият живот да достигне отново до нас и в по-голяма степен от всякога. **И когото и да достигне Бог чрез този Свой живот, това е организация; и когото и да достигне чрез този Свой живот в по-голяма степен, това е реорганизация.** (А. Т. Джоунс, *Вечерна проповед на сесията на Генералната конференция*, 2 април 1901 г. *Бюлетин на Генералната конференция*, 4 април 1901 г., стр. 38, Параграф 2)

Въпросът за реорганизацията за Джоунс произтичаше директно от темата за Божия живот и къде Божият живот достига до неговата организация. Темата за живота и неговата връзка с Бога беше показана на Елън Уайт малко след това като тема, която Дж. Х. Келог представяше на своите слушатели:

Преди да замина от Вашингтон за Бериен Спрингс, бях инструктирана по някои въпроси, свързани с ра-

32 За по-подробно представяне на тази тема вижте брошурата „Уроци от историята за църковната организация“, достъпна на maranathamedia.bg

ботата в Батъл Крийк. През нощта бях на голямо събрание. Д-р Келог говореше и беше изпълнен с ентузиазъм по темата си. Присъстваха негови сътрудници лекари и проповедници на евангелието. **Темата, по която говореше, беше животът и връзката на Бог с всички живи същества.** В представянето си той донякъде прикри въпроса, но в действителност представи научни теории, подобни на пантеизма, като от най-висша ценност... **Един до мен ми каза, че злите ангели са пленили ума на говорещия...**

Д-р Келог изучава тези въпроси от дълго време и се подготвя да представи идеите си и да накара души да ги възприемат. (*Писма и ръкописи, том 19, сб. 64, 1904 г., параграфи 1, 2, 4*)

Теорията, че Бог организира всичко директно чрез Своя Дух, без никакви външни фактори, намира естествена хармония в ученията на Дж. Х. Келог, който отдавна развива свои собствени спиритуалистични идеи. Елън Уайт предупреждава Джоунс през 1894 г. за опасностите, които той и Уагонър подхранват по отношение на организацията, и затова Джоунс също развива идеите си в продължение на няколко години.

Интересно е да се отбележи, че д-р Джордж Нйт е наблюдавал тази връзка между възгледите на Джоунс и Уагонър за църквата и възгледите на Келог за пантеизма. Макар че намирам цялостната оценка на Нйт за Джоунс за неразумно сурова, съм съгласен с неговата теза, която свързва Уагонър и Джоунс с Келог по този въпрос:

Любопитен факт е, че и тримата водещи служители в движението за праведност чрез вяра през 1890-те – Джоунс, Уагонър и Прескът – стигат до едни и същи заключения относно организацията. Те наблягат на индивидуалната връзка и достъпа на човек до Христос до такава степен, че губят всякакъв баланс

по отношение на библейската роля на църквата като колективно тяло на Христос. Тяхното особено наблягане ги прави уязвими и към други проблеми, като пантеизма с неговото изопачаване на божествено-човешката връзка. И тримата или приемат пантеизма, или използват език, който отвежда библейските концепции за обитаващия в човечеството Свети Дух дотолкова, че много от техните идеи и думи имат пантеистични аспекти. Следователно не е странно Джоунс и Уагонър да се присъединят към схизмата на Келлог в началото на новия век.³³

Не подкрепям идеята, че Уагонър и Джоунс са приели пантеизма, но в изказванията си относно църковната организация те са използвали език, който е намерил естествен мост към това, което Келог е учил, оставяйки ги уязвими за неговото влияние. Въпросът тук е, че Уагонър и Джоунс са пренебрегнали предупреждението на Елън Уайт относно църковната организация. Техният спиритуалистичен подход към църковната организация ги е оставил уязвими за ученията в „Дейли“ от същия човек, който остро им се е противопоставил на събранията през 1888 г., Л. Р. Конради.

В глава 14 споменахме накратко ролята, която У. У. Прескът изигра за внасянето на различен дух в събранията на Генералната конференция през 1893 г. Прескът осъзна, че е заел грешна позиция по отношение на посланието от 1888 г. и лично призна грешката си, но това не се споменава в неговите презентации през 1893 г. Той можеше да направи убедително признание за грешката си и публично да се извини на Джоунс. Това би имало толкова силен ефект върху хората и би донесло Духа на Исус.

33 Джордж Найт, А. Т. Джоунс, *„Пойнтменът върху харизматичната граница на адвентизма“* (Review and Herald Publishing Association, 2011), стр. 205, 206

По-късно той тайно призна, че е заел грешна позиция в компанията на повечето братя. Въпреки това, в продължителното си проучване на събранието през 1893 г., той не даде никакви индикации, че е бил на грешната страна или че подобно признание е било необходимо.

Докато Джоунс изразяваше принципа на колективната вина, говорейки за „това, което ние там отхвърлихме“ (стр. 165, 183), въпреки че беше един от пратениците, Прескът се представяше като човек, който винаги е бил на правилната страна. Едно честно, смирено признание от негова страна би направило чудеса, за да отвори пътя за действието на Божия Дух в сецията, но такова никога не беше изразено.

Вместо това, той започнал ясно да се идентифицира с Джоунс като човек, който споделя неговата специална божествена задача. Може би Джоунс наивно го е поканил да помогне, защото несъмнено се е чувствал самотен, защитавайки посланието от 1888 г. с Елън Уайт и Уагонър, и двамата в изгнание в чужбина.

Проповедите на Прескът предшествяха вечерните проповеди на Джоунс. Когато Джоунс говореше, той беше достатъчно нахален, за да го прекъсва и да наметва идеи, цитати или дори увещания към публиката. С по-малко мек и по-неприятен дух, той яростно настояваше братята да се оправят.³⁴

Прескът притискаше слушателите си, внушавайки им, че Бог става нетърпелив към тях.

Сега тържествената мисъл в ума ми е, че [Бог] става нетърпелив и няма да чака много повече за вас и мен. Искам да видите това ясно... Казвам отново, изключително съм разтревожен от тази си-

34 Уиланд и Шорт, „Преразглеждане на вестта от 1888 г.“ (1888 Re-Examined), стр. 102, 103

туация... Не диктувам на никого, но нещо трябва да се направи, нещо различно трябва да ни се случи от това, което се е случило досега на тази Конференция, това е сигурно... Ето защо ние [!] ви призоваваме да приемете праведността, защото Духът ще бъде там. Не виждате ли?³⁵

Прескът се идентифицира със същата позиция като Джонс, призовавайки хората да приемат посланието. След това той въвежда мисълта, че човек може да претендира за дара на Късния дъжд, просто като го приеме и изисква, без истинско осъзнаване на собствената си поквара:

Забелязвам, че мнозина тук от време на време са молили Господ да им покаже себе си точно такива, каквито ги е видял; и предполагам, че това е една молба, която Господ е решил да не изпълни. И не вярвам, че трябва да Го молим да го направи. Сега можете да видите какъв е вероятният ефект, когато Той започне да ни показва себе си; ние веднага започваме да се питаме дали Господ ни обича или не и дали може да ни спаси или не... Нямах представа за характера си.

Е, вероятно Господ още не е започнал да ни показва самите нас такива, каквито ни вижда; предполагам, че нямаме никаква представа за това как изглеждаме в Божиите очи.³⁶

Истинската изповед и покаяние могат да имат ефект само когато грешникът е в състояние да види греховността си. Самата цел на евангелието е да накара греха ни да се умножи, за да можем да го видим и след това да го изповядаме.

Вярно е, че Прескът представи някои много добри презен-

35 Бюлетин на Генералната конференция, 1893 г., стр. 386, 387

36 Пак там, стр. 445

тации в Австралия след това. Участието му във фанатизма на лъжепророка Ана Филипс го смири, но неправилните му възгледи за праведността чрез вяра го направиха уязвим към преобладаващия дух на Минеаполис, който отхвърли Христос и Духа на пророчеството. Той също така попадна под влиянието на Л. Р. Конради и започна да вижда новия си възглед за „Ежедневната“ като прекрасна светлина.

Няма да се бавя повече, като споменавам други герои, пряко засегнати от отхвърлянето от 1888 г. Разгледахме няколко от ключовите играчи, свързани с промяната на позицията на църквата по въпроса за „Ежедневната“. Заключение на тази глава е да покаже, че отхвърлянето на Христос през 1888 г. е предизвикало вълна от спиритизъм, която е заляла църквата, повлияла не само на противниците на посланието, но и на водещите.

ГЛАВА 19

СПОРЪТ ЗА ЕЖЕДНЕВНАТА ПРОЯВЯВА СВОЯТА ОПУСТО- ШИТЕЛНА ВРАЖДЕБНОСТ

Л. Р. Конради, един от най-заклетите противници на пратениците от 1888 г., е първият, който публикува новата гледна точка върху „Ежедневната“. Робърт Уиланд предполага, че новата гледна точка на Конради е произлязла от неговата опозиция от 1888 г.

„Новият възглед“ на Конради произтича от неговото противопоставяне на посланието от 1888 г. и идентифицирането на Лутер като вестител на „третата ангелска вест в истина“. Той измества концепцията на Джоунс и Уагонър за праведност чрез вяра.³⁷

Конради писал на Елън Уайт за съвет относно новата си теория за „Ежедневната“ и, колкото и да е странно, изглежда не получил отговор.

Л. Р. Конради, президент на конференцията на съюза в Европа, беше първият, който публикува ново-

37 Робърт Уиланд, *„Следвахме ли хитро измислени басни?“* (1984), стр. 10

то тълкуване в широко разпространената си книга за пророчествата на Даниил. Но тази книга беше на немски. Голямата ирония беше, че публикуването ѝ не предизвика вълна от отзвук нито в Европа, нито в Съединените щати – може би неочаквано предимство на чуждите езици. Преди публикуването той по-моли Елън Уайт да го посъветва, ако види проблем с неговото тълкуване. След като не получи отговор, той предположи, че тя няма възражения и продължи с печатането.³⁸

Тъй като Конради бил в Европа, той споделил възгледите си с Уагонър, който бил разположен в Англия от 1892 г. По предложение на Уагонър, Прескът бил изпратен в Англия в края на 1897 г., малко преди Конради да публикува новия си възглед в „Daily in Europe“. Уиланд предоставя интересен исторически поглед, като описва подробно разпространението на новия възглед.

Този очерк подсказва, че Луис Р. Конради е отклонил нашия компас, като е въвел новия си възглед около 1900 г. Един от първите, които са приели този възглед, Е. Дж. Уагонър, веднага е отхвърлил Елън Уайт, защото е видял ясно, че тя поддържа възгледа на пионерите. Това е началото на неговото отстъпничество. След това У. У. Прескът е възприел възгледа на Конради, последван от А. Г. Даниелс, президентът на Генералната конференция.³⁹

Последната част на десетилетието на 1890-те достигна кулминацията си в ерата на царската власт.

Сега искам да кажа, че Бог не е поставил никаква царска власт в нашите редици, която да контроли-

38 Гилбърт Валънтайн, У. В. Прескът, *„Забравеният гигант от второто поколение на адвентизма“* (Review and Herald, 2005), стр. 217

39 Уиланд, *Следвали ли сме хитро измислени басни?* стр. 6

Спорът за ежедневната

ра този или онзи клон на делото. Делото е силно ограничено от усилията да се контролира във всяка област... Трябва да има обновление, реорганизация; сила и мощ трябва да бъдат внесени в необходимите комитети." (*Бюлетин на Генералната конференция*, 3 април 1901 г., стр. 26, параграф 2, 5)

Тъмнината, произтичаща от бунта от 1888 г., обгръщаше с пипалата си сърцата на много лидери в движението. Въпреки че Джоунс и Уагонър се противопоставяха на диктаторското лидерство, когато им се даваше възможност да водят, те също упражняваха диктаторски наклонности. Враждебността, която беше създала средна стена от разделение между братята, криеше по-дълбоката несъзнателна враждебност към Божия Син. Яростта на козела към овена сега се проявяваше в новия поглед върху „Ежедневната“. Това се превърна във върховен израз на адвентната теология на умиротворяването; проектирайки нуждата на човека от физическа кръв в небето като изискване на Отца, за да ни даде благодат.

Именно въпросът за скритата вражда е основната причина, поради която както пратениците от 1888 г., така и много от техните противници са намерили заедно изкупление в новия поглед върху „Ежедневната“; това е осигурило неволно извинение да поддържат враждебността си жива.

Конради формализира в темата на „Ежедневната“ мислите, които Крозиър първоначално е възприел, въпреки че Конради не е доразвивал конкретно позицията на Крозиър. Конради:

стигнал до заключението, че Даниил 8:13 се отнася до папска имитация на непрекъснатото посредническо дело на Христос в небето. Той заключил, че това небесно служение е обозначено с *тамид*, който е

премахнат и заменен със служба от различен вид.⁴⁰

През 1899 г., след дискусии с Конради, Прескът повдигнал въпроса за гледната точка на Конради пред колегите си в Англия, но някои от тях били обезпокоени от нея.

Това например достатъчно обезпокоило Е. Е. Андрос, че той информирал Хаскел. По-късно Прескът обсъдил идеята и с Даниелс и Урия Смит. Подобно на Хаскел и Андрос, тълкуването също не впечатлило Смит.⁴¹

На следващата година възгледите на Уагонър относно организацията, срещу които Елън Уайт предупреждаваше, бяха настоятелно представени от Уагонър на работна среща в Редхил, Англия, през февруари 1900 г.

На тази среща присъстваха Уагонър, старейшина Мередит и редица други видни църковни служители, включително У. В. Прескът, Дж. Н. Лафбъро, Е. Е. Андрос, Х. Е. Армстронг (зет на Уагонър), Х. Чампнес и Дж. С. Уошбърн.

Срещата се провеждаше вече четири дни, като Прескът и Уагонър бяха основните говорители. Но всеки ден ситуацията „ставаше все по-напрегната“, тъй като Дж. Н. Лафбъроу започна да изразява несъгласието си с Прескът и Уагонър относно „остри забележки“ във връзка с авторитета на Елън Уайт. Сблъсъците бяха особено напрегнати между Уагонър и Лафбъроу, като Уагонър беше описан като доста „агресивен и догматичен“. В ярък контраст с това, Лафбъроу прояви кротост, но тази кротост беше смекчена с поведение, което беше „много решително и сигурно“ в отговора му към Уагонър.⁴²

Уагонър и Прескът живеели известно време в съседство

40 Кайзер, *История на интерпретацията на ежедневната*, стр. 41

41 Валентин, *Прескът*, стр. 217

42 Удроу Уидън, *Е. Дж. Уагонър (Review and Herald, 2008)*, стр. 248

Спорът за ежедневноста

в Англия. По това време, след много дискусии, те се споразумели по редица въпроси, свързани с темата за освещаването във връзка с евангелието, както и по темата за здравето. Друга тема, по която Прескът и Уагонър се споразумели, била темата за „Ежедневната“.

...според Андрос, нов богословски проблем, „ежедневната“ от Даниил 8:13 привлякъл вниманието на двамата и това, което направили с него, го озадачило също толкова.⁴³

По-късно Прескът смекчил възгледите си относно организацията, но по това време може би е изразил подобни спиритуалистични мисли на Уагонър в тази връзка, на които Лафбъроу възразил. Но фактът, че и за двамата мъже се казва, че са имали „остри забележки“ относно Духа на пророчеството, предполага, че темата за „Ежедневната“ е била включена в конфликта заради начина, по който Лафбъроу е разбрал твърдението на Елън Уайт в „*Ранни писания*“, че пионерите са имали правилния възглед за „Ежедневната“.

Когато Прескът се завръща в САЩ, той и Даниелс се сблъскват с кризата с Келлог, като А. Т. Джоунс се съюзява с Келлог срещу Даниелс и Прескът. Кризата с Келлог забавя Прескът и Даниелс да изложат новите си възгледи за Ежедневната до 1907 г.⁴⁴

В контекста на вражда между братя, Сатана открива, че целите му за отчуждение един от друг са лесни за постигане. Един от водещите спорове между Даниелс и Келог беше отхвърлянето от страна на Даниелс на съвета на Духа на пророчеството относно червеното месо.

А. Г. Даниелс очевидно никога не е постигнал победа

43 Валентин, *Прескът*, стр. 136

44 Валентин, *Прескът*, стр. 217

над червеното месо и всъщност може би не е оказал особена съпротива. Чак през 1919 г., по време на посещение в Япония, той съветва мисионерското семейство, при което е отседнал, да допълнят азиатската си диета с месо. Това безразличие към нещо толкова важно за Келог непрекъснато го дразнеше и подхранваше скритото му недоверие към служението.⁴⁵

Когато Даниелс отказа да отпусне пари за финансиране на амбициите на Келог за нов здравен център в Англия, Келог, решен да постигне своето, се опита да окаже натиск върху Даниелс по въпроса.

След това Келог повика Даниелс в тоалетната за личен разговор. Това, което последва, според по-късното описание на Даниелс, беше „най-голямата криза в живота ми, откакто за първи път предадох сърцето си на Бог“. Докато блокираше изхода на Даниелс през вратата, Келог го засипваше с всякакви възможни аргументи в продължение на два часа, включително заплаха, че Елън Уайт ще го „оваля“ „в прахта, ако остане упорит“... Но по време на безмилостната лекция, както свидетелства Даниелс, той чу друг глас, „който не помръдваше: Няма да има покупка, докато не бъдат дарени средства“. Накрая Келог се отдалечи, мърморейки, че не може да работи с паричната политика на Даниелс.⁴⁶

Враждебността, която приемането на посланието от 1888 г. би могло да изчисти от душата, беше здраво заложена в сърцето на Келог. И тъй като А. Т. Джоунс все повече попадеше под негово влияние, така се засилваше и враждебността на Джоунс към всички, които му се изпречваха на

45 Бенджамин МакАртур, А. Г. *Даниелс* (Review and Herald, 2015), стр. 184

46 Пак там, стр. 187, 188

пътя. Елън Уайт пише за Джоунс през 1903 г.:

Казах му [Джоунс], че Дж. Х. Келог действа в Божието дело, което би разстроило много души. Той е тръгнал директно срещу свидетелствата на Божия Дух и колко дълго братята му щяха да го подкрепят в измамния му път, не можах да определя; че **А. Т. Джоунс се държеше като човек с извадени очи.** (EGW до Уили Уайт. *Писма и ръкописи, том 18*, писмо 293, 16 август 1903 г., параграф 9)

След това отново през 1906 г.:

По време на Генералната конференция в Такома Парк, случаят на старейшината Джоунс ми беше представен отново. След това проведох дълъг разговор с него, в който посочих опасността, която го заплашва. Но той беше самоуверен и ми заяви, че д-р Келог вярва в истината и свидетелствата също толкова твърдо, колкото и останалите от нас вярват и ги защитават. В този разговор старейшината Джоунс показва това, което ми беше разкрито относно него, че вместо да приеме предупрежденията, **той е бил пълен със самочувствие, че се е възвеличил; и вместо да бъде готов да помогне на д-р Келог,** той се е обединил с него, за да не вярва, да не се доверява и лъжливо да обвинява проповедниците и другите, които се опитват да спасят д-р Келог и други лекари, които са в опасност. (EGW до д-р Полсън, 2 април 1906 г.) (*Писма и ръкописи, том 21*, писмо 116, 1906 г., параграф 7)

Предупредих старейшината Джоунс, но той смяташе, че не е в ни най-малка опасност. Но тънките нишки бяха вплетени около него и сега той е заблуден и измамен човек. Въпреки че твърди, че вярва на свидетелствата, той не им вярва. (EGW до д-р Полсън, 2 април 1906 г.) (*Писма и ръкописи, том 21*, писмо 116, 1906 г.,

параграф 11)

Съжалявам за А. Т. Джоунс, който е бил предупреждаван отново и отново. Въпреки тези предупреждения, **той е позволил на врага да изпълни ума му с мисли за собствена важност. Не се вслушвайте в думите му, защото той е отхвърлил най-ясната светлина и е избрал тъмнината вместо това.** Светият ни е дал ясни и отчетливи послания, но някои бедни души са били заслепени от лъжите и измамното влияние на сатанинските сили и са се отвърнали от истината и праведността, за да следват тези заблуди от сатанински произход. (*Писма и ръкописи, том 21, Ръкопис 39, 1906, параграф 5*)

Близкото сътрудничество с Уагонър повлияло на Джоунс да възприеме новия възглед за „Ежедневната“, който той пропагандирал в книгата си от 1905 г. *„Осветеният път към християнското съвършенство“*.

„Да, той се възвеличи дори до Княза на войнството; чрез него беше отнета ежедневната жертва и мястото на светилището му беше съборено. И му беше дадено войнство против ежедневната жертва поради прегрешение, и то събори истината на земята; и практикуваше и преуспяваше.“

Това ясно посочва какво е отнело свещеничеството, служението и светилището на Бога и на християнството.

Нека го прочетем отново. „Да, той [малкият рог – човекът на греха] се възвеличи дори до Княза на войнството [„срещу Княза на князете“ – Христос], и чрез него [човека на греха] **ежедневната жертва [непрестанната служба, служението и свещенството на Христос] беше отнета, и мястото на Неговото светилище [светилището на княза на войнството, на Княза на князете – Христос] беше свалено.** И му

беше дадено войнство [на човека на греха] против ежедневната жертва [срещу непрестанната служба, на служението на Христос, Княза на войнството] поради прегрешение, той хвърли истината на земята; и практикуваше и преуспяваше.”

Именно „поради прегрешението“, тоест поради греха, тази сила придоби „войнството“, което беше използвано, за да повали истината на земята, да затвори от църквата и света Христовото свещенство, Неговото служение и Неговото светилище; и да повали всичко на земята и да го стъпче. Именно поради прегрешението това беше постигнато. Прегрешението е грях и това е съображението и откровението, въз основа на които апостолът във 2 Солунци определя тази сила като „човек на греха“ и „тайната на беззаконието“.⁴⁷

В същата година, в която Джоунс публикува книгата си, Уагонър се развежда със съпругата си, която е била в друга връзка, така че веднага се жени за секретарката си Едит Адамс, която желае от няколко години. Малко след това Уагонър губи пълномощията и членството си. Две години след като Джоунс публикува книгата си, Елън Уайт пише:

Искам да ви кажа, брат и сестро Стар, че времето, което толкова дълго очаквахме, е дошло. **А. Т. Джоунс е стигнал до мястото, където изразява ума и вярата на д-р Келог. Те вече са заели решителна позиция срещу истината и ще бъдат положени специални усилия, за да отведат души. Това отстъпничество ни струва скъпо... Предупреждение след предупреждение е било дадено на тези мъже, но те първо са се заели да отрекат посланията, а след това да заявят, че не вярват на свидетелствата. Тяхната работа срещу истината е била бе-**

47 А. Т. Джоунс, „Осветеният път към християнското съвършенство“, стр. 98, 99

лязана от измама, както и поведението на Кенрайт. Много от тези, чиито симпатии бяха с д-р Келог, са се обединили с него и са се отдръпнали от вярата. (*Писма и ръкописи, том 22, писмо 316, 1907 г., пар. 3, 4*)

От особен интерес е, че човек, който се е възвеличавал в самочувствие, по същото време е възприел новия възглед за „Ежедневната“. Отново заявяваме факта, че яростта на козела към овена е провокирана от фалшивата система за правосъдие на Сатана и от този козел произлиза сила, която се възвеличава в самочувствие и враждебност към Княза на Воинството. Неговата фалшива справедливост, която изисква кръв, след това се издига до Прегрешението на запустението.

Несъзнателно, Джоунс, Келог, Уагонър и други следваха принципите на малкия рог. Не вярвам, че е съвпадение, че Джоунс и Уагонър включиха темата за „Ежедневната“, за да издигнат на небето посредничеството на Исус чрез кръвната жертва. Тези принципи са напълно съпадащи. Основната тема е, че сърцето не е очистено от враждебност, съд и осъждане, които изискват жертва. За тези, които имат уши, нека разберат последиците от тези факти и да бъдат базирани на основите на адвентното послание.

Това е извън обхвата на тази книга, но принципите на негодуванието, свързани с изискването за жертвоприношение, намират естествен мост към промяната на позицията на адвентните църкви от пацифизъм към неучастие в бойни действия и накрая към подкрепата за изпращане на млади мъже на война като жертва за нацията.

Не е случайно, че човекът, който най-яростно се противопоставяше на посланието от 1888 г., щеше да подкрепи немските военни усилия, преследвайки онези, които се съпротивляват на тяхната военна машина.

По време на войната той [Конради] се опитва да на-

Спорът за ежедневната

кара членовете на църквата да подкрепят германските военни усилия и да преследва онези, които се съпротивляват, и това причинява разкол в адвентната църква и формирането на Реформаторското движение на адвентистите от седмия ден, които се съпротивляват на неговите решения.⁴⁸

Връзката между системата за заместване на наказателното правосъдие с „Ежедневната“ и принципите на войната заслужават по-внимателно разглеждане. Немислимо е, че адвентистите биха имали свои членове като високопоставени офицери във военната система на САЩ.⁴⁹

През 2014 г. присъствах на лагерно събрание на адвентистите от седмия ден в Северна Каролина. Лекторът сравни американските военни с Гедеон и неговата армия, бореща се срещу злото. Той помоли всички адвентни членове, служили в американската армия, да дойдат на фронта, за да получат овации за службата си. В този патриотичен ентусиазъм той поиска от паството един милион долара за евангелизация. Събитието ме направи да се чувствам зле в продължение на дни, такава беше мерзостта, на която станах свидетел - мъже с гръб към небесния Бог.

Същото може да се каже и за тъжната история на адвентизма и масовото му клане на неродени бебета чрез политиката му за аборти от 70-те години на миналия век. За пореден път жертвоприношението на дете се възприема като оправдано, за да се запази животът или, още по-лошо, начинът на живот на родителите. Принципите на абортите са в съответствие с догмата на Каяфа: „Целесъобразно е човек да умре, отколкото целият народ (семейство) да погине.“

48 https://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_R._Conradi

49 https://en.wikipedia.org/wiki/Barry_Black

Връщайки се към началото на 20-ти век, това не означава, че онези, които се противопоставяха на новия възглед, не бяха изпитвали същото възмущение. Макар позицията им да беше правилна, неспособността им да схванат значението на „Ежедневната“ във връзка с прочистването на Светилището ги остави уязвими за същата враждебност като онези, които възприеха новия възглед. Те също така продължиха да действат под заплахата на фалшивото правосъдие. Това беше очевидно в някои от острите писма, написани от мъже като Уошбърн и Холмс, които са забележителни примери за това възмущение.

Именно в този момент си спомняме, че учениците на Исус *всички са* се стремели да бъдат най-великите и да седят отдясно и отляво на Исус. Без да пие от истинската кръв на Исус, която е Духът на синовност, душата е подтиквана към себевъзвисяване. Издигането на малкия рог изисква стъпкане на онези, които също търсят най-високото място. Кръвта на синовността е заменена с кръвта на умиловичението. Кръвта на живота е заменена с кръвта на смъртта. Съперниците трябва да бъдат осъдени, отхвърлени и накрая унищожени.

Същите думи, които Елън Уайт използва, за да опише Джонс, тя използва, за да опише Юда. Това ме кара да треперя до мозъка на костите си. Чувствам своята уязвимост, слабост и огромна нужда от обмислянето на тези неща.

Когато учениците влязоха в горницата, сърцата им бяха изпълнени с негодувание. Юда се притискаше до Христос от лявата страна; Йоан беше от дясната. Ако имаше най-високо място, Юда беше решен да го заеме и това място се смяташе за място до Христос. А Юда беше предател.

Възникнала е и друга причина за раздори. На един пир било обичайно слуга да мие краката на гостите и

в този случай било направено приготвяне за службата. Стомната, легенът и кърпата били там, но нямало слуга и учениците трябвало да го извършат. Но всеки от учениците, поддавайки се на наранена гордост, решил да не се държи като слуга...

Гледайки смутените лица на учениците Си, Христос стана от масата и, сваляйки горната Си дреха, която би Му спънала движенията, взе кърпа и се препаса...

Юда беше първият, чиито крака Исус изми. Юда вече беше сключил договора да предаде Исус в ръцете на свещениците и книжниците. **Христос знаеше тайната му. И все пак не го разкри. Той копнееше за душата му. Сърцето му викаше: „Как мога да те предам?“** Той се надяваше, че действието Му с измиването на краката на Юда ще докосне сърцето на заблудения ученик и ще го спаси от довършването на акта му на нелоялност. И за миг сърцето на Юда трепна от импулса тогава и там да изповяда греха си. Но той не искаше да се смири. Заковрави сърцето си срещу покаянието. Не направи никакво възражение, никакъв протест срещу Спасителя, който по този начин се унижи. Той беше обиден от постъпката на Христос. Ако Исус можеше така да се смири, помисли си той, не може да е цар на Израел...

Дори Юда, ако се беше покаял, щеше да бъде приет и помилван. Вината на душата му щеше да бъде отмита от изкупителната кръв на Христос. **Но, самоуверен и самовъзвеличен, ценейки високо собствената си мъдрост, той оправда поведението си.** (Ръкопис 106, 1903. *Триумфацият Христос*, стр. 262)

Това е духът на Сатана, този, който вдъхновява всички със своя зъл характер. Съкрушава сърцата на Отца и Неговия Син като кара хората да изопачават и отхвърлят техните любящи призиви представяйки ги за слаби и вместо това да избират да следват пътя на Сатана към самовъзвелича-

ване.

Състрадателният Създател, изпълнен с копнеж към Луцифер и неговите последователи, се опитваше да ги измъкне от бездната на разрухата, в която щяха да се потопят. Но Неговата милост беше погрешно изтълкувана. **Луцифер посочи дълготърпението на Бог като доказателство за собственото си превъзходство**, индикация, че Царят на вселената все пак ще се съгласи с условията му. Ако ангелите стоят твърдо с него, заяви той, те все още биха могли да постигнат всичко, което желаят. **Той упорито защитаваше собствения си курс** и се посвети изцяло на великата борба срещу своя Създател. Така Луцифер, „носителят на светлина“, участникът в Божиата слава, служителят на Неговия трон, **чрез прегрешение стана на Сатана, „противник“ на Бога и светите същества и унищожител на онези, които Небето беше поверило на неговото ръководство и настойничество.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Параграф 19)

Ето какво трябва да бъде пречистено от Светилището: духът на самовъзвеличаване, своеволие и самоувереност, който поражда враждебност към всички, които стоят на пътя или които също търсят властта и позицията заради собственото „аз“. В царството на Сатана това е всяко друго същество и по този начин всички същества, които виждат нещата така, както Сатана, в крайна сметка трябва да се унищожат взаимно.

Келог, Джоунс и Уагонър вече бяха изгубени за деноминацията, но прегрешението на враждата щеше да продължи да опустошава другите в движението.

ГЛАВА 20

УМОВЕТЕ НА ДАНИЕЛС И ПРЕСКЪТ, ОБСЕБЕНИ ОТ ПАДНАЛИ АНГЕЛИ

В същата година, в която Джоунс отстъпва от вярата, Сатана се подготвя за следващия си кръг от атаки срещу църквата. През октомври 1907 г. двама бивши директори на издателства, Джон Колвурд и Моузес Келог, публикуват том, атакуващ адвентното тълкуване на Даниил 8 гл. и особено това на Урия Смит за „Ежедневната“. Прескът е помолен да напише опровержение, но той се съгласява със съдържанието на написаното от Колвурд и Келог и затова отказва. Лафбъроу се намесва, за да предостави опровержението, но когато го изпраща за публикуване на Прескът, който по това време е редактор на⁵⁰ „Ривю“, той го отхвърля.

По същото време Хаскел представил актуализираното си издание на „Историята на пророк Даниил“, но Прескът го посъветвал да промени позицията си относно „Ежедневната“ в Даниил 8 глава:

50 Валентин, *Прескът*, стр. 218

В писмото си професорът отбелязва, че е само въпрос на време „сегашното учение [за ежедневната] да бъде отхвърлено“ и непредпазливо добавя думите „колкото по-скоро, толкова по-добре“. Това е смело, но крайно неприятно предсказание и Хаскел не може да го приеме. „Трябва да разбираме подобни изрази с помощта на Духа на пророчеството.“ По този начин „всички въпроси ще бъдат решени“. Прескът остава необеден. Битката е започнала.⁵¹

След реорганизацията на църквата, която беше отчаяно необходима, за да се справи с царската власт на малцина мъже в края на 1890-те, Даниелс и Прескът изиграха централна роля в извеждането на деноминацията от прекомерния дълг, както и в справянето с травмата от загубата на Келог, Джоунс и Уагонър. Въпреки това Даниелс и Прескът огорчиха няколко други църковни лидери с твърдия си подход към проблемите. Темата за „Ежедневната“ неминуемо щеше да предизвика враждебност поради връзката си с основите на адвентното движение.

Отхвърлянето на актуализираната книга на Хаскъл, човек, който е бил основополагащ пионер, по тема, по която нито едната страна не е имала пълно разбиране, беше прекаляване. Вярно е, че Хаскъл е трябвало да направи повече от това просто да се придържа към минали позиции; той е трябвало да представи „Ежедневната“ в контекста на посланието от 1888 г. Прескът е имал основателни въпроси, на които пионерите не са отговорили, но не е било негова работа да спира един от пионерите по начина, по който го е направил.

Хаскъл силно желаел разговор с Елън Уайт, за да изясни въпроса. Уили Уайт информирал Прескът за намеренията на Хаскъл. Прескът поискал да отложи всяка презентация

51 Пак там.

пред Елън Уайт, докато Даниелс не дойде и не представи темата „правилно“, както той и Даниелс разбирали въпроса.⁵²

От времето на 1888 г., когато старата гвардия обвиняваше Елън Уайт, че е повлияна от Джоунс, Уагонър и нейния син Уили, църквата сега трябваше да определя кой може да говори с Елън Уайт поради страха, че ще бъде повлияна да върви в грешна посока. Всичко това говори за продължаващите последици от липсата на доверие, което мъжете сега имаха в пророческия дар. Хора и от двете страни се опитваха да го манипулират в своя полза. Лидерите сякаш се приближаваха до Елън Уайт, както Валак се приближаваше до Валаам – търсейки пророка, за да прокълне враговете им. Те просто трябваше да я поставят в правилната позиция, за да вижда нещата така, както те, и тогава тя щеше да смъмри враговете им и да ги обяви за победители.

Заслужава да се отбележи, че Прескът беше разочарован, че М. К. Уилкокс отпечата статия в *„Знамения на времето“*, съдържаща новата гледна точка на *„Ежедневната“*. Той не искаше да разпалва опозицията, преди въпросът да бъде обмислен обстойно.

На 26 януари 1908 г. в един от офисите на Елън Уайт в Елмсхейвън се проведе среща. Участниците бяха Хаскъл, съпругата на Хаскъл, и Лафбъроу, от едната страна; и Крайсълър, У. К. Уайт, Д. Е. Робинсън, Даниелс и Прескът, от другата. Прескът доминираше на срещата, говорейки в продължение на четири часа, преди да позволи на Хаскъл и Лафбъроу да отговорят. Представянето на информация в продължение на 4 часа без да се даде възможност за отговор води до умора на ума. Той зае позиция на срещата, която беше неуважителна към по-възрастните мъже. Ин-

52 Пак там, стр. 219

тересното е, че Елън Уайт не присъстваше.

За съжаление, на следващия ден Хаскъл написа остро писмо до Даниелс срещу Прескът. Тъй като Хаскъл все още действаше в рамките на фалшивото правосъдие, с възгледа, че Бог съди, осъжда и унищожава, той не беше в състояние да даде солиден отговор. Той се застъпи за твърдението *от Ранните писания* и за Диаграмата от 1843 г.

Докато е в Калифорния, Прескът успешно се свързва с У. К. Уайт, Крайслър, М. К. Уилкокс и О. А. Тейт. Всички те са доволни от аргумента на Прескът, че изявлението на Елън Уайт в *„Ранните писания“* относно „Ежедневната“ се отнася само до определянето на времето. След като си осигурява тяхната подкрепа, Прескът напуска Калифорния със съгласието на Уили Уайт, че е разрешено да продължи с ново тълкуване на Даниил 8 глава в *„Ревю енд Хералд“*.

Когато сравним твърдението *от „Ранните писания“* с първоначално написаното от Елън Уайт, откриваме, че твърденията на Прескът не са верни.

Тогава видях във връзка с „Ежедневната“, че думата „жертва“ е дадена от човешката мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилния възглед за него на онези, които са извикали вика за часа на страшния съд. Когато е съществувал съюз, преди 1844 г., почти всички са били обединени относно правилния възглед за „Ежедневната“; но от 1844 г. насам, в объркването, са възприети други възгледи и е последвал мрак и объркване.

Господ ми показва, че Времето не е било изпитание от 1844 г. насам и че времето никога повече няма да бъде изпитание. (*Настояща истина*, 1 ноември 1850 г., параграфи 12, 13)

Споменаването на времето от Елън първоначално е публикувано в нов параграф, което предполага, че е била за-

ложена нова мисъл. Публикувано е на следващата година в същия параграф, но все още е изразено като „Аз също видях“, което отново предполага, че е била изразена нова мисъл:

Тогава видях във връзка с „Ежедневната“, че думата „жертва“ е добавена от човешката мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилния възглед за нея на онези, които са извикали вика за часа на съда. **Когато е съществувал съюз, преди 1844 г., почти всички са били обединени относно правилния възглед за „Ежедневната“;** но от 1844 г. насам, по време на разочарованието са били възприети други възгледи и са последвали тъмнина и объркване. **Видях също, че времето не е било изпитание от 1844 г. насам и че то никога повече няма да бъде изпитание.** (*Очерк на християнския опит и възглед на Елън Уайт (1851 г.) – Времето за събиране*, стр. 61, Параграф 2)

Последното изявление, публикувано в „Ранни писания“, изглеждаше по следния начин:

Тогава видях във връзка с „ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е добавена от човешката мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ е дал правилния възглед за нея на онези, които са издали вика за часа на съда. **Когато е съществувал съюз, преди 1844 г., почти всички са били обединени относно правилния възглед за „ежедневната“;** но в объркването от 1844 г. насам са били възприети други възгледи и са последвали тъмнина и объркване. **Времето не е било изпитание от 1844 г. насам и никога повече няма да бъде изпитание.** (*Ранни писания*, стр. 74, Параграф 2 (1882 г.))

Изявлението в „Ранни писания“ представя елемента на времето като заключение на целия параграф. Това, което Елън Уайт първоначално е написала, представя времето

като отделен, но свързан въпрос. Защо е имало промяна във формулировката? Променила ли го е Елън Уайт по-късно? Дали е било случайна корекция, направена поради ограничения в пространството, или редакционно резюме, което изглежда не е повлияло на съдържанието тогава? Както ще открием, тя не е могла да си спомни какъв е бил въпросът по това време. Духът на пророчеството не би трябвало да урежда доктринални въпроси, но той предоставя рамка и насоки, които помагат при изучаването на Библията. Хаскъл и Лафбъроу са били ангажирани с адвентизма не дълго след написването на цитата и са запазили разбирането си за него през цялата си кариера, което е показателно за това как той е бил разбран от пионерите.

Да се твърди, че думите „почти всички бяха обединени около правилния възглед за ежедневната“, изключва принципа на езичеството, е отчаян опит да се избегне очевидното значение. В контекста на фалшивата справедливост и посланието от 1888 г., принципът на езичеството е най-очевидният избор и предлага допълнително доказателство за това колко солидно е била положена основата в адвентното движение.

Хаскъл научил за планираната поредица от статии, когато тя била обявена в броя на *„Ривю“* от 5 март. Той се подготвил за война, като посочил на Уили Уайт, че ще разпространи картата от 1843 г. като доказателство за старата гледна точка.

Странно, Уили Уайт информирал Прескът, че е забравил да му даде писмо от Елън Уайт, която е получила някои предупреждения към Прескът да не продължава с плановите си в *„Ривю“* точно сега. Затова Прескът се въздържал от писане, докато не пристигнали други известия.

Даниелс отишъл при Елън Уайт, за да ѝ обясни въпроса

така, както той и Прескът го разбирали. Елън Уайт седяла с картата от 1843 г. в скута си, докато той говорил.⁵³ Когато Даниелс се опитал да обясни новия възглед за „Ежедневната“, той видял, че Елън Уайт „ще потъне в зоната на здрача“ и не могла да разбере повдигнатите точки. Тя казала на Даниелс, че няма специална светлина по въпроса. Защо Господ не ѝ разкрил това, ако е било жизненоважно църквата да промени позицията си? Защо не застанала зад Прескът и Даниелс, както застанала зад Уагонър и Джоунс през 1888 г., потвърждавайки библейското изучаване, което те били провели?

Даниелс съобщил на Прескът, че Елън Уайт е заявила, че няма яснота по въпроса, което според тях означава, че могат да продължат напред. Но Елън Уайт е изпратила писмо на Прескът, в което го е предупредила, че е в опасност.

По пътя на Божиите служители постоянно дебнат опасности и ние можем да се научим да ги избягваме. **Понякога, ти старейшина Прескът си бил много близо до коработушение във вярата си.** Само Божията благодат и увереността, която си имал в посланията, които Той е изпращал чрез Духа на пророчеството, са те възпирали. Беше ми показано, че макар да имаш много години опит в Божието дело, все още си в опасност да допуснеш сериозни грешки.

Ще бъдеш склонен да се хванеш за някой маловажен въпрос, който смяташ за важен, и да му отдадеш голяма тежест. В такива моменти Сатана чака и наблюдава възможност да повлияе на ума ти и чрез теб да работи върху много други улове, водейки ги към въпроси и съмнения. Господ не те е призовал за такова дело. По някои въпроси мълчанието ще разкрие дух на мъдрост и дискретност. (*Писма и ръкописи, том 23, писмо 166, 1908 г.,*

53 Пак там, стр. 224

параграф 5, 6)

Начинът, по който Господ вдъхновил Елън Уайт да пише целял да внуши на Прескът, че това, с което се занимава, е от второстепенно значение, но ако продължи да се занимава с него, то може да позволи на Сатана да повлияе на ума му. Вярвам, че Денис Хокама правилно оценява ситуацията, когато казва:

Настояването на Елън Уайт да нарича „ежедневната“ маловажен въпрос и тривиално разсейване показва, че тя е застанала на страната на „стария възглед“. Защитниците на „новия възглед“ едва ли биха могли да бъдат последователни в наричането на въпроса тривиален, тъй като според тяхното тълкуване „ежедневната“ се е превърнала в Христовата праведност, небесното светилище или евангелието. Може ли някой християнин да нарече това тривиално или маловажно?⁵⁴

Елън Уайт подготвила още две писма, които да изпрати до Прескът. Те били с дати 24 юни и 1 юли 1908 г. Изпращането на писмата се забавило. Можем да спекулираме защо, но Прескът не бил ли получил вече достатъчно предупреждения? Подобно на Валаам, който наистина искал да отиде при Валак, ангелът му позволил да отиде, не защото Бог искал това, а защото Валаам бил решен. Прескът най-накрая получил писмата през август 1910 г., когато спорът бил в разгара си.⁵⁵ Посланието следвало същата тема като предишното писмо, но този път тя го предупреждавала за смъртоносна опасност на връзката му с Уагонър. След това тя повторила:

Сега си в опасност да отделиш време и енергия за определени идеи, по които сякаш имаш ясна пред-

54 Хокама, *Езически основи*, стр. 26

55 Валентин, *Прескът*, стр. 225

става. Но съм длъжна да ти кажа, че ще бъде по-добре да мълчиш по тази тема. Ако отделяш толкова много внимание на дребните неща и подробностите, ще отвориш пътя за спорове относно истината, която ни е скъпа, и това ще доведе до голямо количество критика, която не е нужно да съществува. *(Писма и ръкописи, том 23, писмо 224, 1908 г., параграф 4)*

Във второто писмо Елън Уайт се обръща директно към Прескът във връзка с „Ежедневната“:

Ще се окаже голяма грешка, ако повдигаш в този момент въпроса за „ежедневната“, който напоследък е занимавал голяма част от вниманието ти [Даниил 8:11-13]. Беше ми показано, че резултатът от това да правиш този въпрос важен, би бил, че умовете на голям брой хора ще бъдат насочени към ненужен спор и в нашите редици ще се развият въпроси и объркване. Не виждаш ли, че ако този въпрос се повдигне сега, умовете ще бъдат неблагоприятно впечатлени и че мнозина, които би трябвало най-усърдно да търсят спасителната благодат на Христос, ще бъдат въвлечени в спор? И има някои, които биха се възползвали от този въпрос, за да отвърнат душите от истината. Братко мой, нека бъдем бавни да повдигаме въпроси, които ще бъдат източник на изкушение за нашите хора.

Не съм получила специална светлина върху въпроса, представен за обсъждане, и не виждам нужда от това обсъждане. Но ми е наредено да ви кажа, че този малък въпрос, върху който съсредоточавате мисълта си, ще се превърне в голяма планина, освен ако не решите да го оставите на мира. Бях инструктирана, че Господ не ви е възложил бремето, което сега носите по този въпрос, и че не е полезно да отделяте толкова много време и внимание на неговото разглеждане. Вие не използвате мъдро времето, което Бог ви дава, и така го посвеща-

вате на такива дейности, когато можете да говорите думи, които ще утвърдят Божия народ във вярата, която имат. Бог не е възложил на никой от Своите служители делото да сее семена, които ще доведат до объркване и неверие. (*Писма и ръкописи, том 23, писмо 226, 1908 г., параграф 4, 5.*)

Планината, която Прескът и Даниелс в крайна сметка създадоха, щеше да постави деноминацията в невъзможност да защити датата 1844 г. (дата, тясно свързана със самата основа на адвентната вяра). Тази нестабилност щеше да тлее десетилетия и накрая щеше да избухне в кризата с Дезмънд Форд през 1980 г.

Две седмици след като пише на Прескът относно премахването на „Ежедневната“, Елън Уайт пише на Хаскъл за опасенията си, че „Свидетелствата“ са подкопавани.⁵⁶ Тя му пише с увереност и без да ограничава дейността му.

На следващата година, след пореден сблъсък за „Ежедневната“ на сесията на Генералната конференция през 1909 г., проведена от 13 май до 1 юни 1909 г., Елън има друго послание за Прескът:

Господ не е доволен от духовния напредък, който старейшината Прескът е постигнал. Той не е там, където Господ би искал да бъде. Той би получил много по-голяма духовна сила, ако прекарваше по-голямата част от времето си на полето, стремейки се да води души към светлината на истината. Брат Прескът, вашите способности за служение са необходими в делото, което Бог изисква да се извърши в нашите градове. (*Писма и ръкописи, том 24, 1909 г., параграф 3*)

Около началото на 1910 г. Уили Уайт, защитник на новия възглед, пише на Хаскъл, посочвайки това, което според него е ключовият проблем:

⁵⁶ *Писма и ръкописи, том 23, писмо 204, 1908 г.*

Уайт също така написа дълго писмо до Хаскъл, в което настояваше за съдържаност и посочваше начина, по който църквата трябва да се справя със споровете. Самата „Ежедневна“ вече не беше истинският проблем. Двата по-големи въпроса, които У. К. Уайт смяташе за необходимо да бъдат изяснени, бяха (1) отношенията между лидерите и другите членове и (2) как църквата трябва или не трябва да използва писанията на майка му.⁵⁷

По-късно същата година идва свидетелство от Елън Уайт, което обръща хода на събитията за защитниците на новия възглед и е основното твърдение за мнозина, които желаят да го подкрепят.

Имам думи да кажа на моите братя на изток и запад, на север и на юг. Моля моите писания да не се използват като водещ аргумент за разрешаване на въпроси, по които сега има толкова много спорове. Умолявам старейшините Х, И, Дж и други от нашите водещи братя да не се позовават на моите писания, за да подкрепят своите възгледи за „ежедневната“.

Беше ми представено, че това не е тема от жизненоважно значение. Инструктирана съм, че нашите братя правят грешка, като преувеличават значението на разликата във възгледите, които се споделят. Не мога да се съглася, че някое от моите писания ще бъде възприето като разрешаване на този въпрос. Истинското значение на „ежедневната“ не трябва да се превръща в тестов въпрос.

Сега моля моите братя-служители да не използват моите писания в аргументите си по този въпрос [„ежедневната“]; защото не съм получила инструкции по обсъждания въпрос и не виждам нужда от спор. По този въпрос при сегашните условия, мълчанието е красноречие. (*Избрани вестии, том 1* ,

57 Валентин, *Прескът*, стр. 232

стр. 164, Параграф 1-3)

Бърт Халовиак прави интересния извод:

Показанията, датирани на 31 юли 1910 г., са многозначително озаглавени „Нашето отношение към доктриналните спорове“. Тъй като г-жа Уайт обикновено не е поставяла заглавия на свидетелствата, изглежда напълно възможно У. К. Уайт да е поставил това многозначително заглавие в *Знамения*.⁵⁸

В светлината на това, Хокама посочва:

Когато ежедневната война се разгорещи, Елън Уайт беше на осемдесет години с очевидно намалена способност да разбира сложни въпроси. Такъв извод може да се направи от писмо от 1918 г. на Хаскъл до У. К. Уайт в отговор на твърдението на последния относно отслабеното психическо състояние на майка му през по-късните ѝ години:

„Ако вярвах на това, което ми каза, че трябва да повтарям три или четири пъти едно и също нещо на майка ти, за да може тя да добие ясна представа за нещата и да даде правилно свидетелство по някои въпроси, това много би отслабило вярата ми; не в майка ти, а в това, което излиза от нейното перо.“ (27 ноември 1918 г., WEDC).

Ако това е вярно (и има значителни косвени доказателства в подкрепа на тази позиция), то хвърля съвсем различна светлина върху нейното внимателно формулирано, предпазливо неутрално, категорично двусмислено изявление от 31 юли 1910 г. относно „ежедневната“. Това е документът, който започва да обръща хода на събитията в полза на Уили и неговите съюзници в изгнание, Прескът и Даниелс...⁵⁹

58 Бърт Халовиак, „В сянката на ежедневната“ (1979), стр. 56

59 Хокама, *Езически основи*, стр. 25

Дали загрижеността на Уили за бремето, което се стоварваше върху майка му, го е повлияла да намери пряк път за изход от този водовъртеж? Вярно е, че този проблем е тежал много върху нея. Вярно е също, че защитниците на стария възглед често са действали във враждебност; но трябва да противопоставим това на свидетелството, което Елън Уайт е дала относно Даниелс и Прескът през 1910 г., което често се игнорира, особено от тези, които подкрепят новия възглед.

На този етап от нашия опит не бива да отклоняваме умовете си от специалната светлина, дадена ни да я обмислим на важното събрание на нашата конференция. **И там беше брат Даниелс, върху чийто ум работеше врагът; а върху твоя ум и този на старейшината Прескът въздействаха ангелите, които бяха изгонени от небето.** Работата на Сатана беше да отклони умовете ви, за да бъдат внесени йоти и чертички, които Господ не ви е вдъхновил да внесете. Те не бяха съществени. Но това означаваше много за каузата на истината. И идеите на умовете ви, ако можехте да бъдете отвлечени от йоти или чертички, са дело замислено от Сатана. Да поправяте малки неща в написаните книги, мислейки си, че това би било велико дело. Но аз съм убедена, че мълчанието е красноречие...

И от самото начало ми беше показано, че Господ не е дал нито на старейшината Даниелс, нито на Прескът бремето на това дело. Трябва ли да се използват хитростите на Сатана, трябва ли тази „Ежедневна“ да е толкова важно нещо, че да обърка умовете и да възпрепятства напредъка на делото в този важен период? Не бива, каквото и да е. Тази тема не бива да се повдига, защото духът, който би се внесъл, би бил забранителен, а Луцифер наблюдава всяко движение. Сатанин-

ски агенти биха започнали своята работа и би имало объркване в нашите редици. Нямате право да издирвате разликата в мненията, която не е тестов въпрос; но мълчанието ви е красноречие. Имам въпроса ясно пред себе си. Ако дяволът можеше да въвлече някой от нашите хора по тези теми, както е предложил да направи, каузата на Сатана би триумфирала. Сега работата трябва да се започне незабавно, а не да се изразява [различие] в мненията...

Сега, когато видях как работите, умът ми осмисли цялата ситуация и резултатите, ако продължите напред и дадете на групите, които са ни оставили, най-малък шанс да внесат объркване в редиците ни. Вашата липса на мъдрост би била точно това, което Сатана иска. Вашето силно провъзгласяване не беше под вдъхновението на Светия Дух. **Бях инструктирана да ти кажа, че вашето откриване на недостатъци в писанията на хора, водени от Бога, не е вдъхновено от Бога. И ако това е мъдростта, която старейшината Даниелс би дал на хората, в никакъв случай не му давайте официална позиция, защото той не може да разсъждава от причина до следствие. Вашето мълчание по този въпрос е вашата мъдрост.** Сега, всичко като откриване на недостатъци в публикациите на хора, които не са живи, не е дело, което Бог е дал на някой от вас да върши. Защото, ако тези мъже – старейшините Даниелс и Прескът – бяха следвали указанията, дадени при работата в градовете, щеше да има много, много много, убедени в истината и обърнати във вярата, способни мъже, които [сега] са на позиции, където никога няма да бъдат достигнати....

Бях инструктирана, че такива прибързани действия, като например избирането ви за президент на конференцията, не трябва да се правят дори само още една година. **Но Господ забранява всякакви**

подобни прибързани действия, докато въпросът не бъде представен пред Него в молитва; и тъй като до вас е дошло посланието, че делото Господне, което почива на президента, е най-тържествена отговорност, вие нямате морално право да избухвате така, както направихте, по темата за „Ежедневната“ и да предполагате, че вашето влияние ще реши въпроса. Там беше старейшината Хаскъл, който носеше тежките отговорности, и старейшината Ъруин и няколко мъже, които бих могла да спомена, които имат тежките отговорности.

Къде беше уважението ви към възрастните мъже? Каква власт бихте могли да упражните, без да поканите всички отговорни мъже да преценят въпроса? Но нека сега да проучим въпроса. Сега трябва да преразгледаме дали е според преценката на Господ, предвид пренебрегнатото дело, да покажете ревността си да продължите делото още една година. Ако продължите делото още една година с помощта, която ще се обедини с вас, би трябвало да настъпи промяна във вас и старейшината Прескът. И смиерте сърцата си пред Бога. Господ ще трябва да види във вас проява на различно преживяване, защото ако някога хората са имали нужда да бъдат обърнати отново във вярата в настоящето [време], това са старейшината Даниелс и старейшината Прескът...

Всеки от нас е задължен да извърши делото, което ще прослави Отца. Стигнахме до кризата – или да се съобразим с характера на Исус Христос точно в това подготвително време, или да не се опитваме [да го правим]. **Старейшина Даниелс, [не трябва] да се чувстваш свободен да позволиш на гласа си да бъде чуто до небето, както си правил при подобни обстоятелства. И разберете, президентът на конференцията не е владетел.** Той работи във връзка

с мъдреците, които заемат позицията на президенти, които Бог е приел. Той няма свободата да се меси в писанията в печатни книги от перата, които Бог е приел. Те вече не трябва да имат власт, освен ако не показват по-малко от управляващата, доминираща сила. Кризата е дошла, защото Бог ще бъде опозорен...

И онези, които гладуват и жадуват за нещо ново, промотират идеи [толкова лъжливи], че старейшината Прескът е в голяма опасност. Старейшината Даниелс е в голяма опасност [да] се обгърне от заблуда, че ако тези чувства могат да бъдат изказвани навсякъде, това ще бъде като нов свят.

Да, щеше да е така, но докато умовете им бяха погълнати от това, ми беше показано, че брат Даниелс и брат Прескът вплитат в преживяванията си чувства със спиритуалистичен вид и привличат нашите хора към красиви чувства, които биха заблудили, ако е възможно, и избраните. Трябва да проследя с перото си [факта], че тези братя биха видели недостатъци в своите заблуждаващи идеи, които биха поставили истината в несигурност; и [въпреки това] те [биха] се открили като [случайно] притежаващи голяма духовна проникателност. Сега трябва да им кажа [че], когато ми беше показан този въпрос, когато старейшина Даниелс издигаше гласа си като тръба, защитавайки идеите си за „Ежедневната“, бяха представени последващите резултати. Нашите хора се объркваха. Видях резултата и след това ми бяха дадени предупреждения, че ако старейшината Даниелс, без да се съобразява с резултата, бъде впечатлен по този начин и си позволи да повярва, че е под Божието вдъхновение, скептицизмът ще бъде посят сред нашите редици навсякъде и ние ще бъдем там, където Сатана ще носи своите послания. Твърдо неверие и скептицизъм биха били посеяни

в човешките умове и странни посеви на злото биха заели мястото на истината. (*Писма и ръкописи, том 25, Ръкопис 67, 1910, стр. 1-8*)

Този документ е датиран като публикуван от наследниците на Уайт през декември 1988 г., по време на процес на публикуване на непубликувани документи. Денис Хокама не го споменава в добре проучената си атака срещу адвентната позиция от 1987 г., но несъмнено би го споменал, ако е бил наясно с него, защото той толкова ясно разкрива тъмнината, която е действала върху Даниелс и Прескът. Нито една от книгите за Даниелс или Прескът в съвременната биографична поредица на адвентистите, одобрена от църквата на адвентистите, не споменава това твърдение. Това също е доста показателно.

Сатана съблазни и подведе тези мъже да възкачат изкуплението чрез кръвна жертва в небесното светилище. Тези, които се противопоставиха на новия възглед, вярваха в същото за служението на Исус, както и тези, които бяха привърженици на новия възглед, само че не виждаха това да се отнася до текстовете на Даниил 8:11-14. В този контекст това наистина беше маловажен момент. Същите вярвания позволиха на Сатана да разпали враждебността на много от старомодните защитници на „Ежедневната“ срещу тези, които бяха привърженици на новия възглед. Но докато тези, които бяха привърженици на стария възглед, не разбираха значението на „Ежедневната“, те запазваха целостта на Духа на пророчеството и ни оставяха следа днес, която би ни помогнала да видим, че наистина езичеството е било издигнато в християнската религия и възкачено на трона, налагайки проклятие върху Божия народ, което ще доведе мнозина до унищожение. В правилното разбиране на изкуплението, пионерският възглед за „Ежедневната“ е жизненоважен въпрос.

Има още две доказателства, които искам да разгледам, преди да приключим тази глава. За да разсее съмненията, които Хаскъл и други имаха относно достоверността на изявлението, публикувано от наследниците на Уайт през 1910 г. относно доктриналните спорове, А. Г. Даниелс твърди, че е представил картата от 1843 г. и изявлението от „Ранните писания“ пред Елън Уайт:

Тя отговори, че тези черти не са били представени пред нея във видение, както е било във времевата част. Тя няма да бъде водена да обяснява тези точки от пророчеството (изявление на AGD от 25 септември 1931 г., WDF 201) (*Биография на Елън Г. Уайт*, том 6, стр. 256.8)

Хокама предоставя следния анализ на тази ситуация.

Има много любопитни неща за този документ, първото от които е, че не е издаден през 1910 г. Даниелс не посочва дата за това интервю, а Артър Уайт не е могъл да предостави такава, когато го е използвал в „По-късните години на Елмсхейвън“ (стр. 256). Артър Уайт обикновено е педантичен по отношение на датирането на документи, но този път не може да посочи дори приблизителна дата. Беше „малко по-късно“ от 1 юни 1910 г., пише той. Но това е трудно за разбиране, защото е известен факт, че на Даниелс е било *отказано* интервю с Елън Уайт в края на май същата година и до 1 юни той се е насочил обратно на изток, примирен с идеята, че може да се наложи да се откаже от президентския пост.

Артър Уайт твърди, че У. К. Уайт и К. К. Крайсълър също са присъствали на интервюто, но не предоставя никаква документация. Възможно е да съществуват съвременни препратки или алюзии към това интервю преди 1931 г., но авторът на това писмо не ги е срещнал. Дори интервюто да се е провело (кога?), има индикации, че привидният неутралитет на Елън

Уайт по въпроса се дължи или на сплашване от Уили Уайт и Даниелс, или на погрешното им представяне на истинската ѝ позиция по темата.⁶⁰

Второто доказателство са показанията на Ф. К. Гилбърт, които той е написал веднага след личния си разговор с Елън Уайт. Той ги е пазил в тайна до годината на смъртта си, когато Уошбърн го е помолил за тях. Ще цитирам целия документ, който се състои от това, което Елън Уайт е казала на Гилбърт.

Интервю със сестра Уайт в църквата „Света Елена“ на 8 юни 1910 г.

По време на Генералната конференция във Вашингтон, Даниелс и Прескът получиха упрек. Прескът искаше да вложи себе си и идеите си в съзнанието на хората. Ако го беше направил, знам, че щеше да се справи. Имаме изпитателно послание, което да дадем на хората, и не искаме да ги развълнуваме за дреболия, която не засяга нашето спасение. Това, което правят, е да се опитват да измислят много подробности и бележки.

Показаха ми случая на Прескът и видях, че той трябва да се занимава с по-добра работа. Представиха ни документ, който той преглеждаше и работеше върху него, опитвайки се да намери нещо различно от това, което другите хора имаха. В него нямаше нищо, което да има някакво въздействие върху хората; и затова те трябваше да отделят време за разпространение на посланието и за вършене на работата, която трябва да се извърши в градовете.

Те трябваше да измислят нещо ново и, разбира се, правейки това, не биха дали на по-възрастните братя в каузата никакъв шанс да кажат каквото и да е от това, което тези по-възрастни братя

60 Хокама, стр. 25

знаеха за ранните дни на посланието. В работата, която вършат, те отнемат часове и часове от времето на хората и всичко това не води до нищо. Имаме въпрос на живот и смърт, който трябва да разрешим, и това, което е необходимо, е да научим хората как да посрещнат това велико, жизненоважно изпитателно послание.

Когато не приеха моето укорително послание, знаех какво ще направят и знаех какво ще направи Даниелс, за да раздвижи хората. Не съм писала на Прескът, защото жена му е много болна и затова не ми се пишеше в момента. **Даниелс беше тук, за да ме види, но аз не исках да го видя по никакъв въпрос и нямах какво да му кажа за нищо. В тази ежедневна, която се опитват да обсъдят, няма нищо и не е въпрос за изпитване на характера.** Това, което искаме, е да знаем за нещата, които са жизненоважни и които влияят на нашето спасение.

Няма никаква нужда нещо подобно да се обсъжда с хората; те ще ги отклонят от истинската, жизненоважна работа на посланието и няма нищо съществено в това, което те агитират.

Току-що писах на старейшината Даниелс, за да се свърши работата в градовете. Това е работата, която трябва да се свърши, и те не трябва да се занимават с тези други неща. Когато бях във Вашингтон, сякаш нещо обгръщаше умовете им и не можех да ги докосна. **Не трябва да имаме нищо общо с този въпрос за ежедневната; трябва да се съсредоточим върху по-важни точки от посланието.**

Когато им дадох посланието си и видях как се отнесоха към него, знаех, че Господ ще действа срещу тях. Знаех, че те ще действат срещу моето послание и тогава хората няма да си помислят, че в него има нещо. Те отклоняват вниманието на хо-

рата от изпитателното послание за това време. **Писах му и му казах, че се показва като негоден да бъде президент на тази Генерална конференция. Той показваше, че не е човекът, който да задържи президентството.**

Ако тази вест за ежедневната беше изпитателно послание, Господ щеше да ми го покаже. Тези хора не виждат края от самото начало в това нещо. Това дело, което вършат, е да разделят Божия народ и да отклонят ума им от изпитателните истини за тези последни времена. Аз категорично отказвам да видя когото и да е от тях, който е зает с това дело.

Светлината, която ми беше дадена от Бога, е, че брат Даниелс е бил в Президентството достатъчно дълго. Той беше там толкова дълго, колкото Бог го искаше. **Когато дойде тук и изключи хората, както го е правил, Господ вече няма нужда от него като Президент на Генералната конференция и ми беше казано да не водя повече разговори с него за нито едно от тези неща.**

Не исках да се видя с Даниелс по този въпрос и не исках да разменям нито дума с него. Умолявах ме да разговарям с него, но аз изобщо не исках. Те раздвижиха умовете на хората относно тези неща.

Бог изпитва тези мъже и те показват как издържат изпитанието и как стоят по отношение на Свидетелствата. Те показаха с действията си колко доверие имат в Свидетелствата. **Казах ми да предупредя нашите хора да нямат нищо общо с това нещо, което проповядват.** Те изобщо не трябва да му обръщат внимание, тъй като в него няма нищо; а искат да имат това, което никой друг няма. Не съществува изпит по този въпрос; няма въпрос за живот и смърт по него, целта му е просто да разсее ума и да откло-

ни вниманието от истината за това време. Виждате ли, няма нищо в това и светлината, която ми беше дадена, е че ми е забранено от Господ да го слушам.

Изразих, че нямам и капка доверие в това. Видях как държат документ в ръцете си и искат да бъдат изслушани по този въпрос в Лома Линда; но видях, че нямам нищо общо с това и че няма какво да се направи по въпроса.

Разбрах защо Даниелс бързаше с това нещо от място на място; защото знаеше, че ще работя срещу него. Ето защо знам, че те не издържаха изпитанието. Знаех, че няма да го приемат. Дойде времето, когато неговото президентство трябва да приключи. Той е на поста си твърде дълго. **Цялото това нещо, което правят, е схема на дявола. Той е президент твърде дълго и не би трябвало да е там повече.** (Ф. К. Гилбърт, *Интервю със сестра Уайт в Света Елена, 8 юни 1910 г.*)

Цялото нещо наистина беше план на дявола. Както казах по-рано, Елън Уайт го определи като несъществен въпрос, защото всички страни по това време вярваха, че Божията справедливост изисква смъртта на грешника и че кръвта на Исус е необходима като умилоствение. В този контекст нямаше нищо в тази тема. Но защо дяволът работеше толкова усилено, за да накара Даниелс и Прескът да променят възгледа за „Ежедневната“? Защото това би отслабило основите на движението и би поставило под съмнение посланието от 1844 г. Това също би блокирало истинските последици от стария възглед за „Ежедневната“, когато се разбира в светлината на посланието от 1888 г.

Даниелс твърди, че е видял Елън Уайт през 1910 г. Но Елън Уайт отказва да се види с Даниелс по това време и няма доказателства, че той е имал среща с нея по това време. Тя не само ясно заявява, че няма да се среща с него, но и

пише ясно на Даниелс и други, че той вече не трябва да бъде президент. Но Даниелс остава президент до 1922 г., когато най-накрая губи избори.

Тъй като Даниелс беше първият, който толкова успешно се противопостави на Елън Уайт и пионерите, той постави модел за това как да се въведе нова теология. По този начин Даниелс подготви пътя за своя вундеркинд Лирой Фрум да изиграе ролята на Валаам, съблазнявайки Израел да „спи“ с дъщерите на Вавилон по време на интервютата с Мартин и Барнхаус и издаването на книгата *„Въпроси на доктрината“* през 1954 г.

Резултатът от тази връзка с дъщерите на Вавилон ще гарантира, че следващите поколения адвентизъм ще бъдат незаконни деца, които ще следват все по-дълбоко и по-дълбоко единството с Вавилон. Отстъпничеството ще бъде от същия калибър като това при Йордан по времето на Моисей, когато Моав съблазни Израел, причинявайки дълбока криза на Божия народ и унищожавайки мнозина. Адвентизмът ще коленичи пред бога на Вавилон в образа на Троицата и ще продължи да издига своята езическа жертва на умилоствение. Странна увлеченост! Горчив плод! Отстъпничество от най-висша величина!

Това от своя страна подготви пътя за Дезмънд Форд да разкрие непоследователната позиция на адвентистите относно доктрината за светилището. Форд също така подчерта важни моменти от книгата Евреи относно това как Христос влиза директно в Божието присъствие при Неговото възнесение. Ще разгледаме тези точки в по-късна глава.

Даниелс и Прескът си осигуриха мнението на мнозинството от водачите на адвентната църква. След смъртта на Елън Уайт те наложиха предимството си на библийската конференция през 1919 г., където темата за „Ежедневната“ беше обсъждана отново, заедно с няколко други теми, включи-

телно съмнения относно авторитета на Духа на пророчеството и това, че Христос не е роден във вечността.

Беше важно за нас да разгледаме подробно тази история, защото ни беше казано, че правилното разбиране на служението на Христос в небесното светилище е основата на нашата вяра като адвентисти. Даниелс и Прескът бяха подтикнати от зли ангели да включат принципа на умилостивението в служението на Христос. Такъв възглед предотвратява очистването на светилището и следователно Второто пришествие на Христос.

Сега искам да разгледам осма глава от книгата на Даниил в светлината на посланието от 1888 г. и да посоча жизненоважни въпроси, които ще доведат до очистването на Светилището.

ГЛАВА 21

СМЪРТНАТА ПРИСЪДА Е ХВЪРЛЕНА В РОВА НА ЛЪВОВЕТЕ

Четейки виденията на Даниил, е лесно да се съсредоточим върху събитията, описани на земята. Проследяването на Божията ръка в историята на възхода и падението на царствата е завладяващо, което ни дава представа за това как провидението действа в превратностите на живота. Но книгата Даниил, в съчетание с Откровение, прави нещо още по-забележително от това. Използвайки човешките събития като канал, тя ни предлага най-ясната рамка, за да дръпнем завесата между видимия и невидимия свят.

Основателите на адвентното движение спомогнаха за изместването на фокуса на изучаването на Даниил към това как действията на хората влияят на Бога и Неговия Син на небето. Както открихме, Елън Уайт беше ентусиазирана от представянето на Крозиър за очистиането на небесното светилище в отговор на замърсяването, създадено от хората в техните погрешни възгледи за Бога и Неговото управление.

Но за да се очисти напълно Светилището, всички лъжи за Бога и Неговия характер трябва да бъдат разкрити и изоставени. В четвърта глава на тази книга разгледахме началото на Великата борба и развитието на фалшивата система за правосъдие на Сатана. Политиката, която Сатана е развил на небето, той е приложил и в човешките царства. Следователно, описанията, които четем за овена и козелата и за малкия рог в Даниил 8 гл., не само се отнасят до царствата на Мидо-Персия, Гърция и Рим на Земята, но до вдъхновението зад тях. А. Т. Джоунс, коментирайки политиката на малкия рог, представена в Даниил 8:25, описва този принцип:

Но когато Библията казва, че „чрез своята хитрост той ще накара лукавството да просперира в ръката му“, това не означава, че римляните са възнамерявали това от самото начало и са го осъществили интелигентно от самото начало.

Вярно е, че политиката беше проведена. Писанието отбелязва това и иска от нас да го изучим; но аз отново казвам, че това не казва – и не сме длъжни да казваме – че мъжете, които са започнали това, са го възнамерявали в началото. Но вие знаете от Писанието, знаете от собственото си проучване досега, че има нещо зад Рим, което стои навсякъде. **Има интелигентност, личност, с политика, зад външната форма на Рим, зад хората, зад римското правителство, която стана вдъхновение за римското правителство; и че нейната политика е политиката на Рим. Кой е това? [Гласове: Сатана.] И така, Господ, гледайки нещата такива, каквито са, отбелязва политиката на Рим; и ние проследяваме произхода ѝ до Сатана. Знаем, че тази политика е била замислена от Сатана, независимо дали хората, чрез които е извършвал делото, са я замислили първоначално или не. Така че „политиката“,**

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

отбелязана в историята, която ви цитирах, е истинското намерение на Сатана, създателят на политиката, независимо дали човешките инструменти са я замислили или не. (А. Т. Джоунс, *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, 7 март 1899 г., стр. 177, параграф 4, 5)

Следователно, докато четем за беззаконните дейности на тези различни царства, ние четем за политиката на Сатана и чрез видимото можем да започнем да разпознаваме политиката на Сатана в невидимото. Но той няма универсален контрол над дейностите на земята. Даниил ни дава ясна представа за невидимите дейности зад земните сили:

Тогава той ми каза: „Не бой се, Данииле, защото от първия ден, когато си решил да разбереш и да се смириш пред твоя Бог, думите ти бяха чути; и аз дойдох заради думите ти. Но князът на персийското царство ми се противопостави двадесет и един дни; и ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне, защото бях останал сам там с персийските царе.“ (Даниил 10:12, 13)

Без да навлизаме в подробностите на тази история, ще посочим, че принцът на Персийското царство сигурно е бил ангел, който се е противопоставял на Гавраил. Михаил, което означава „един, който е като Бога“, известен още като Божия Син, е бил необходим, за да помогне на Гавраил в задачата му да повлияе на земния монарх да не спира работата по възстановяването на храма в Израел. Елън Уайт предоставя някои интересни подробности за тази история:

Докато Сатана се стремеше да повлияе на най-висшите сили в царството на Мидо-Персия, за да покаже немилост към Божия народ, ангели работеха в полза на изгнаниците. Спорът беше такъв, от който се интересуваше цялото небе. Чрез пророк Даниил

ни е даден поглед към тази могъща борба между силите на доброто и силите на злото. **В продължение на три седмици Гавраил се бореше със силите на тъмнината, стремяйки се да противодейства на влиянията, действащи върху ума на Кир; и преди конфликтът да приключи, самият Христос се притече на помощ на Гавраил.** „Князът на персийското царство ми устоя двадесет и един дни“, заявява Гавраил; „но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там с персийските царе.“ Даниил 10:13. Всичко, което небето можеше да направи в полза на Божия народ, беше свършено. Победата най-накрая беше спечелена; силите на врага бяха държани под контрол през всичките дни на Кир и през всичките дни на сина му Камбиз, който царуваше около седем години и половина. (*Пророци и царе*, Гл. 46, Параграф 12)

В светлината на тези неща, трябва да разгледаме невидимия слой, който се съдържа в историята на Даниил 8 гл. Ако го изучим внимателно, ще можем да очертаям с безпогрешна точност историята на измамите на Сатана и неговите политики, управляващи сърцата на хората. Това ще ни даде ключа за очистиането на Светилището в Даниил 8 гл.

Великата книга със закони [Библията] е истина и само истина; **защото тя очертава с безпогрешна точност историята на измамата на Сатана и гибелта на неговите последователи.** Сатана твърди, че може да представи закони [Всеки грях трябва да бъде наказан, настояваше Сатана. Копнежът на вековете, Гл. 79, Параграф 16], които са по-добри от Божиите постановления и съдби, и е бил изгонен от небето. **Той е направил подобен опит и на земята.** Още от падението си той полага усилия да заблуди света, да доведе хората до гибел, за да може да си отмъсти на Бога, защото е бил победен и свален от небето. **Неговите**

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

усилия да постави себе си и своите замисли там, където Бог трябва да бъде, са изключително упорити и настойчиви. Той е пленил света в капана си и дори много от Божиите хора не знаят за неговите замисли и му дават всички възможности, които иска, за да извърши гибелта на душите. (*Избрани вести, том 1* , Гл. 47, Подзаглавие: Напредъкът не трябва да престава, Параграф 7)

Друг пример за този принцип четем в Езекиил за действията на тирския княз. Тъй като те са вдъхновени от Сатана, пророкът говори чрез земните действия на вдъхновението зад тях: самият Сатана.

И словото Господне дойде към мен пак и каза: **Сине човешки, кажи на тирския княз:** Така казва Господ Иеова: Понеже сърцето ти се е надигнало и казваш: Аз съм бог, седя в престола на боговете, всред моретата, а ти си човек, а не бог, макар че си направил сърцето си като сърце на бог (ето, ти си по-мъдър от Даниил! Няма тайна, която да може да се скрие от теб! С мъдростта си и разума си си натрупал богатство и си събрал злато и сребро в съкровищниците си; с голямата си мъдрост в търговията си умножил богатството си и сърцето ти се е надигнало поради богатството ти), затова така казва Господ Иеова: Понеже си направил сърцето си като сърце на бог..." (Езекиил 28:1-6)

Тирският княз се възвеличил, за да се смята за бог, защото Сатана го вдъхновил със собствения си дух. Така откриваме твърденията на Сатана, че е бог. Научаваме, че Сатана е по-мъдър от Даниил, но Езекиил продължава с повече подробности за този, който вдъхновява земния водач:

„Ти беше в Едем, Божията градина; всеки скъпоценен камък беше твоето покритие: сард, топаз и диамант, берил, оникс и яспис, сапфир, тюркоаз и смарагд със злато. Изработката на твоите тимпани и свирки

беше приготвена за теб в деня, в който беше сътворен. Ти *беше* помазаният херувим, който покрива; Аз те утвърдих; ти беше на святата Божия планина; ти ходеше напред-назад сред огнени камъни. Ти *беше* съвършен в пътищата си от деня, в който беше сътворен, докато се намери беззаконие в теб." (Езекиил 28:13-15)

Сатана е бил в Едем; и преди сътворението на света, той е бил помазаният херувим, който е стоял на святата Божия планина в небето. Той е бил създаден съвършен, докато не е съгрешил. Всички тези важни подробности са ни дадени чрез видимия земен княз на Тир. Също така е логично, че князът на Персийското царство, който би могъл да устои на Гавраил, би бил и доминиращото влияние, управляващо княза на Тир.

Това описание е прозорец към войната, която започна в небето. Следвайки този принцип, можем да видим процеса на това как Сатана въвежда своята система за правосъдие на смъртта на престъпника в Даниил 6 гл. Името Дарий означава *Господ* и в тази история той е видим представител на Отца, най-висшият владетел в царството.

На Дарий му се хареса да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат над цялото царство; и над тях трима управители, един от които *беше Даниил*, за да им дават отчет сатрапите, та царят да не понесе никаква загуба. (Даниил 6:1-2)

Под „Господа“ имало трима надзорници или управители, от които Даниил бил първи или водещ управител. На тези трима управители 120-те сатрапи давали отчет или получавали заповеди.

Тогава този Даниил се отличи над управителите и сатрапите, защото *имаше превъзходен дух* в него; и царят помисли да го постави над цялото царство.

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

(Даниил 6:3)

Даниил е представител на Божия Син, който е имал превъзходния Дух на Своя Отец. Този превъзходен дух, който Даниил е имал, е бил Духът на Христос, Божият Син, който наистина е бил над цялото небесно царство.

И така, управителите и сатрапите търсеха да намерят *някакво* обвинение против Даниил относно царството, но не можаха да намерят никакво обвинение или недостатък, защото той *беше* верен; и не се намери в него никаква грешка или недостатък. Даниил 6:4

Както издигането на Даниил до най-високата позиция предизвика ревност сред другите управители и сатрапи, така и позицията на Божия Син над Луцифер и другите водачи предизвика ревност сред ангелите на небето, когато Бог възнамеряваше да направи Сина Си владетел на този свят.

Сътворението на нашия свят беше внесено в небесните съвети. **Там покриващият херувим [Луцифер] подготви молбата си да бъде направен княз, който да управлява бъдещия свят. Това не му беше дадено. Исус Христос трябваше да управлява земното царство; под Божието ръководство** Той се ангажира да завладее света с всичките му вероятности. Небесният закон трябва да бъде стандартният закон за този нов свят, за човешкия интелект. (*Писма и ръкописи, том 7, Ръкопис 436, 1891, параграф 3*)

Тогава, когато Бог казал на вселената, че е възнамерявал да създаде човечеството по образ и подобие на Себе Си и на Сина Си, това разпалило ревността на Сатана.

Но когато Бог каза на Сина Си: „Нека създадем човека по Наш образ“, Сатана завидя на Исус. Той искаше да бъде консултиран относно създаването на човека и тъй като това не се случи, той се изпълни

със завист, ревност и омраза. Желаше да получи най-високите почести на небето, редом с Бога. (*Ранни писания*, Падението на Сатана, Параграф 1)

Подобно на Пилат с Исус, по-нископоставените управители не намериха вина в Даниил. Затова, управителите, изпълнени с духа на Сатана, „замислиха зло чрез закона“ (Пс. 94:20) за живота и го намериха за смърт. (Рим. 7:10)

Тогава тези мъже казаха: „Няма да намерим никакво обвинение против този Даниил, освен ако **не е във връзка със закона на неговия Бог.**“ Затова тези управители и сатрапи се събраха пред царя и му казаха така: „Цар Дарий, да си жив довека! Всички началници на царството, управителите и сатрапите, съветниците и мъдреците се събраха да установят царски закон и да издадат твърд указ, според който **всеки, който се моли на някой бог или човек в продължение на тридесет дни, освен на теб, царю, да бъде хвърлен в лъвския ров.** Сега, царю, утвърди указа и подпиши писането, така че да не може да се променя, според закона на мидяните и персите, който не се променя.“ Затова цар Дарий подписа писмения указ. (Даниил 6:5-9)

Управителите и сатрапите под ръководството на Даниил свързаха смъртния декрет със закона на царството. Те искаха да имат пряк достъп до царя, без Даниил да е над тях. Поглеждайки в невидимото, виждаме, че ревността на Сатана към Христос го вдъхнови да създаде смъртен декрет, за да унищожи Божия Син. Докато Дарий не проумяваше този план, Бог знаеше точно какво прави Сатана. И все пак, тъй като принципите на Сатана за справедливост бяха общоприети в цялото царство/вселена, Бог позволи на Луцифер да развие планове си, за да се разкрие като убиец.

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, която е несъв-

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

местима с милостта. Той твърди, че действа като глас и сила Божия, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той заема мястото си на съдийския престол и заявява, че съветите му са безпогрешни. Тук се проявява неговата безмилостна справедливост, фалшификация на справедливостта, която е отвратителна за Бога.

Но как ще разбере вселената, че Луцифер не е безопасен и справедлив водач? В техните очи той изглежда прав. Те не могат да виждат, както вижда Бог, под външната обвивка. Те не могат да знаят, както знае Бог. Ето защо, да се работи за разкриването му и да се покаже ясно на ангелското войнство, че неговият съд не е Божият съд, че той си е създал свой собствен стандарт и се е изложил на праведния гняв на Бога, би създало положение, което трябва да се избягва. (*Писма и ръкописи*, том 7, писмо 16а, 4 юли 1892 г., параграф 22, 23.)

В тази история за Даниил откриваме принципа на Сатана за смъртна присъда, свързан със закона за това как трябва да се извършва поклонение пред Господа. Принципите на тази история формират фона за останалата част от книгата Даниил, с нейния възход и падение на царства, които всички действаха според този принцип за постановяване на смърт за онези, които смятаха за нарушители на закона на царството.

Указът, вдъхновен от управителите под ръководството на Даниил, се е родил от тяхната враждебност към него. Тъй като всички жители на царството са били в хармония с тази система на правосъдие – тя е била „според закона на мидяните и персите“ (Даниил 6:8) – Дарий не е бил в позиция да наложи вето върху този закон. Но като явно се е изправил срещу смъртта и омразната завист на управителите, Даниил е успял да убие враждебността, за да улесни

премахването на този указ.

Преминаването на Даниил през лъвския ров има своя паралел в Христовия кръст. Както победата на Даниил над смъртта в лъвския ров разобличи враговете му и осигури смъртта им, така и смъртта на Христос на кръста разкри кръвожадните планове на Сатана и осигури смъртта на неговите принципи. Смъртта и адът в крайна сметка щяха да бъдат хвърлени в огненото езеро.

„Защото Той е нашият мир, Който е направил от двете едно и е съборил средната преграда, която ги разделяше, като е премахнал в плътта Си враждата, тоест закона на заповедите, съдържащ се в постановления, [Гр. 1378] за да създаде в Себе Си от двамата един нов човек, като по този начин установи мир...”
(Ефесяни 2:14, 15)

Не е случайно, че гръцкият термин за наредби/постановления в горния стих е същата дума, използвана в гръцкия Стар завет, за да обозначи указа на управителите срещу Даниил. Той се споменава шест пъти в Даниил 6 във връзка с този указ срещу Даниил, което е най-големият брой пъти, в които се използва в една глава от Писанието.

„Сега, царю, утвърди указа и подпиши писанието, така че да не може да бъде променяно, според закона [Гр. 1378] на мидяните и персите, който не се променя.” Затова цар Дарий подписа писменото указ. [Гр. 1378] А когато Даниил узна, че писанието [Гр. 1378] е подписано, той се прибра у дома. И в горната си стая, с прозорци, отворени към Йерусалим, той коленичи на колене три пъти през този ден и се молеше и благодареше пред своя Бог, както беше обичаят му от древни дни. Тогава тези мъже се събраха и намериха Даниил да се моли и да отправя молба пред своя Бог. И отидоха пред царя и говориха относно царския указ: „Не подписа ли указ, че всеки

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

човек, който се обърне към някой бог или човек в рамките на тридесет дни, освен към теб, царю, ще бъде хвърлен в рова на лъвовете?” Царят отговори и каза: „Вярно е това нещо, според закона [Гр. 1378] на мидяните и персите, който не се променя.” И те отговориха и казаха пред царя: „Че Даниил, който е един от пленниците от Юда, не проявява нужното уважение към теб, царю, нито към указа [Гр. 1378], който си подписал, а отправя молбата си три пъти на ден.” И царят, когато чу тези думи, много се разгневи на себе си и се нахвърли върху Даниил, за да го избави; и се труди до залез слънце да го избави. Тогава тези мъже се приближиха до царя и казаха на царя: „Знай, царю, че е закон [Гр. 1378] на мидяните и персите, че никакъв указ или постановление, което царят постановява, не може да се променя.” (Даниил 6:8–15)

Този указ беше проява на враждебността на Сатана срещу Божия Син. Тъй като целият свят погрешно вярваше, че самият Бог е дал постановлението, че грешникът не може да бъде простен, освен ако не настъпи смъртта на невинния на негово място, Христос трябваше да премине през гробницата, за да изтрие този ръкопис на указите [Гр. 1378], който беше против нас, и да го прикове към кръста Си (Колосяни 2:14).

Тогава Дарий наказва мъжете, които измислиха този отвратителен закон – с наказанието, което според тях Господ трябвало да наложи. Така ще бъде и със Сатана и неговите последователи.

Сатана ще бъде съден според собствената си представа за справедливост. Неговата молба беше всеки грях да получи своето наказание. Ако Бог опрости наказанието, каза той, Той не е Бог на истината или справедливостта. Сатана ще понесе наказанието, което според него Бог трябва да упражни. (Издадени ръкописи, том 12, параграф 413, Параграф 1.)

Тогава Дарий издаде нов декрет [Гр. 1378], седмият от главата, с който провъзгласи мир в цялото му царство. Неговото провъзгласяване е основата на първата ангелска вест.

„Тогава цар Дарий писа: „До всички народи, племена и езици, които живеят по цялата земя: Мир да ви се умножи. Издавам указ, щото във всяко владение на моето царство хората да треперят и да се боят пред Данииловия Бог. Защото Той е живият Бог и непоколебим довека; Неговото царство е това, което няма да се разруши, и Неговото владичество ще пребъде докрай.“ Даниил 6:25, 26

„И видях друг ангел да лети посред небето, който имаше вечното благовестие, за да го проповядва на живеещите на земята, на всеки народ, племе, език и люде, и казваше със силен глас: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото е дошъл часът на Неговия съд; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.“ (Откровение 14:6-7)

Избавлението на Даниил изясни истината за добротата на Божието управление, а провъзгласяването на Дарий обяви това на цялото му царство. По подобен начин, в последните дни целият свят е призован внимателно да изучи какво се е случило с Божия Син и да осъзнае, че нашата враждебност е била убита, а не Божията. Това става основата за първата ангелска вест: тя е поражението на смъртната присъда на Сатана. Всички народи са призовани сами да преценят дали нашият Отец е Бог на смъртта или Бог на живота.

Именно чрез мидяните и персите падна Вавилон. Дарий беше водач на мидяните, а Кир беше водач на персите. Дарий умря две години след като Даниил беше хвърлен в лъвския ров, а Кир зае трона. След като смъртният декрет беше отхвърлен, Кир щеше да изпълни съдбата си да

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

командва възстановяването на храма според принципите на указа на Дарий, който беше умножен мир за всички народи.

„Който казва за Кир: „Той е Моят пастир и ще изпълни цялата Ми воля, казвайки на Йерусалим: „Ще бъдеш построен“ и на храма: „Основите ти ще бъдат положени“?“ (Исая 44:28)

„Така казва Господ на Своя помазаник, [Месия] на Кир, чиято десница държа – За да покоря народите пред него и да сваля бронята на царете, За да отворя пред него двойните врати, така че портите да не се затварят: „Аз ще вървя пред тебе и ще направя кривите места прави; Ще строша бронзовите порти и ще счупя железните лостове.“ (Исая 45:1-2)

Кир е предобраз на Христос, добрият пастир (Йоан 10:14). Всъщност той е наречен Господният Месия, „Неговият помазаник“. Неговата победа над Вавилон е символ на победата на Христос над духовния Вавилон. След това Кир откликва на Христовия Дух в отговор на молитвите на Даниил и усилията на Гавраил с помощта на Михаил.

„Тогава му кажи: Така казва Господ на Силите: Ето, Човекът, чието име е Клон! От мястото Си Той ще се разклони и ще съгради храма Господен; да, Той ще съгради храма Господен. Той ще носи славата и ще седи и ще управлява на престола Си; така че Той ще бъде свещеник на престола Си, и съвет на мир ще бъде между двамата.“ (Захария 6:12-13)

Мирът, който Дарий постанови, бил умножен чрез неговия „син“ Кир, който построил храма на Господа. Следователно виждаме, че Даниил, в когото бил превъзходен Дух – Духът на Христос, преуспявал по време на царуването на Дарий и Кир.

„И така, този Даниил преуспяваше по време на цару-

ването на Дарий и по време на царуването на персиеца Кир.” (Даниил 6:28)

Чрез видимото от Даниил 6 можем да проследим историята на Сатана, неговата смъртна присъда, ревността му срещу Христос, водеща до желанието да Го убие, и крайния край на Сатана и неговите последователи. Книгата Откровение също така свързва Второто пришествие на Христос с царете на Мидия и Персия.

„Тогава шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и водата ѝ пресъхна, за да се приготви пътят на царете от изток.” (Откровение 16:12)

Царете на изток са препратка към царете на Мидия и Персия и тяхната победа над Вавилон, защото те пресушиха река Ефрат, за да превземат града. Когато Христос се завърне в славата на Своя Отец, Той ще завладее Вавилон, майката на блудниците, и ще спаси децата Си от смъртната присъда на Вавилон.

Тогава е уместно, като се обърнем към Даниил 8, Мидо-Персия да бъде идентифицирана като овен.

„Тогава повдигнах очите си и видях, и ето, стоеше край реката един овен, който имаше два рога; и двата рога бяха високи; но единият беше по-висок от другия, и по-високият излезе последен.” (Даниил 8:3)

„Овенът, когото видя, който имаше два рога – това са царете на Мидия и Персия.” (Даниил 8:20)

Същата дума за овен, използвана в Даниил 8, се среща в Битие 22 като жертва, която Авраам принесе на планината Мория вместо сина си.

„Тогава Авраам подигна очи и видя, и ето, зад него имаше овен, заплетен с рогата си в гъсталак. И така, Авраам отиде, взе овена и го принесе във всеизгаряне вместо сина си.” (Битие 22:13)

Смъртната присъда е хвърлена в рова на лъвовете

Значително е също, че шатрата на светилището в пустинята е била покрита с „овнешки кожи, боядисани в червено“.

„След това направи покривало за шатрата от овнешки кожи, боядисани в червено, и покривало от язовски кожи отгоре.“ (Изход 36:19)

Персийската империя е изиграла ролята си да покрие Божия народ, за да му осигури убежище, където да се върне в земята си, да построи храма си и да възстанови царството си. Поради тази причина Персийското царство винаги ще заема специално място в историята на Божия народ.

След като вече сме установили път, чрез който да видим невидимите принципи на Великата борба чрез видимите истории в Даниил 6, сме готови да изследваме истинското значение на очистването на Светилището в Даниил 8. Сега можем да разберем какво е накарало козела да атакува овена с непреодолима ярост (Даниил 8:6, 7). Това е била яростта на Сатана, който духовно е бил принцът на Гърция, точно както е бил принцът на Персия, срещу когото Михаил и Гавраил е трябвало да се борят. Именно Сатана е търсил отмъщение на Христовия Дух в овена, движейки Гърция според политиката на Сатана, за да стъпче овена/Персия и да унищожи нейната сила. Персия, в този момент от историята, се е превърнала в защитник на Божия народ и е била отворена за светлината върху Божия характер, затова Сатана е използвал Гърция, за да унищожи Персия.

Бог е успял да повлияе на златното царство на Вавилон чрез Навуходоносор и на сребърното царство на Мидо-Персия чрез Дарий и Кир, но следващите царства от месинг и желязо се оказали много по-трудни за повлияване. Тъй като били от по-твърди метали, тези царства били обвързани с фалшивата система за правосъдие и постановленията за смърт. Щели да отнемат 2300 години, преди човешката раса да се върне до място, където да може да

схване пълното значение на откровението за характера на Бога в личността на Исус Христос.

ГЛАВА 23

ЯРОСТТА НА КОЗЕЛА

Около 17 години преди края на царуването на Вавилон, Даниил имал видение, докато бил в **Суза**, в провинция Елам. По това време Елам бил провинция на Вавилон, но по-късно, с нарастването на властта на мидийците и персите, Абрадат, наместникът на Суза, се заклел във вярност на Кир и се присъединил към мидийците, съюзници на персиеца Кир, в обсадата на Вавилон.

Исая предсказал това, като дори описал реакцията на Валтасар, вавилонския цар. Болката на Валтасар, която се е свила, след като се е веселил, мислейки, че градът не може да падне, сега се превърнала в страх, когато осъзнал, че **Елам и Мидия са отвътре стените**.

„Ужасно видение ми се яви; вероломният постъпва вероломно и грабителят плячкосва. Възлез, Елам! Обсади, Мидия! Прекратих всичките ѝ въздишки. Затова чреслата ми са изпълнени с болка; болки ме обзеха като болки на раждаща жена. Смутих се, когато чух това; смутих се, когато го видях. Сърцето ми се разтрепери, страх ме уплаши; нощта, за която копнеях, Той обърна в страх за мен.“ (**Исая 21:2–4**)

Подробностите за гибелта на Вавилон, царството на Валтасар и баща му Набонид, са записани в **Даниил 5**. Въпреки че видението от **Даниил 8** е дадено приблизително две години след видението от **Даниил 7**, Даниил все пак свързва второто видение с първото.

„В третата година от царуването на цар Валтасар, на мен, Даниил, ми се яви видение след онова, което ми се яви първия път.“ (**Даниил 8:1**)

Във видението на **Даниил 7** четем за четири звяра, всички от които библейски биха се считали за **нечисти животни**, докато животните от **Даниил 8** са **чисти животни**, използвани в службата в Светилището. Видението от Даниил 7 е написано на **арамейски**, докато видението от Даниил 8 е написано на **иврит**. Вавилон не се споменава във видението от Даниил 8; на Даниил е било показано какво ще се случи **след сегашното царство** по време на видението.

Ако свържем зверовете от Даниил 7 с елементите на Даниил 8, можем да видим следното:

Нация	Даниил 7 Нечисти животни	Даниил 8 Чисти животни
Вавилон	Лъв	Не е приложимо
Мидо-Персия	Мечка	Овен с два рога
Гърция	Леопард	Козел с един рог, после с четири рога
Рим	Звяр	Малкият рог [на Козела] езичество
Папство	Малък рог	Малкият рог [на Козела] папизъм

Структурата на **Даниил 8** представя само две животни в конфликт. Всичко, което следва след победата на козела над овена, е разширяването на принципите на козела в последователни царства и епохи чрез неговите рога, което представя цялото видение като конфликт между две основни идеологии: **идеологията на овена** в контраст с **идеологията на козела**.

Даниил описва действията на овена като разширяващи се от изток към останалите три посоки на света. В описанието не се споменава за убиване, поразяване или разрушение (въпреки че това със сигурност се е случило по време на завоеванията на Мидо-Персия, тук мислим символично), а само че никой не е могъл да избави от ръката му и че той е постъпвал според волята си.

„Тогава повдигнах очите си и видях, и ето, стоеше край реката един овен, който имаше два рога; и двата рога бяха високи; но единият беше по-висок от другия, и по-високият излезе последен. Видях овена да се бори на запад, на север и на юг, така че никое животно не можеше да му устои; и нямаше никой, който да може да го избави от ръката му; но той постъпваше според волята си и стана велик.“ (**Даниил 8:3-4**)

Забелязваме също, че овенът „**стои край реката**“. С отъждествяването на овена с Кир, който е наречен Месия, чрез видимото се пренасяме обратно към помазаника, който стоеше край Божията река. Всъщност Христос, истинският Помазаник, е дървото, посадено край водните реки, което дава плода на дървото на живота (**Откровение 22:1, 2; Псалм 1:3**).

Както овенът се разпростираше от мястото си, така и Божият Син нарастваше в мъдрост, ръст и благоволение пред Бога и всички сътворени същества (**Лука 2:52**). Той изпъл-

няваше волята на Отца Си и нямаше никой, който да стои с Него в царството, докато Той седеше на трона на Отца Си.

Овенът имал два рога и ние забелязваме, че рогът означава цар.

„И десетте рога от това царство са десет царе, които ще се издигнат.“ (**Даниил 7:24**)

„А козелът е гръцкото царство. Големият рог, който е между очите му, е първият цар.“ (**Даниил 8:21**)

В невидимия свят двата рога представляват **Господа и Неговия Помазаник**. Тъй като овенът е съставен от два народа, той следователно е имал двама царе – царете на изток. Роговете също така представляват сила и мощ:

„Противниците на ГОСПОДА ще бъдат съкрушени; от небето Той ще гърми върху тях; ГОСПОД ще съди краищата на земята; и ще даде сила на царя Си, и ще възвиси рога на помазаника Си.“ (**1 Царе 2:10**)

„Господ е моята скала, моята крепост и моят избавител; моят Бог, моята сила, на когото ще се уповавам; моят щит и рогът на моето спасение, и моята висока кула.“ (**Псалм 18:2**)

Силата на Божието царство е във **връзката между Отец и Син**. Идентичността и ценността на Сина се намират в любовта на Неговия Отец и тази любов, която изпълва Сина, се излива чрез реката на живота върху цялото творение. Както обсъдихме в началото на тази книга, Божият Син беше свещеник на трона на Своя Отец, изливайки благословия в сърцата на всички. Той също така изпълни реката на живота със Своя покорен и послушен Дух, който се наслаждава в закона на Своя Отец. Вторият рог израсна последен, символизирайки, че Отец е родил Своя Син, научил Го е на всичко и Му е дал име над всяко друго име. Следователно Синът стана сияние на славата на Отца.

Силата на тези два рога или царе може да се обобщи с думите: „**Ти си Моят скъпоценен Син, в когото е Моето благоволение**“ (Матей 3:17). Покорният Дух на Божия Син се превърна в любящите връзки, които изпълниха всички души във вселената и ги държаха в любящо подчинение на Отца.

Но Сатана решил да **разкъса тези връзки на любовта** (Псалм 2:3). Той не искал да се подчини на Христос, нито да Го признае, защото това означавало да остане в състояние на зависимост от друг. Той започнал да се хвали със собствената си мъдрост, богатство и сила, въпреки че Неговият Отец с любов го призовавал:

„Така казва Господ: „Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си, нито богатият да се хвали с богатството си; но който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мене, че Аз съм Господ, Който върша милост, правосъдие и правда на земята; защото в това е Моето благоволение“, казва Господ.“ (Еремия 9:23-24)

Всичко, което Луцифер притежаваше, му беше дадено от Отца чрез Христос, но той не го оцени.

„Високите почести, отдадени на Луцифер, не бяха оценени като специален Божи дар и следователно не предизвикаха благодарност към неговия Създател. Той се хвалеше със своята яркост и възвишеност и се стремеше да бъде равен на Бога. Той беше обичан и почитан от небесното войнство, ангели с радост изпълняваха заповедите му и той беше облечен в мъдрост и слава над всички тях. И все пак Божият Син беше възвишен над него, като едно цяло по сила и власт с Отца. Той споделяше съветите на Отца, докато Луцифер не се докосна до Божиите цели. „Защо“, попита този могъщ ангел, „Христос трябва да има върховенството? Защо е почитан над Луцифер?“ (Па-

триарси и пророци, Гл. 1, Параграф 13)

Както вече обсъдихме, Луцифер се превърна от светлоносец в Сатана, обвинител. Той се изпълни с **насилие и омраза** към Божия Син:

„От изобилието на търговията си ти се изпълни с насилие вътре в себе си и съгреши; ...“ (**Езекиил 28:16**)

В резултат на това той започнал да утвърждава собствена си царска власт и от него започнал да расте **нов забележителен рог**. Силата на този рог се основавала на лъжа за самоличността на Луцифер и следователно съдържала лъжа за самоличността на Бог.

„Казах на хвалещия се: „Не се хвали“, и на нечестивия: „Не издигай рога си, не издигай високо рога си, не говори с коравосърдечност.““ (**Псалм 75:4-5**)

Сатана започнал да обърква ангелите относно самоличността на Божия Син. Силата на лъжите му се увеличила, което довело до това още повече ангели да попаднат под неговото влияние.

„Чрез хитри намеци, с които той накара Христос да изглежда сякаш е заел мястото, което му принадлежи, Луцифер пося семената на съмнение в умовете на много от ангелите.“ (*The Review and Herald*, 4 февруари 1909 г., параграф 1)

И така Сатана, **козелът, изпълнен с ярост**, нападна Отца и Сина, символизирани от овена. Когато Гавраил даде обяснението за козела, Даниил записа термина „**рошав козел**“. Думата на еврейски се превежда и като **дявол** (Евр. 8163).

„И няма вече да принасят жертвите си на бесове, [Евр. 8163] след които са блудствали. Това ще бъде вечен закон за тях във всичките им поколения.“ (**Левит 17:7**)

Друга версия го изразява като **идоли на кози**:

Яростта на козела

„Людете не бива вече да престъпват Господа, като принасят жертви на идолите-козли. Това е вечен закон за тях, който да се спазва от поколение на поколение.“ (**Левит 17:7, Нов буквален превод**)

Следователно символът на козела в **Даниил 8** се свързва директно със **Сатана**. Исус също свързва козлите с онези, които са последвали дявола и неговите ангели, докато овцете символизират тези, които вярно служат на Бога.

„Когато Човешкият Син дойде в славата Си и всички свети ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си; и всички народи ще се съберат пред Него; и Той ще ги отдели едни от други, както овчар отделя овцете от козите; и ще постави овцете отдясно Си, а козите отляво... „Идете си от Мене, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели.““ (**Матей 25:31–33, 41**)

Тези, които проявяват характеристики на овца или овен, ще бъдат спасени, но тези, които проявяват характеристики на коза, ще бъдат изгубени. Виждаме в Даниил как двамата царе са яростно атакувани от един цар; овенът с два рога е атакуван от козела с един рог.

„И докато размишлявах, ето, един козел дойде от запад, по цялата земя, без да докосва земята; и козелът имаше забележителен рог между очите си. Тогава дойде при овена, който имаше два рога, когато бях видял да стои край реката, и се затича към него с **яростна сила**.“ (**Даниил 8:5-6**)

Луцифер се беше опитал да привлече Божия Син на своя страна, да Му повлияе с идеите си, но Божият Син твърдо отстояваше принципите на Своя Отец.

„Исус, Божият Син, не беше измамен от софизма на Луцифер. Той остана верен на принципите си и се противопостави на всяка линия на разсъждение на

Луцифер и всички ангели, които бяха застанали на неговата страна, като по този начин доказа, че както Той стоеше, всеки ангел можеше да стои." (*Писма и ръкописи*, том 7, Ръкопис 436, 1891, параграф 3)

Това разгневи Сатана и затова реши да унищожи Христос. Това невидимо събитие се е проявявало на земята многократно, започвайки с историята за **Каин и Авел**. Виждаме яростта на Сатана, разкрита в Каин, който убил брат си. С интерес отбелязваме, че Елън Уайт използва думата „**яроост**“, за да опише Каин, точно както Даниил описа козела:

„Авел не се опита да принуди Каин да се подчини на Божията заповед. Каин, вдъхновен от Сатана и изпълнен с гняв, използва сила. Разгневен, защото не можеше да принуди Авел да не се подчини на Бога и защото Бог беше приел жертвата на Авел и отказал неговата, която не признаваше Спасителя, Каин уби брат си.“ (*Триумфацията Христос*, стр. 35, Параграф 6)

Във войната на небето, преди да бъде сътворена земята, Сатана действаше тайно, шепнейки недоволството си навсякъде, където можеше. С нарастването на лъжливата му сила, любовта и доверието на ангелите бяха помрачени. Сатана застана между тях и Бога.

„Най-трудно беше да се направи очевидна измамната сила на Сатана. Силата му да мами се увеличаваше с практиката. Ако не можеше да се защити, трябваше да обвинява, за да изглежда справедлив и праведен, а Бог – произволен и взискателен. Тайно той прошепна недоволството си на ангелите. В началото нямаше изразено чувство срещу Бога; но семето беше посято и любовта и доверието на ангелите бяха помрачени. Сладкото общуване между тях и техния Бог беше нарушено. Всяко движение беше наблюдавано; всяко действие беше разглеждано в светлината, в която

Сатана ги беше накарал да видят нещата." (*The Review and Herald*, 7 септември 1897 г., параграф 3)

Сатана беше повлиял на ангелите да видят самоличността на Божия Син в погрешна светлина. Той беше стъпкаловена и беше счупил рогата му, или **принципите на управление**. Но Божият Син беше единственият път към Отца. Затова, в опит да спаси онези, които бяха измамани, Отец каза истината на всички за истинското положение на Своя Син.

„Царят на вселената призова небесните войнства пред Себе Си, за да може в тяхно присъствие да изложи истинското положение на Своя Син и да покаже връзката, която поддържа с всички създадени същества. Божият Син споделяше трона на Отца и славата на Вечния, Самосъществуващ обгръщаше и двамата. Около трона се събраха светите ангели, огромно, безбройно множество – „десет хиляди по десет хиляди и хиляди по хиляди“ (**Откровение 5:11**), най-възвишените ангели, като служители и поданици, радващи се на светлината, която падаше върху тях от присъствието на Божеството. Пред събралите се небесни жители Царят заяви, че никой освен Христос, Единородният Божий, не може напълно да влезе в Неговите цели и на Него е поверено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля. Божият Син беше изпълнил волята на Отца при създаването на всички небесни войнства; и на Него, както и на Бога, се дължеше тяхната почит и вяроност. Христос все още трябваше да упражнява божествена сила при създаването на земята и нейните жители. Но във всичко това Той не би търсил власт или възвеличаване за Себе Си, противно на Божия план, а би възвеличавал славата на Отца и би изпълнявал Неговите цели на благодеяние и любов.“ (**Патриарси и пророци**, Гл. 1, Параграф 12)

Това събитие сякаш временно победи силата на Сатана.

„Докато хвалебствени песни се издигаха в хармонични мелодии, съпроводени от хиляди радостни гласове, **духът на злото сякаш беше победен**; неизразима любов развълнува цялото му същество; душата му се изля в хармония с безгрешните поклонници, в любов към Отца и Сина.“ (**Патриарси и пророци**, Гл. 1, Параграф 13)

Рогът бил отчупен, тъй като „духът на злото изглеждал победен“, но не бил изкоренен. Гордостта на Сатана скоро се завърнала и неговата власт или царско управление се проявили в **четири нови рога** или лъжи. Изучаването на първа глава на „Патриарси и пророци“ и други свързани пасажии за Духа на пророчеството ще разкрие **4 основни измами**:

1. Замъгляване на факта, че Христос е роден. (По-късно проявено в доктрината за **Троицата**).
2. Учение, че животът е присъщ, а не наследен. (**Безсмъртна душа**).
3. Посочването на закона е ненужно. (По-късно се проявява в доктрината за **святостта на неделята**).
4. Твърдение, че Бог е произволен и контролиращ по характер. (**Атака срещу Божия характер**).

Тъй като роговете също представляват царе, тези рогове може да представляват и **четирима ключови лидери**, които са застанали на страната на Сатана по време на конфликта с Бога и Неговия Син. Сатана се е колебаел дали да продължи с бунтовните си планове, но някои от другите ангели го насърчили да продължи напред.

„Той потръпна при мисълта да потопи святата, щастлива двойка в страданието и разкаянието, които самият той изпитваше. Изглеждаше в състояние на

нерешителност; в един момент твърд и решителен, после колеблив и нерешителен. Ангелите му го търсеха, своя водач, за да го запознаят с решението си. Те ще се обединят със Сатана в неговите планове и заедно с него ще поемат отговорността и ще споделят последствията. Сатана отхвърли чувствата си на отчаяние и слабост и като техен водач се подкрепи, за да се осмели да се справи с въпроса и да направи всичко по силите си, за да се противопостави на властта на Бога и Неговия Син." (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 32.1, 2)

Тези четирима водачи или генерали могат да бъдат отразени в характеристиките на четирите световни империи, за които се говори в **Даниил 2 и 7**.

Но някои от симпатизантите на Сатана обмисляли да се покаят. За да спре това, Сатана разработва нова лъжа, свързана с лъжата за Божия характер – лъжа, която му дава **невероятна сила**, като напълно отрязва ангелите от Бога, ако те ѝ повярват. Това е **нова сила/рог**, излизаш от един от другите рогове.

„Много от симпатизантите на Сатана бяха склонни да се вслушат в съвета на верните ангели, да се покаят за недоволството си и отново да бъдат приети под доверието на Отца и Неговия скъп Син. Могъщият бунтовник тогава заяви, че е запознат с Божия закон и... че **той самият, както и те, са отишли твърде далеч, за да се върнат назад**, и че ще се осмели да понесе последствията; защото никога няма да се поклонни в робско поклонение на Божия Син; че Бог няма да прости и сега те трябва да отстояват свободата си и да спечелят със сила позицията и властта, които не им бяха дадени доброволно." (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 20.2)

След като е утвърдил силата си и е определил пътя си, Са-

тана сега открито се изправя срещу Бога и твърди, че той и неговите ангели ще спечелят човешката раса чрез силата на **петте си принципа** – четирите забележителни рога и изключително големия рог.

„И го видях да се изправя срещу овена; той се разяри против него, нападна овена и счупи двата му рога. Нямахте сила в овена да му устои, но го хвърли на земята и го стъпка; и нямаше кой да избави овена от ръката му. Затова козелът стана много голям; но когато заякна, големият му рог се счупи и на негово място излязоха **четири забележителни рога към четирите небесни ветрища**. И от един от тях излезе **малък рог**, който порасна твърде голям към юг, към изток и към Славната земя.“ (Даниил 8:7–9)

Изключително голямата лъжа / рог на Сатана, произлязла от лъжата му за характера на Бог, беше неговата **теория за справедливостта**.

„В началото на великата борба Сатана заяви, че Божият закон не може да бъде спазван, че справедливостта е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, ще бъде невъзможно грешникът да бъде простен. Всеки грях трябва да понесе своето наказание, настояваше Сатана; и ако Бог опрости [щедро прости] наказанието за греха, Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта.“ (Копнежът на вековете, Гл. 79, Параграф 17)

Характерът на Бог е да **прощава щедро** на онези, които молят за прошка. Сатана заявява, че милостта не е съвместима със справедливостта и че грехът трябва да бъде наказан. Тази теория за справедливостта се проявява в **смъртния указ**, представен на цар Дарий относно поклонението. Служителите му се престрували, че мотивът им е да укрепят царството, но тайно желаят да убият Даниил. Сатана също така твърди, че желае да направи Божието

управление по-стабилно и сигурно, като въведе система на справедливост, която изисква наказание, но тайно тя се ражда от ревност към Божия Син и желание да Го унищожи.

„Раздорът, който собственото му поведение беше причинил в небето, Сатана приписа на Божия закон и Неговото управление. Той обяви цялото зло за резултат от божественото управление. Твърдеше, че негова собствена цел е да усъвършенства постановленията на Йехова.“ (*Великата борба*, Гл. 29, Параграф 15)

Същият този принцип е разкрит и в историята за **Авесалом**, който се преструвал, че иска да подобри царството на баща си. Той твърдял, че има нужда от справедливост – намеквайки, че баща му не е справедлив. Твърдял, че ако бъде направен цар, ще бъде справедлив.

„Тогава Авесалом му казваше: „Виж, делото ти е добро и правилно; но няма наместник на царя, който да те изслуша.“ Още Авесалом казваше: „О, да бях поставен за съдия в страната и всеки, който има някакъв съдебен спор или дело, да идваше при мен, тогава щях да му отдам правосъдие.“ (**2 Царе 15:3-4**)

Авесалом искал да убие брат си Амнон, защото е изнасиллил сестра му, но по-дълбокият му мотив бил **желанието за власт**, тъй като Амнон бил негов по-голям брат и затова имал предимство пред него. Авесалом мразел брат си, но криел гнева си, докато кроял план да го убие.

„И Авесалом не каза на брат си Амнон ни добро, ни лошо. Защото Авесалом мразеше Амнон, тъй като беше изнасиллил сестра му Тамар.“ (**2 Царе 13:22**)

Тук виждаме мъдростта на Бог, Който използва една много трагична история, за да даде символично някои улики за войната в небето. Бог беше дал този свят (булката) в

ръцете на Своя Син. Сатана ревнуваше и ревността му се превърна в омраза към Христос и желание да Го убие – но той скриваше чувствата си. По-късно той започва да говори за необходимостта от справедливост в цялото царство и чрез лъжите си „открадва сърцата на израилтяните“ (**2 Царе 15:6**), което означава, че неговите принципи са повлияли на всички създадени същества, така че връзката им с Бога е била помрачена и те вече не са виждали Бога в същата светлина.

Именно теорията на Сатана за справедливост подхранваше яростта му. **Неговата теория беше отвратителна за Бога.**

„Тук се проявява неговата [сатанинска] безмилостна справедливост, фалшификация на справедливостта, която е **отвратителна за Бога.**“ (*Писма и ръкописи*, том 7, писмо 16а, 4 юли 1892 г., параграф 22)

Това е съставката, която **оскверни светилищата** на Божиите деца. Това е централният момент, изискващ **очистване** от душите на храмовете на ангелите и хората. Това е темата на **Даниил 8 гл. Даниил 6 гл.** разкрива смъртния указ, а **Даниил 8 гл.** разкрива как тази политика се прилага в царствата на хората от времето на Даниил до идването на Христос.

В горния цитат думата „отвратителна“ означава също „ненавиждана“.

ABHOR (англ.), гл.т. [*abhorreo*, от *ab* и *horreo*, настръхвам, треперя; изглеждам ужасно.]

1. Да мразя безкрайно или с презрение; да ненавиждам или да се отвращавам.
2. Да презираш или пренебрегваш. (**Псалм 22:24; Амос 6:8.**)

3. Да отхвърля. (Псалм 89:38)

Фалшивата справедливост на Сатана, изискваща наказание и смърт, проектирана върху Божия характер като нещо, което Бог изисква, е **мерзостта, която опустошава** човешкото или ангелското сърце, разрушавайки душата.

Именно **яростта** в козела движи всичките му рога, особено малкия рог. Следователно същността на цялата осма глава на Даниил е свързана с **премахването на тази фалшива система за правосъдие**, която причинява тази ярост или враждебност у козела.

Правосъдната система на Сатана е определящият елемент на неговия трон.

„Ще има ли общение с Тебе престолът на беззаконието, който крои зло чрез закон?“ (Псалм 94:20)

„Така той заема мястото си на съдийския престол [трона] и заявява, че съветите му са непогрешими. Тук се проявява неговата безмилостна справедливост, фалшификация на справедливостта, която е отвратителна за Бога.“ (Писма и ръкописи, том 7, писмо 16а, 4 юли 1892 г., параграф 22)

Подобно на Авесалом, Сатана използвал своята представа за справедливост, за да възвиси трона си над звездите или ангелите на Бога.

„Как си паднал от небето, Луцифер, сине на зората! Как си повален на земята, ти, който изтощаваше народите! Защото си казал в сърцето си: „Ще се възнеса на небето, ще възвиша престола си над звездите на Бога; ще седна и на планината на събранието, в най-далечните краища на север...““ (Исая 14:12-13)

Подобно на Авесалом, който си е мислил да завладее цялото царство, но е бил унищожен и хвърлен в яма, същото ще се случи и със Сатана.

„И взеха Авесалом и го хвърлиха в една голяма яма в гората, и натрупаха върху него много голяма грамада камъни. Тогава целият Израил избяга, всеки в шатрата си.“ (**2 Царе 18:17**)

„Но ще бъдеш свален в Шеол, в най-дълбоките дълбини на ямата.“ (**Исая 14:15**)

Същото се случи и с мъжете, които се опитаха да унищожат Даниил: те бяха хвърлени в ямата или рова на лъвовете.

Същата еврейска дума за **яро**ст (Евр. 2534), която се среща в **Даниил 8:6**, е преведена като **отрова** във **Второзаконие 32:33**, описвайки учението на онези, които изоставят истинския Бог на милостта и прегръщат идолопоклонството, което е резултат от фалшива справедливост.

„И той дойде при овена, който имаше два рога, когато бях видял да стои пред реката, и се затича към него в **яро**стта [Евр. 2534] на силата си.“ (**Даниил 8:6, KJV**)

„Защото тяхната скала не е като нашата скала, дори самите ни врагове са съдии. Защото лозата им е от лозата на Содом и от нивите на Гомора; гроздето им е грозде с жлъчка, гроздовете им са горчиви. Виното им е **отрова** [Евр. 2534] на змии [Драconi] и жестока отрова на кобри.“ (**Второзаконие 32:31–33**)

Тази яро

ст, родена от справедливостта на Сатана, е свързана с **вино**то на **Вавилон**. Сатана е повлиял на цялата вселена с това вино (**Еремия 51:7**), както разгледахме в глава 4, и го е проектирал върху Бога. Това е ключовият елемент, който кара хората да се страхуват, че Бог ще ги унищожи; принуждава ги да вярват, че трябва да Го умилюват чрез **кръв**на жертва. Това е **непрекъснатото, ежедневно запустение** и **прегрешението на запустение**, което заблуждава хората относно истината за Божия характер. Това е лъжата, която трябва да бъде очистена

от небесното Светилище и по този начин от душите на хората. Забелязваме връзката между яростта и ежедневната или *тамид* (на еврейски).

„И забравяш Господа, твоя Създател, Който е разпрострял небесата и е положил основите на земята; боиш се **непрестанно** [Тамид] всеки ден поради **яростта** [Евр. 2534] на потисника, когато се приготвя да унищожи. И къде е яростта [Евр. 2534] на потисника?“
(Исая 51:13)

Фалшивото вино на справедливостта е това, което кара блудницата Вавилон да преследва и пие кръвта на светите:

„Беше написано име: Тайна, Великият Вавилон, майка на блудниците и на земните мерзости. Видях жената **пияна от кръвта на светиите** и от кръвта на Иисусовите мъченици. И като я видях, се удивих твърде много.“ (Откровение 17:5-6)

Сега ще проследим накратко някои от тези принципи чрез **Даниил 8 гл.** Фокусът ни е върху политиката на Сатана, разработена в небето и след това прилагана чрез човешките царства.

„И от един от тях излезе **малък рог**, който се разрасна твърде много към юг, към изток и към приятната земя. И се разрасна чак до небесното войнство; и хвърли на земята част от войнството и от звездите, и ги стъпка.“ (Даниил 8:9–11)

Фалшивото твърдение на Сатана, че Бог няма да прости, е малкият рог, който доведе до **падението на една трета от ангелите в небето**.

В земното проявление виждаме разрушителната сила на **Рим**, който завладява Израел, сваляйки някои от израилтянските водачи (**звезди**) и народ (**множество**). Чрез римската власт, яростта на Сатана срещу Христос беше раз-

гърната в Неговото разпятие. Но с това действие неговото светилище или убежище от лъжи беше **свалено от небето**.

„Сатана видя, че маската му е разкъсана. Неговото управление беше разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. Той се беше разкрил като убиец. Като проля кръвта на Божия Син, той се беше изкоренил от симпатиите на небесните същества. Оттогава нататък делото му беше ограничено.“ (*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 15)

Христос казва:

„Видях Сатана да пада от небето като светкавица.“
(Лука 10:18)

Отново в **Откровение** виждаме как змеят е свален на земята след събитията от Христовия живот на земята.

„А когато змеят видя, че е свален на земята, започна да преследва жената, която роди мъжкото дете.“ (**Откровение 12:13**)

Сатана не само загуби всякакво съчувствие в небето, но и **езическият му принцип за кръвна жертва** започна да губи властта си над народите в светлината на евангелието. Хората започнаха да приемат Божията прошка чрез единствената жертва на Христос за тях. Но лъжата, съдържаща се в малкия рог, хитро взе езическия принцип на жертвоприношението и го издигна в църквата чрез погрешно разбиране на изкуплението.

Сатана организира процес за унищожаване на практиката на езичеството, както е изразено в „**Ежедневната**“ (*тамид*), като същевременно внесе неговия принцип в сърцето на християнството, както е изразено с термина „**Пресъплението на запустението**“. Сатана улесни процеса на събаряне на земното светилище на езичеството, като същевременно издигна същите принципи на жертвоприно-

шението в християнската църква.

През четвърти, пети и шести век езическите жертвоприношения все повече биват забранявани. Император Юстиниан, през шести век, е най-пламенен в премахването им, заедно с всички други аспекти на езичеството.

„Византийският император Юстиниан I, известен още като Юстиниан Велики (527–565), е издал закони с многократни призови за прекратяване на жертвоприношенията чак до VI век. Джудит Херин пише, че император Юстиниан е оказал основно влияние за интегрирането на християнските идеали и правни разпоредби в римското право... Правителството на Юстиниан ставаше все по-автократично. Той преследваше езичници, религиозни малцинства и прочиташе бюрокрацията от онези, които не бяха съгласни с него.“⁶¹

Като кулминационен символ на този преходен период, Пантеонът на езическите богове в Рим става католическа църква, празнуваща литургия през 609 г. сл. Хр. Езическото жертвоприношение е заменено с **жертвоприношението на литургията**, отразявайки продължаващия принцип на справедливостта чрез кръвна жертва, но в различна форма. Езичеството е загубило грубата си горна дреха и я е заменило с одобрено от правителството разбиране за Христос и кръста. Чрез имперското християнство хората непрекъснато ще напредват в сериозното си разбиране, че Христос е бил поразен от Бога и наскърбен (**Исаия 53:4**).

„Беше му дадено войнство против ежедневната жертва поради прегрешението, и хвърли истината на земята; и постъпваше така и преуспяваше.“ (**Даниил 8:12**)

61 en.wikipedia.org/wiki/Преследване_на_езичниците_в_късната_Римска_империя

Яростта на козела се прехвърлила върху Бога на християнството. Християнските войнства, които вярвали, че се противопоставят на езическите принципи, всъщност практикували и лансирали принципите на езичеството в опустошителното прегрешение, като обявявали, че Божиата справедливост се нуждае от кръвта на Исус. Ето няколко съвременни примера за този принцип:

„... Исус беше екзекутиран на кръст. Той беше сред най-лошите престъпници. Смъртта му беше реална и наистина ужасна. Той беше обект на гняв. Но не само на римския и юдейския гняв... Исус беше предимно **обект на гнева на своя Отец** - най-справедливия, праведен и ужасен гняв, който съществува. И той стана този обект доброволно... Това е самата причина, поради която дойде... Исус, нашият Умилостивител, пое гнева на Отца срещу нашия грях и го удовлетвори изцяло, така че „никой, който вярва в Него, да не погине“, а вместо това да се радва на благоволенieto на Отца завинаги (**Йоан 3:16**).“⁶²

„Теорията за **наказателното заместване** учи, че Исус е понесъл наказанието за греховете на човечеството. Тя произтича от идеята, че божествената прошка трябва да задоволи божествената справедливост, т.е., че Бог не е готов или способен просто да прости греха, без първо да изисква удовлетворение за него.“⁶³

„Накратко, вместо да ни убие за нарушаване на Неговия закон, **Отец уби Исус...** грубо казано, Отец уби Исус, за да не се налага да убива нас.“⁶⁴

Защо Бог Отец избра кръст за инструмент на смъртта? Защо не избра Христос да бъде незабавно

62 Джон Блум, „Гневът Божий беше утолен“, desiringgod.org

63 Уикипедия, Наказателна замяна

64 Клифърд Голдстейн, *Adventist Review*, 8 декември 2023 г.

обезглавен или бързо пронизан с копие или меч? Несправедлив ли беше Бог, като извърши съд над Христос с кръст, когато можеше да го направи чрез обезглавяване, примка, меч, газова камера, мълния или смъртоносна инжекция?⁶⁵

Както показахме, нашият Отец никога не е искал жертви и приноси – принципът на жертвоприношението идва директно от идеологията на Сатана. За да очисти Светилището, Исус е трябвало да прекрати **принципа**, а не просто практиката на жертвоприношението.

Поради тази причина Бог е дал правилния възглед за „Ежедневната“ на адвентните пионери. В същото време християнската доктрина за изкуплението, с изискването за кръвта на Христос, всъщност е замърсила умовете на Божиите деца и така е замърсила небесното светилище. Божият Син е бил тъпкан не само чрез литургията и папското свещенство, както е проповядвано от Крозиър, но и чрез **доктрината за наказателното заместване**, която е разработена и проповядвана и до днес от протестантите и адвентистите.

В светлината на истинския характер на Бог, аргументът на повечето християни, че Антиох е изпълнение на малкия рог от **Даниил 8 гл.**, напълно пропуска да схване темите на тази глава по отношение на **принципа на справедливостта на Сатана**, който учи, че Бог изисква смъртта на Сина Си, за да задоволи Своята справедливост.

Дезмънд Форд, когато оспорва адвентното тълкуване на **Даниил 8 гл.**, изтъква следното:

„В **Даниил 8 гл.** четем за малкия рог, който тъпче светилището. Малкият рог, който върши прегрешения. И след това се казва: „Докога?“ ще се позволява светилището да бъде тъпкано от този малък рог. И

65 Удроу Уидън, списание „Министри“, февруари 2007 г.

отговорът е даден: „До 2300 дни.“ Но сега обърнете внимание: адвентистите говорят за малкия рог, за Антихриста, който върши делото си на земята, и изведнъж, вместо Антихристът да осквернява светилището, те започват да говорят за **светиите, които оскверняват светилището с греховете си** и по този начин се нуждаят от очистване. Сега разбирате ли ме? Контекстът на **Даниил 8:14** е свързан със зла сила, която осквернява светилището, а не с греховете на светиите. И се задава въпросът: „Докога тази зла сила ще осквернява светилището?“ И адвентистите, отговаряйки, забравят за греховете на злата сила и започват да говорят за греховете на светиите. Те преминават от земята към небето и се връщат от **Даниил 8 гл.** обратно към **Левит 16 гл.** Това е доста слаба позиция. Игнорира контекстуалния проблем.”⁶⁶

Дезмънд Форд представя основателна гледна точка в контекста на типичното християнско разбиране за изкуплението. Ако текстът е ограничен до земните дейности на силата на малкия рог, как е възможно тези събития да бъдат превърнати в съд на всички вярващи в Христос?

Единственият начин това да бъде възможно е, ако **принципите на езичеството и папството са повлияли на светиите, свързвайки ги заедно** – и точно това се е случило. Нашата гледна точка е, че яростта на козела, проявена в малкия рог, е **фалшивата справедливост, която заразява всички хора**. Това е **виното на Вавилон**, което опиянява всички народи. Всички ние замърсяваме Светилището и го оскверняваме с вярата си, че Бог изисква кръв за прошка на греховете. „Християнската“ доктрина за изкуплението е тази, която продължава да опустошава Светилището, както е правила преди езическата доктрина за умилистяване.

66 Дезмънд Форд, *Адвентизъм от седмия ден, Изследователният съд и вечното евангелие*, стр. 12

Колко е тъжно за нашия Отец да вижда как Неговите водачи в протестантските църкви твърдят, че е убил Сина Си, за да задоволи гнева Си. Виждаме как **яростта на козела се проектира върху нашия небесен Отец**. Това е въпросът, който трябва да бъде изчистен от сърцата на хората чрез правилно откровение за характера на Бога във връзка с изкуплението.

Въпреки че Исус учел учениците Си, че кръвта на Новия Завет е **приносът за възлияние от гроздов сок**, а не буквалната кръв, учениците не могли напълно да разберат това значение по онова време. Затова Исус с тъга им казал, че тогава няма да може да пие от това красиво вино с учениците Си (**Матей 26:29**), защото човешкото сърце не било готово да влезе директно в Светая Светих, въпреки че завесата била разкъсана малко след това (**Матей 27:51**). Щели да минат още 1800 години, преди да дойде вест, която в крайна сметка ще ни позволи да прием с Него това вино - благословеното вино на **Мелхиседековото свещенство**.

Докато небесните същества наблюдавали делото на козела и неговия малък рог, вдъхновени от политиката на Сатана, те задавали жизненоважния въпрос: „Докога ще трае видението за **ежедневната** (езическо опустошение или ярост) и **престъплението на запустението** (папското опустошение или ярост), когато са потъпквани както Светилището, така и войнството (църквата).“ Отговорът е до **2300 дни**, след което Светилището ще бъде очистено. **2300 дни са пророчески 2300 години**.

Ще минат **2300 години**, преди да дойде послание, което да разкрие, както Уагонър толкова красиво казва, че **ние сме изисквали жертвата, а не Бог**. Това е причината видението да продължи толкова дълго след земната война между Мидо-Персия и Гърция. Централната му тема е **яр-**

остта на Сатана, породена от неговите идеи за справедливост и изявена на страниците на човешката история.

Очистването на Светилището трябва да бъде премахването на **фалшивата система за правосъдие на Сатана** с нейното убеждение, че Бог изисква кръв, за да прости. Божията църква е стъпкана с това фалшиво учение, а небесното Светилище е осквернено с неговата мерзост.

Ако хората наистина бяха разпознали откровението на Божия характер в Христос, когато Той дойде на земята, със сигурност това поколение нямаше да премине, преди всичко да се е случило. В светлината на Божия характер Христос веднага влезе през завесата на Светая Светих, за да ни даде сладкото уверение за нашата синовност у Бога, виното на Новия Завет.

Но Бог знаеше, че човешката раса няма да схване тези реалности и затова Христос трябваше да продължи да служи на хората в Светая Светих, като Най-святото място беше забулено в продължение на 1800 години. Бог не се нуждаеше от това, а хората. Той е единствено и винаги Най-свят, но хората не можеха да се доближат до тази блестяща светлина на Неговия характер, където се служи само с хлябът, виното и благословията. Хората изискваха жертва и продължиха да носят кръвта на Христовата жертва в Светая Светих. Но тези действия забулват истината за Божия характер и оставят враждебността на сатанинските принципи в сърцето.

Пълната радост на прошката в евангелието и пълното благословение на Божията благодат са могли да изпълнят сърцето на християнина по всяко време през последните 2000 години и тогава Исус би могъл да се завърне, за да вземе Своята църква. Не Исус е изисквал хората да чакат след 1844 г. Но под заплахата на разгневената справедливост човекът не е могъл да влезе в Светая Светих и да се

наслади на пълните радости на Неговия характер – и Исус продължава да чака, докато Великата борба бушува.

Подобно на Даниил, който пое враждата на подчинените му персийски князе и подготви пътя за персийския цар да прогласи мир на всеки народ, род, език и люде, призовавайки ги да се боят от Бога и да Му отдадат слава, така и Христос унищожи враждата на хората, осъдени на смърт, и подготви пътя, който да ги отведе директно към Божиата слава в последната **трета ангелска вест**.

Но християнството можеше да вижда хората само като ходещи дървета. Божият Син е преживял повече от 1800 години агония и скръб в стремежа си да очисти умовете на хората от лъжите, в които вярват за Отца. Христос продължи да ходатайства за хората пред Отца според техните нужди, като същевременно се стремеше да ги привлече към разбирането, че **не Отецът изисква жертвата Му, а човечеството**.

Днес Бог донася истината за Своя характер на света. Чрез разкриването на фалшивата справедливост на Сатана, ние можем да избегнем яростта на козела и сърцата ни да бъдат очистени от тази мерзост. **Ще дойдете ли в ярката светлина на четвъртия ангел?**

ГЛАВА 24

УБИВАНЕ НА ВРАЖДАТА

Историята за победата на Даниил в рова на лъвовете ни дава контекста за **враждебността на Сатана**, който е трети в небесното царство и формулира смъртна присъда, насочена към унищожението на Божия Син. Приписвайки си даровете, дадени му от Бог, той става свой собствен бог и затова не може да приеме, че Отец „поставя“ Христос над него и казва, че Луцифер трябва да Му се подчинява. Това е „**несправедливо**“ в ума му и затова той се изпълва с гняв, а този гняв трябва да бъде утолен в смъртта на Божия Син.

Хитростта и политиката на Сатана станаха крайъгълният камък на човешката цивилизация и се проявиха за първи път в яростта на **Каин срещу Авел**. Както открихме, тази омраза или вражда е нишката, която преминава през историята на света, подхранвайки безкрайните конфликти на конкуренция и война. Това е темата, която оживява пътя на козела с всичките му рога срещу овена; и това се проявява във всеки човек, действащ срещу Бога и другите.

Сатана проектира своите качества на справедливост и

умилостивение върху Бога и убеди хората в тази лъжа. **Сърцевината на Христовата мисия** към този свят е била да разкрие истинския характер на нашия Отец, за разлика от това, което Сатана е представил; Този, **Който желае милост, а не жертва**.

„Животът на Христос на земята беше съвършен израз на Божия закон и когато онези, които твърдят, че са Божии деца, станат подобни на Христос по характер, те ще бъдат послушни на Божиите заповеди.“ (*Притчи Христови*, Гл. 24, Параграф 26)

В Христос Бог видя отражението на собствения си образ. Бог се прояви в плът поради пълната идентичност на Неговия характер с характера на Христос. Това, че Бог се яви по този начин в плът, беше чудо за небесното войнство, „тайна, която е била скрита от векове и от поколения“.

„Сатана беше представил така изопачено характера на Бога пред света, че човекът стоеше далеч от Бога; но Христос дойде, за да покаже на света качества на Отца, да представи точния образ на Неговата личност. „Както Отец Ми е заповядал, така и Аз правя.“ „Тази заповед получих от Моя Отец.“ Целта на Христовата мисия към света беше да **разкрие Отца**.“ (*Знамения на времето*, 11 април 1895 г., параграф 2)

Христос възвеличи характера на Бога, приписвайки му хвалата и отдавайки му заслугата за цялата цел на собствената си мисия на земята – да поправи хората чрез разкриване на Бога. В Христос бяха представени пред хората бащинската благодат и несравнимите съвършенства на Отца. В молитвата си точно преди своето разпятие Той заяви: „Явих името Ти“. „Прославих Те на земята; завърших делото, което Ми даде да извърша.“ Когато целта на мисията Му беше постигната – разкриването на Бога пред света – Божият Син обяви, че делото Му е завършено и че **характерът**

на Отца е явен на хората. (*Знамения на времето*, 20 януари 1890 г., параграф 9)

За да бъде очистено Светилището от греха на хората, е било необходимо **правилно откровение за Отца** като основа за помирението на хората с Бога. Христос е изпълнил тази мисия в нощта преди смъртта си. Той се е помолил на Отца с тези думи, както е записано в **Йоан 17:4**: „Аз Те прославих на земята; изпълних делото, което Ми даде да извърша.“

Тъй като хората погрешно вярвали, че Бог е наказващ и унищожител, човешката раса се отделила от Бога при грехопадението на човека.

„Чрез греха земята беше откъсната от небето и отчуждена от общение; но Исус я свързва отново със сферата на славата. Неговата любов е обгърнала човека и е достигнала най-висшите небеса. Светлината, която слезе от отворените порти върху главата на нашия Спасител, ще дойде върху нас, докато се молим за помощ да устоим на изкушението. Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: **„Това е Моето възлюбено дете, в което е Моето благоволение.“**“ (*Копнежът на вековете*, Гл. 11, Параграф 16)

Поради лъжите на Сатана, хората вярвали, че само чрез проливане на кръв може да се прости грехът.

„Когато Исус влезе в храма, Той огледа цялата сцена. Видя нечестните сделки. Видя страданието на бедните, които си мислеха, че **без проливане на кръв няма да има прошка за греховете им.**“ (*Копнежът на вековете*, Гл. 16, Параграф 10)

Толкова дълбока беше тъмната измама в хората, че само да се покаже и разкаже истината за Отца не беше достатъчно, за да се постигне помирение. **Враждебността на**

Сатана, проявена в човека, е средната стена на разделение между нас и Бога. За да достигне до нас, Христос направи безкрайната жертва, поемайки върху Себе Си нашата паднала природа. Съчетанието от божествената и човешката природа на Христос разрушава разделителната стена между Бога и хората и позволява на Бог да говори на човешката раса за Своята бащинска любов към нас без да има съпротива от наша страна.

Само като прие нашата природа върху Себе Си, Христос можа да **унищожи враждата** и по този начин да ни даде виното, кръвта на гроздето, което ни уверява, че сме деца на небесния Отец.

„Но сега в Христос Иисус вие, които някога бяхте далеч, сте направени близки чрез кръвта Христова. Защото Той е нашият мир, Който направи от двете едно и събори средната преграда между нас, като **унищожи в плътта Си враждата, сиреч закона на заповедите, съдържащ се в постановления;** [Гр. \$ \text{G1378}\$ – Смъртен декрет от **Даниил 6 гл.**], за да направи в Себе Си от двамата един нов човек, като така създаде мир; и да помири и двамата с Бога в едно тяло чрез кръста, като **уби враждата с него**; и като дойде, благовести мир на вас, които бяхте далечни, и на онези, които бяха близо. Защото чрез Него и едните и другите имаме достъп в един Дух до Отца.“ (**Ефесяни 2:13–18, KJV**)

Кръвта Христова се пролива върху нас чрез **Светия Дух**. Чрез Духа имаме свидетелството, че сме Божии деца.

„Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада.“ (**Римляни 8:16**)

„И надеждата не посрамва, защото **Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух**, който ни е даден.“ (**Римляни 5:5**)

Именно при кръщението на Исус се изяви, че човешкият род е **оправдан**. Бог изля благословията на синовността върху Своя Син като наш представител. Точно при кръщението се разкри, че връзката ни с Бога е възстановена.

„При кръщението на Спасителя, Сатана беше сред свидетелите. Той видя славата на Отца да осенява Сина Му. Чу гласа на Йехова, който свидетелстваше за божествеността на Исус. Още от греха на Адам, човешката раса беше откъсната от прякото общение с Бога; общуването между небето и земята беше чрез Христос; но сега, когато Исус дойде „в подобие на греховна плът“ (**Римляни 8:3**), самият Отец проговори. Преди Той беше общувал с човечеството чрез Христос; сега **общува с човечеството в Христос**. Сатана се надяваше, че Божието отвращение от злото ще донесе вечно разделение между небето и земята. Но сега [преди кръста] стана очевидно, че **връзката между Бога и човека е възстановена**.” (*Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 7)

Пътят беше напълно отворен за нас да получим достъп до Отца. Това доказва, че Бог желае милост, а не жертва, защото ясно разкрива, че не е трябвало да чака смъртта на Сина Си на кръста, за да се осъществи помирението.

След това Христос беше изпитан до краен предел в изкушението в пустинята, като стана мишена на всяко оръжие на ада. Той беше усъвършенстван в нашите очи чрез наблюдаването на Неговите страдания, за да ни даде **ключа за преодоляване** на съмненията и страховете ни относно това дали сме приети от Бога.

„Сцената на изпитанието с Христос в пустинята беше основата на спасителния план и дава на падналия човек **ключа**, чрез който той, в името на Христос, може да победи.” (*Конфронтация*, стр. 63, Параграф 2)

Получавайки този ключ за нас след изкушението в пусти-

нята, Христос свидетелства истинския характер на Бога. Той никога не позволи на враждебността в човешката природа да се изрази в Него. Носеше кръста Си ежедневно; разпна плътта, триумфирайки над нея чрез кръвта-виното на Своята синовност.

С тези действия **изкуплението на Мелхиседек беше завършено**. Хлябът, виното и благословията вече бяха част от новия Адам. Христос можеше да каже: „Аз свърших делото, което Ти [Отец] Ми даде да върша“ (Йоан 17:4).

Оставаше още един елемент, който трябваше да бъде завършен за човека. Същото снизхождение, което Бог прояви, срещайки Авраам в неговата бореща се вяра, сега Бог осигури и за нас, като ни позволи да **убием Сина Му**, за да можем да повярваме, че сме простени. Тогава Христос можеше да каже на кръста – „**Свърши се!**“ И двете страни на изкуплението вече бяха завършени. Единственото, което оставаше, беше враждебността на хората да се стопи от Божията любов, да приемат Неговата прошка и да Му позволят да изпрати Духа на Сина Си в сърцата ни, вдъхновявайки ни да викаме „Авва, Отче!“

След като разкри характера на Отца и осигури виното и хляба на благословието, Христос влезе директно в Светая Светих на небето, **получавайки вечно изкупление за нас**.

„Но Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите блага, в по-голямата и по-съвършена скиния, не направена с ръце, тоест не от това творение. Не с кръвта на козли и телета, а със собствената Си кръв Той влезе в Светая Светих веднъж завинаги, като **получи вечно изкупление**.“ (Евреи 9:11-12)

Подобно на Даниил, който победи ръкописа на заповедта, която беше против него, и беше „**възкресен**“ от **ямата с лъвовете**, така и Христос победи враждебността на сата-

нинската смъртна присъда.

Ако хората бяха склонни да пият чашата, която Христос пи от скъпоценната Си синовност към Отца, и да приемат Неговото кръщение, където Отец каза: „Ти си Моят възлюбен Син“, светът можеше веднага да приеме **първата ангелска вест**, провъзгласявайки посланието на мира, както направи Дарий, когато Даниил излезе от „гроба“.

Разкъсването на завесата в храма разкри, че **средната стена, разделяща Бога от хората, е премахната**. Сега ще цитирам думите на Дезмънд Форд и ще видим, че в контекста, който току-що споделих с вас, думите му до голяма степен са верни. За съжаление, той ги е представил в грешния контекст на стария мех за вино, свързан с физическа кръвна жертва:

„Щяха ли да са необходими двадесет века, ако целият свят беше готов за Първото пришествие? Разбира се, че не, приятели мои. Сега чуйте. Оставете настрана предубежденията си и чуйте тези ясни текстове. Какво казва Новият завет?

Бог, Който многократно и по много начини е говорил на бащите чрез пророците, говори и в тези последни дни чрез Сина Си. (**Евреи 1:2**)

Веднъж в края на света Той се яви, за да премахне греха чрез жертвата си. (**Евреи 9:26**)

Още малко време и ще дойде.

Последният час е, нощта бързо преваля, утрото наближава, ето, идвам скоро.

Това поколение няма да премине, докато всички тези неща не се изпълнят.

Някои от стоящите тук няма да вкусят смърт, докато не видят Човешкия Син да идва в царството Си.⁶⁷

67 Вярвам, че Форд неправилно използва този текст в подкрепа на

Няма да сте обиколили всичките градове на Израел, докато не дойде Човешкият Син.⁶⁸

Приятели, очевидно Новият завет учи, че краят е трябвало да дойде веднага след Първото пришествие. Ако църквата беше приела евангелието, щеше да разбере добрата новина и в еуфорията на радостта и великия Божи дар, щеше да тръгне да го разпространява по целия свят - защото Исус не може да дойде, докато целият свят не чуе евангелието. И **единственото нещо, което спира Второто пришествие, е, че хората не разбират евангелието**. След като го разберат, те не могат да не го разпространяват. **Проблемът е, че ние никога не сме го разбирали**. Ето защо сме такива лаодикийци. Ето защо маршируваме, маршируваме, винаги маршируваме - назад!⁶⁹

Както д-р Форд цитира Павел в Посланието до евреите, времето, в което Павел е живял, е било в **последните дни (Евреи 1:2)**. Христос се яви веднъж в края на света, за да премахне греха (**Евреи 9:26**). Това е било предназначено да бъде **последният час** и утрото е било близо точно когато Павел е написал тези важни думи (**Римляни 13:12**).

„Все още носещ човешкото естество, Той се възнесе на небето, триумфално и победоносно. Взе кръвта на изкуплението в най-святото място, поръси с нея престола на милостта и собствените Си дрехи и благослови народа. **Скоро щеше да се яви втори път**, за да заяви, че няма повече жертва за грях.“ (*Знамения на времето*, 19 април 1905 г., параграф 4)

Елън Уайт пише как Христос отива директно в най-святото място, носейки нашето човешко естество, и след това бла-

своята теза.

68 Отново мисля, че Форд неправилно прилага този текст към своя случай.

69 Дезмънд Форд, Адвентизъм от седмия ден, стр. 18

гославя хората. Следващото събитие, което тя описва, е Второто пришествие. Възможно е да се приложи фразата „Христос занася кръвта на изкуплението в Светая Светих“ след 1844 г. Но прилагането на кръвта веднага след възнесението не може да се изключи като друго значение.

От небесна гледна точка, угощението беше готово. Но поканените отказаха да дойдат. Убихме Сина на началника на угощението. Светлината светеше в тъмнината, но **тъмнината не я обхвана**.

Дори учениците се спънаха в тази славна истина. Враждебността, която юдеите бяха изградили срещу езичниците, се прояви в Петър, когато той отказа да се храни с езичниците, при идването на водачите от Йерусалим.

„А когато Петър дойде в Антиохия, аз му се противопоставих лице в лице, защото беше заслужил осъждане; тъй като, преди да дойдат някои от Яков, той ядеше с езичниците; а когато те дойдоха, той се отдръпваше и се отделяше, **бойки се от обрязаните**. А и останалите юдеи лицемерстваха заедно с него, така че дори Варнава се увлече от лицемерието им. Но като видях, че не са откровени относно истината на благовестието, казах на Петър пред всички: „Ако ти, бидейки юдеин, живееш като езичниците, а не като юдеите, защо принуждаваш езичниците да живеят като юдеи?“ (**Галатяни 2:11–14**)

Тази вражда между евреи и езичници беше **израз на политиката на Сатана**; тя съдържаше в себе си семето на смъртната присъда. Всички хора бяха отделени от Бога и в отделянето си от Него те бяха отделени един от друг. Вярно е, че Христос иска да приведе всички в единство; Той беше въведен в света с „Мир на земята; добра воля между човеците“. Това е Неговата цел.

„Но прекара ли Той времето Си в опити да ги поми-

ри един с друг и да разруши всички тези разделения между хората и да ги накара да кажат: „О, добре, нека всичко да остане в миналото; сега ще заровим брадвата; ще започнем наново като отворим нова страница и ще живеем по-добре отсега нататък“? Христос може би е направил това... Той е можел да накара хората да се съгласят с това. Но биха ли могли да се придържат към него? **Не.** Защото все още съществува злото, което е причинило разделението. Какво е причинило разделението? Враждата, отделянето им от Бога е причинило отделянето един от друг. Тогава каква би била ползата Самият Господ да се опитва да накара хората да се споразумеят да премахнат различията си, **без да стигне до корена на въпроса и да се отърве от враждебността, която е причинила разделението?** Тяхното отделяне от Бога е наложило разделение помежду им. И единственият начин да се разруши разделението им един от друг е като се разруши разделението им от Бога. И Той направи това, като премахна враждебността." (А. Т. Джоунс, *Третата ангелска вест, Проповед 11. Бюлетин на Генералната конференция, 17 февруари 1895 г., стр. 194, Параграф 2, 3*)

Петър беше приел истината, че Бог не гледа на личността, когато получи видението за спускащото се платно с нечисти животни. Той пристъпи напред с голяма вяра, за да прегърне своите езически братя и сестри, но Сатана го изкуши чрез страх какво може да си помисли еврейската църква.

Павел остана почти сам в делото си, защото главните водачи на новозаветната църква всъщност работеха срещу него, за да противодействат на влиянието му.

„Много от евреите, които бяха приели евангелието, все още уважаваха церемониалния закон и бяха твърде склонни да правят неразумни отстъпки, надавайки се по този начин да спечелят доверието на

своите сънародници... Павел осъзнаваше, че докато много от водещите членове на църквата в Йерусалим продължават да таят предразсъдъци срещу него, те ще работят постоянно, за да противодействат на неговото влияние. Той чувстваше, че ако чрез някаква разумна отстъпка може да ги спечели за истината, ще премахне голяма пречка за успеха на евангелието на други места... Но вместо да постигне желаната цел, **усилията му за помирение само ускори кризата** и предсказаните му страдания и доведоха до отделянето му от братята, лишавайки църквата от един от най-силните ѝ стълбове..." (*Деяния на апостолите*, Гл. 38, Параграф 14, 15)

Много от апостолите не бяха схванали чистотата на евангелието, както беше разкрито на Павел. Апостол Йоан, този, който истински вярваше, че е обичан от Исус, беше забележително изключение. Павел предприе стъпки да умилюва братята си и да им покаже, че ги обича, но така бе доведен до смъртта си. Ако апостолите бяха решили да прегърнат Павел напълно, той би могъл, с тяхна помощ, да издигне евангелието до истинското му положение. Вместо това светът загуби един от най-великите си евангелисти.

Трезво напомняне за всички нас, които сме били изгонени от предишните си църкви. **В опасност ли сме да се стремим да помиряваме онези, които не разбират чистотата на евангелието?** Необходимо е да ги обичаме, но никога не трябва да помиряваме заблудата.

Нашият небесен Отец не беше изненадан от този обрат на събитията. Той знаеше, че хората ще се държат за стената на разделение между себе си и Бога и ще принудят Христос да служи в Светилището в продължение на **1800 години**. Това доказва истинността на откровението, дадено на Даниил, че Светилището и множеството ще бъдат тъпкани

в продължение на **2300 години**. Но от Божия страна това не беше необходимо. Писанията ни оставят свидетелство, за да знаем, че **забавянето не е било по Божия вина**, угощението е било готово, но човечеството е отказало да дойде по това време.

И тъй като хората продължаваха да подхранват в себе си враждата на Сатана към Бога, беше неизбежно да има съд, който да включва осъждането на онези, които са счестени за нечестиви. Нещастната църква трябваше да бъде довлечена пред Христос от фарисеите, за да задоволи изискваната присъда (**Йоан 8:1–7**).

Божият път наистина е в Светилището, но пътят на Светилището слиза при хората там, където са, да ги насърчи да пият от чашата на Исусовата синовност и да приемат Неговото кръщение в любовта на Отца.

След като са поели по този път, призивът на адвентизма можеше да започне само чрез разширяване греха в издигането на стена, за да се създаде Свято място. Посланието от 1888 г. трябваше да разкрие тази грешка, характерът на Бог трябваше да бъде приет и истинското изкупление трябваше да се случи преди 120 години... но **враждебността все още продължава**.

Да изповядаме ли греховете си на раздяла? Да молим ли всяка вражда да бъде премахната от нас? Да приемем ли чашата, от която Исус пие, и да бъдем кръстени с Неговото кръщение? Или да поискаме кръвна жертва, съд и унищожение за онези, които считаме за езичници по дух, и да пием от чашата, която пие жената, яздеща звяра?

Тежки думи са тези. Кой може да ги понесе?

ГЛАВА 25

НОВ И ЖИВ ПЪТ

Обобщението на споделеното дотук е, че има нов и жив път към Отца, който не изисква смърт, за да задоволи Божията справедливост. Старият път е пътят на Стария Завет или служението на смъртта (2 Кор. 3:7), където Божията благодат идва чрез кръвна жертва. Новият Завет или новият път (Евр. 10:20) достига до нас чрез елементите на Мелхиседек - хляб, вино и благословия. Можем да противопоставим тези два пътя, както следва:

	Старият завет Служба на смъртта	Нов Завет Нов и жив път
Правосъдие, осигурено от	Жертва	Милост
Кръвта е равна на	Физическа кръв на Христос	Кръвта на гроздето, насладата от синовността чрез Духа
Събитие, при което се проля кръв	На физическия кръст	Във вечността, през историята и проявено при кръщението на Христос

Изкупление	Божият гняв срещу греха е удовлетворен	Човешкият гняв е угасен в откровението за Божия характер на любов
Обосновка	Бог приема жертвената смърт на Сина от името на човека	Бог допуска жертвата на Христос, който приема падналата ни природа, унищожава враждебността в нея и получава благословията на Своя Отец.
Покаяние	Скръб за греха, причинен от неспособността да се живее според Божия идеал. Обърнете се към Бога или се изправете пред унищожение.	Скръб за греха, причинена от истинското познание за любящия и ненасилствен характер на Бог
Ходатайство	Христос се позовава на заслугите на физическата Си кръв, пролята на кръста, пред Отца, за да получи благодат за грешника	Бог изпраща Духа на Своя Син в сърцата ни, който вика „Авва, Отче“. Ние се угощаваме със символите на хляб, вино и благословия в свещеничеството на Мелхиседек.
Освещение	Скрийте се в Христос, за да бъдете защитени от Божия гняв. Преодолейте греха, приемоте Божията любов и прошка, като същевременно се изправете пред заплахата от наказание, ако се провалите.	Почивате изцяло в синовността си към Бога. Преодолявате съмненията относно това дали сте Божие дете. Приемоте Духа на синовността от родения Син, за да изпълните всички заповеди.

Съд	Бог съди човека и решава съдбата му	Човек съди Бога и решава собствената си съдба
------------	-------------------------------------	---

Христос посредничи за човечеството и в двата завета, но желае да премахне първия, за да може да установи втория в нас. Но Той няма да принуди никого. Както обяснява Уагонър, **двата завета са две сърдечни преживявания**. Тези две сърдечни преживявания са пряко свързани с нашето възприятие за справедливост в характера на Бога.

Сега сме в позиция да разгледаме внимателно следния пасаж от Посланието към евреите:

„И така, братя, имайки дръзновение да влезете в святилището чрез кръвта на Исус, през нов и жив път, който Той е осветил за нас през завесата, сиреч, плътта Си...” (Евреи 10:19-20)

За да влезем в **Света Светих**, или в откритото присъствие на Бога, трябва да преминем през завесата на **Христовата плът**; защото само в Христос средната стена на разделение е съборена. Поради неверието хората не могат да влязат директно в Божието присъствие в падналата си природа, тъй като имаме **вражда** в себе си (**Римляни 8:7**) заради фалшивата система за справедливост, която сме наследили от Сатана. Както Моисей благоволи да сложи покривало на лицето си поради неверието на хората, така и Христос благоволи да забули Своята божественост с падналата човешка природа, за да ни срещне в нашето неверие. Тогава **завесата представлява както човешкото неверие, така и снизхождението на Христос**, Който приема падналата природа, за да може човечеството да Го погледне.

Христовата плът е **пресечната точка** между Божията слава и човешкото неверие. Това прави Христовата плът **новия и жив път**, който преминава през неверието на човечество-

то. Завесата в Новия Завет е Христос, Който забулва Своята божественост с човешко естество, за да посрещне завесата на неверието на човечеството в Стария Завет; в Новия Завет завесата е Христовата плът, докато в Стария Завет тя е човешкото неверие.

Но както го изразява А. Т. Джоунс, старият завет ни води към новия завет. Старата завеса, която умножава греха, ни води към новата завеса, която осигурява нов и жив път за човека да влезе в Божието присъствие.

Напомня ни се, че това се случва, когато видим Божиата слава в плътта си:

„И един викаше на друг и казваше: „Свят, свят, свят е Господ на Силите; **цялата земя е пълна със славата Му!**“ И стълбовете на вратата се разтресоха от гласа на викация, и домът се изпълни с дим. Затова казах: „Горко ми, защото загинах! Защото съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите.“
(Исая 6:3–5)

Но на Христос беше дадено тяло с нашата паднала природа, съдържаща враждата в нея. Той я уби, за да събори средната стена, която разделяше нас от Бога.

„Защото Той е нашият мир, Който е направил от двете едно и е съборил средната преграда, която ги разделяше, като е **премахнал в плътта Си враждата, тоест закона на заповедите, съдържащ се в наредби** [гр. *догма* – смъртна присъда - **Даниил 6 гл.**], за да създаде в Себе Си от двамата един нов човек, като по този начин установи мир, и да помири и двамата с Бога в едно тяло чрез кръста, като по този начин **умъртви враждата.**“ (Ефесяни 2:14–16)

Гръцката дума за **нов**, във фразата „нов и жив път“, която се среща в **Евреи 10:20**, всъщност съдържа значението

„наскоро убит“ (*prosphaton*). Коренът на думата, свързан с това, се среща и в **Откровение 13:8**, където се казва, че Христос е бил убит от основаването на света. Следователно значението на „убит“ носи идеята **да умреш за себе си**. Христос разпна старата природа, която прие върху Себе Си, за да ни осигури нов и жив път, чрез който да получим уверението в любовта на Отца. Така думата „нов“ ни разкрива, че Христос е унищожил враждата между Бога и човека в Себе Си, за да отвори този нов и жив път.

Христос е великият прототип на образа на Светилището, даден на Моисей. На Христос е дадено тяло, за да може да живее с нас, както е отразено в този стих:

„И нека Ми направят светилище, **за да живея между тях.**“ (**Изход 25:8**)

Покривът на Светилището бил покрит с някакъв вид⁷⁰ кожи от морски животни и овнешки кожи, които скривали блестящите златни стени и предметите вътре. Когато Христос дошъл на тази земя, Той нямал външна красота, която да ни накара да Го желаем (**Исая 53:2**). Истинската Му слава била скрита в земното Му тяло. Скриването на тази слава позволило на Христос да обитава сред нас, давайки възможност на човечеството да се приближи до Него, докато е в плътско състояние.

Службата в Светилището е символ на процеса, през който Христос води човечеството, за да достигне до изкупление. Има напредък в помирението, поради повишеното осъзнаване на себе си и на Бога. Христос забули Своята божественост с човешко естество, за да стигне до нашата начална точка. След това Той ни води през пътя на Светилището към Светая Светих. **Завесата на разделението** между Све-

70 Някои преводи казват Dugong (голямо морско тревопасно животно), други - Porpoise skies (дребен кит). Версията на крал Джеймс казва Badger (язовец).

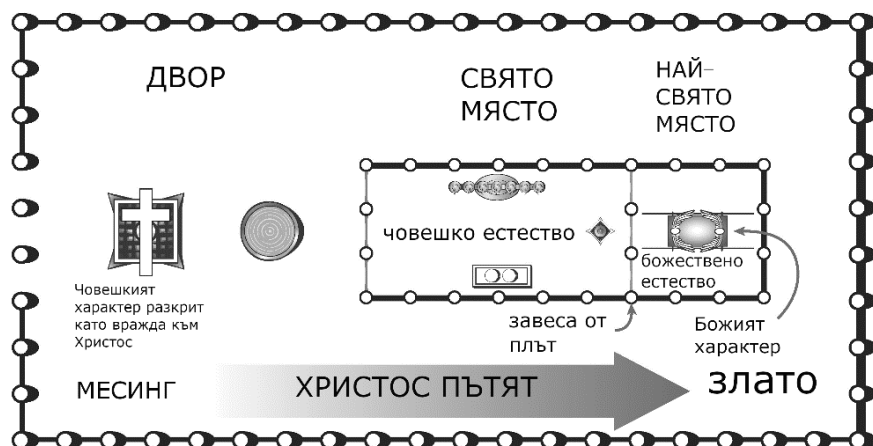
тая и Светая Светих на Светилището символизира завесата на Христовата плът. Светая Светих представлява божествената природа на Христос, а Светая човешката.⁷¹ Дворът е мястото, където Христос ни среща в нашето месингово, човешко мислене.

Двете стаи на Скинията са една сграда, представляваща двете природи, смесени в едно.

Смъртната присъда, наложена на Христос чрез системата за правосъдие на Сатана, представена в жертвите върху медния олтар, отразява смъртта на Христос на кръста. Той удовлетворява човешката справедливост, за да отвори умовете ни за възможността за прошка. След това Той ни хваща за ръка и ни отвежда от медното ни мислене към златото на характера на Своя Отец. Води ни през Светилището, новия и жив път към Отца.

„През **нов и жив път**, който Той освети за нас, през завесата, сиреч, плътта Си.“ (**Евреи 10:20**)

ТВОЯТ ПЪТ Е В СВЕТИЛИЩЕТО

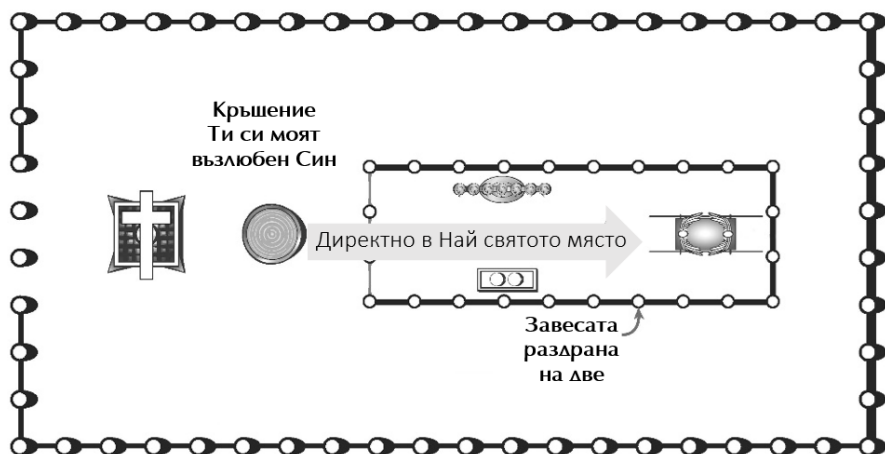
71 Например, Христос каза, че Той е хлябът на живота и че ние трябва да ядем Неговата плът. Хлябът се е намирал в Светая.

Светилището ни дава насоки за развитието на пътя от Двора до Светая Светих. Всички мебели в Двора са изработени от месинг, което представлява човешко мислене за изкуплението.⁷²

Погрешно сме смятали Христос за поразен от Бога и насърбен (Исая 53:4) на олтара. Нашите възприятия за справедливост, изискваща наказание, ни карат да виждаме Христос като умиращ, за да задоволи Божията справедливост, когато в действителност това удовлетворява **нашата справедливост** и разкрива **нашата враждебност** срещу Бога и Неговия Син. Жертвата пред олтара разкрива нашето убийство на Божия Син.

С погрешния си възглед за Бога, ние изповядваме греховете си пред жертвения олтар и се надяваме, че Бог наистина ни прощава, защото имаме ходатай, който да представи нашия случай. В умивалника ни се предлага **кръщението на Исус** и Духът на синовност се излива върху нас.

Ако сме способни да приемем откровението за Божия ха-

72 Виж Езекиил 22:18

раakter, както е разкрит в Христос, и да се хванем напълно за **синовността към Бога**, тогава завесата над очите ни се разкъсва и **прочистването на светилището на душата ни ще бъде бързо**, докато съзерцаваме красотата на характера на нашия Отец в Христос. Преминаваме директно през завесата на Христовата плът в Светая Светих.

В Христос Исус божествената и човешката природа са смесени. **Средната стена на разделянето е премахната**. Сладката кръв от грозде, която Той пие в царството на Своя Отец, убива враждебността на фалшивата справедливост и ни отваря **новия и жив път** към присъствието на Отца в Светая Светих.

Но ако хората продължават в християнския си път, вярвайки, че Божията справедливост изисква смърт, те не могат наистина да пият от виното на синовността с Исус и затова **завесата между Светая и Светая Светих трябва да остане**.

Така Светилището е символ на посредничеството на Исус за грешника и неговите погрешни възприятия за Божия характер. Ако човек в крайна сметка откаже да приеме благия характер на Бог, той в крайна сметка ще напусне Светилището и ще отиде в двора, **даден на езичниците (Откровение 11:2)**.

Тъй като огромното мнозинство от човешката раса, избрали да следват Бога, са запазили убеждението, че Той е унищожител, чиято справедливост изисква смърт, служението в Светая изглежда обхваща целия християнски опит. В записите на човешката история нямаме доказателства преди посланието от 1888 г. някой да е получил **безсмъртно откровение за Божия характер**. По този начин Христос е бил длъжен да действа в Светая заради човека, докато не дойде адвентната вест през 1844 г. Това е реалността на християнската история.

Когато онези, които погрешно вярват, че Бог унищожава, се приближават до Отца, дълбочината на тяхната несъзнателна враждебност срещу Бога става поносима чрез **завесата** между Светая и Светая Светих. Това им позволява да влязат в първото отделение.

Христос все още ги храни там, защото Той е **хлябът на живота (Йоан 6:48)**. Той им дава вино и благословия, за да могат да вкусат от благословенията на Новия Завет в отговор на молитвите им, които са представени чрез тамяна. Той им дава и светлина, защото Той е **светлината на света (Йоан 8:12)**. Чрез хляба, благословията и светлината Христос иска хората да се чувстват уверени в своята синовност, за да искат да отидат по-навътре в Светилището и да опознаят по-истински характера на Неговия Отец. **С ума на Христос хората могат да преминат през завесата на Христовата плът в Светая Светих**, защото да бъдеш зад завесата означава да бъдеш в Светая Светих.

Повечето християни се спират на пътя. Докато осъзнават все повече злия си характер, приближавайки към Светая Светих, Сатана ги изкушава да се съмняват в синовността си и да проектират собственото си зло върху другите, отхвърлящи разпятието на Христос. Пътят е тесен, както казва Исус, и малцина го намират, защото хората обичат тъмнината повече от светлината.

Тези, които се държат с вяра за Исус, продължават да получават живия хляб и виното, докато Христос продължава да ги кани да станат „**ученици, които Исус обича**“, което означава, че те приемат своята синовност към Бога, подобно на апостол Йоан. Законът започва да навлиза все по-дълбоко в сърцата им и те болезнено приемат колко оскърбителен е характерът им. Исус посредничи за тях чрез Своите благодат, милост и прошка. Колкото повече виждат, че са зли, толкова по-голямо е изкушението да се страхуват от

наказание и да проектират това наказание върху другите. **Тяхното фалшиво чувство за справедливост ги кара да се страхуват**, че ще бъдат наказани за греховете си. Те са изкушени да се съмняват, че може да не бъдат простени.

Чрез всичко това, Духът на Исус ги привлича да размишляват върху Неговия характер на милост и прошка. Докато се приближават към Светая Светих, те са поканени да видят, че **Бог не желае жертви и приноси**.

Докато не се освободим от враждебността на фалшивата справедливост, няма да можем да влезем в Светая Светих. Увереността в синовността, която Исус получи за нас при кръщението Си, убива тази враждебност в нас. Исус ни пита, както направи с Петър: **„Обичаш (агапе) ли ме?“** Ще отговорим ли „Да, аз те обичам (агапе), защото ти пръв си ме възлюбил (агапе)“, или ще кажем „Аз те обичам (фи-лео)“? (Йоан 21:15–17).

Докато вярваме, че Бог ще унищожи насилствено нечестивите (а не унищожението да е естествена последица от техните решения), ще се страхуваме от наказание. Всеки път, когато греховете ни бъдат разкрити, ще бъдем изкушавани да се страхуваме, че ще се провалим и ще бъдем изгубени.

„В любовта няма страх; **съвършената любов изгонва страха**, защото страхът е мъка [наказание]. А който се страхува, не е усъвършенстван в любовта.“ (1 Йоан 4:18)

Бог е любов и когато Го познаем, както е разкрит в Неговия Син, ще знаем, че нашият Отец е свят, безобиден и **не убива никого** (непорочен, Евреи 7:26). Тогава можем да се покаем за осъждащата си природа, която изисква смърт, и да получим животворящия Христов Дух, който ще убие враждебността в нас, позволявайки ни да преминем през завесата. Свободни сме да влезем в Светая Светих.

Тъй като вече не се придържаме към смъртна присъда в себе си чрез фалшива справедливост, няма да я виждаме отразена в характера на Бог. Освободени от страха си, няма да е необходимо да се защитаваме, като проектираме злата си система за правосъдие върху Бога. Можем да спрем това злодеяние да поставяме закона в контекста на справедливостта, която изисква смърт.

„Към онези, които са зърнали небесната истина, към които са дошли лъчи на просветление, е дадено предупреждението. Заради душите си не се отвърщайте и не бъдете непокорни на небесното видение. Може би сте видели нещо по отношение на праведността на Христос, но има истина, която все още не е видяна ясно и която трябва да бъде оценена от вас като редки скъпоценности. **Ще видите Божия закон и ще го тълкувате на хората в съвсем различна светлина** от това, което сте правили в миналото, защото той ще бъде видян от вас като разкриващ Бог на милостта и праведността. Изкуплението, извършено чрез изумителната жертва на Исус Христос, ще бъде видяно от вас в съвсем различна светлина.“ (*Знамения на времето*, 13 ноември 1893 г., параграф 2)

Ако Исус не беше приел нашата природа, за да убие враждебността, никога не бихме могли да се приближим до Бога. Жертвата на Христос, приел нашата природа, е жизненоважна за нашето спасение. Тя е **завесата**, която ни позволява да започнем да се приближаваме до Отца. Жалко, че не бях познал истината за Божия характер в началото на моя път, за да може преживяването ми в Светилището да бъде значително съкратено, но благодаря на Исус за Неговото посредничество за мен през времето, прекарано в погрешно разбиране за справедливостта на нашия Отец.

Завършеният процес на изкупление освобождава сърцата

ни от нуждата от осъждане, наказание и смърт. Ще приемем свободно Божията милост и ще бъдем щастливи да я разширим към всички около нас. Тогава вече **няма да имаме съзнание за грях (Евреи 10:2)**, защото враждебността ще е напълно премахната от нас; затова вече няма да проектираме това върху нашия скъпоценен небесен Отец и ще спрем да вярваме, че Той е Този, Който убива онези, които престъпват срещу Него. Ще бъдем свободни от мъчението, което идва от страха от наказание. Ще постигнем пълен покой в обятията на нашия Отец.

Всичко това се постига чрез **тялото Христово**, Който разруши средната разделителна стена между нас и Бога чрез завесата на Своята плът. Слава на името на Господ Исус Христос, **Божият характер е новият и жив път**.

„В дните на Христос религиозните водачи толкова дълго бяха представяли човешки идеи пред хората, че учението на Христос по всякакъв начин противоречеше на техните теории и практика... Те бяха представили Бога погрешно до такава степен, че Го възприемаха като **строг съдия, неспособен на състрадание, милост и любов**... Въпреки че твърдяха, че познават и се покланят на истинския и жив Бог, те Го представиха напълно погрешно; и характерът на Бога, представен от Неговия Син, беше като оригинална тема, нов дар за света. Христос положи всички усилия да премахне погрешните представи на Сатана, за да може увереността на човека в Божията любов да бъде възстановена. Той научи човека да се обръща към Върховния Владетел на вселената с новото име – **„Отче наш“**. Това име означава истинската Му връзка с нас и когато е изречено искрено от човешки устни, то е музика в Божиите уши. Христос ни води към престола на Бога по **нов и жив път**, за да ни представи Отец в родителската Му любов.“ (Ривю енд Хералд, 11 септември 1894 г., параграф 6)

Нека оставим служението на смъртта зад гърба си и да ходим по пътя на живота. Нека славата на Стария Завет избледнее от лицата ни в светлината на Новия Завет.

Братя и сестри, можем да съкратим личното си пътуване през Светилището чрез новия и жив път. Нека прием от виното на нашата синовност към Отца и да приемем милостивата Му справедливост (**Псалм 89:14**).

Църквата може би е знаела тази истина преди повече от 100 години. Благодаря Ти, Господи Исусе, че си търпелив към Твоите хора. Благодаря Ти, че не се отказваш от Твоите бедни, окаяни, мизерни, слепи и голи деца, които желаят да се вкопчат в негодуванието, родено от фалшивата справедливост.

Нека поемем по **новия и жив път** и да оставим зад гърба си **служението на смъртта**.

ГЛАВА 26

ОМЕГА ОТСТЪПНИЧЕСТВОТО

Кризата около 1888 г. и нейните последици причиниха невероятни щети на църквата. Различните възмутени фракции по същество се унищожиха взаимно. Лидерите на старата гвардия, като Урия Смит, Дан Джоунс и Джордж Бътлър, загубиха влиянието си; докато новите водачи – Уагонър, Джоунс и Келог, всички отстъпиха от вярата. Ръководството на църквата беше оставено в ръцете на Даниелс и Прескът, които печатаха новата „Ежедневна“ под влиянието на падналите ангели. Елън Уайт пише:

„Да, би било така, но докато умовете им бяха погълнати от това, ми беше показано, че **брат Даниелс и брат Прескът влиаха в преживяванията си чувства със спиритуалистичен вид** и привличаха нашите хора към красиви чувства, които биха заблудили, ако е възможно, и самите избрани.“ (*Писма и Ръкописи*, том 25, Ръкопис 67, 1910, параграф 18)

Изключително трудно е да се избегне спиритизмът по отношение на библейските теми, като например небесното светилище и *Ежедневната*. Голямото предизвикателство за всички адвентни изследователи на Библията е да ос-

танат верни на **Правилата за тълкуване на Библията на Уилям Милър**, като първо приемат буквалното значение на текста и използват духовно значение само когато буквалното е насилие над природата.

Спиритуализмът на Келог, изразен в неговите пантеистични възгледи, го довел до **доктрината за Троицата**. Когато Даниелс писал на Уили Уайт за възгледите на Келог, той казал:

„Откакто съветът приключи, чувствам, че трябва да Ви пиша поверително относно плановете на д-р Келог за преразглеждане и преиздаване на „Живият храм“... Той (Келог) каза, че няколко дни преди да дойде на съвета, е обмислял въпроса и е започнал да вижда, че е допуснал малка грешка в изразяването на своите възгледи. Каза, че през цялото време се е притеснявал как да определи характера на Бог и връзката Му с Неговите творения... След това заяви, че **предишните му възгледи относно троицата са му пречили да направи ясно и абсолютно правилно твърдение**; но че за кратко време е стигнал до вярването в троицата и сега може да види съвсем ясно къде е цялата трудност и вярва, че може да изясни въпроса задоволително. Каза ми, че сега вярва в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух; и според него Бог Свети Дух, а не Бог Отец, изпълва цялото пространство и всяко живо същество.“ *(Писмо: А. Г. Даниелс до У. К. Уайт, 29 октомври 1903 г., стр. 1, 2)*

Елън Уайт описва събитията около кризата с Келог като **Алфа на смъртоносните ереси** и от тези токсични семена църквата ще се спусне в **Омегата** или края на пътя.

„Инструктирана бях да говоря ясно. „Посрещни го“ е словото, което ми бе казано. „Срещни го твърдо и без забавяне.“ Но това не трябва да се случи, като извеждаме работните си сили от полето, за да изслед-

ваме доктрини и различия. Ние нямаме задачата да правим такова проучване. В книгата „Живият храм“ е представена **алфата на смъртоносните ереси**. Омегата ще последва и ще бъде приета от онези, които не желаят да се вслушат в предупреждението, дадено от Бог.” (*Избрани вестии*, том 1, Гл. 24, Подзаглавие: Алфа представена в „Живия храм“, параграф 1)

Теориите на Джоунс и Уагонър за църковната организация в крайна сметка ги довели до спиритизма:

„Старейшината Уагонър е подхранвал идеи и без да чака да ги представи пред съвет от братя, е разпространявал странни теории. Той е представил пред някои от хората идеи относно организацията, които никога не е трябвало да бъдат изразявани... Нека нито ти, нито старейшината Уагонър бъдете непредпазливи сега и не проповядвайте неща, които не са уместни и не са в съответствие със самото послание, което Бог е дал.” (*Елън Уайт до А. Т. Джоунс*.) (*Писма и ръкописи*, том 9, писмо 37, 1894 г., параграфи 18, 20)

Плодът на „вплитането на неща със спиритуалистичен вид“ в мисленето на Прескът в крайна сметка го довел до Троицата.

„В Божеството има три личности, но те са толкова мистериозно и неразривно свързани помежду си, че **присъствието на всяка една е еквивалентно на присъствието на останалите**.” (*Бележки от проповедта на У. У. Прескът, стр. 8, от проповед в Такома Парк, 14 октомври 1939 г.*)

В отговор на отстъпничеството на А. Ф. Белинджър относно Светилището, Елън Уайт заяви:

„Тези, които се стремят да премахнат старите ориентири, не се държат здраво; те не помнят как са получили и чули. Тези, които се опитват да въведат теории, които биха премахнали стълбовете на нашата

вяра относно светилището или относно **личността на Бог или на Христос**, работят като слепци. Те се стремят да внесат несигурност и да оставят Божия народ без котва.” *Писма и ръкописи*, том 20, Ръкопис 62, 1905 г., параграф 14)

Въпросът колко дълго ще продължи видението от **Даниил 8 гл.** намира отговора си в това какво се разбира под действието **Ежедневната и Престъплението на запустението** през целия период от 2300 дни или години. **Отхвърлянето на посланието от 1888 г.** доведе до спиритуалистическа атака срещу основополагащия стълб на адвентизма чрез **Ежедневната**.

„И той [Папският Рим] се възвеличи чак до небесното войнство; и хвърли на земята част от войнството и от звездите и ги стъпка [Буквално]. Да, той [Папството] се възвеличи дори до **принца на войската**⁷³ [Духовно] и [от Него, Христос] **ежедневната жертва** [Неговото непрестанно служение] **беше отнета**⁷⁴ [Духовно и метафорично, но не в действителност], и мястото [небето] на Неговото [небесно] светилище [*микдаш*] беше свалено [Духовно и предполагаемо, но не в действителност; също не разглежда заключението, че небето е свалено]. И му беше дадена войска [армия] [Папският Рим] против **ежедневната жертва**⁷⁵ поради престъпление и хвърли истината на земята; и практикуваше и преуспяваше.” (**Даниил 8:10–12, KJV**)

Ако позволим „Ежедневната“ да означава **Христовото служение**, тогава трябва да **спиритуализираме** термина

73 Твърдял, че е Бог на земята.

74 Свещенството на папството замъглявало свещенството на Христос, като насочвало хората към земни свещеници.

75 Свещенството на папството замъглявало свещенството на Христос, като насочвало хората към земни свещеници.

„отне“, защото папството не е отнело Христовото служение, а само го е замъглило в съзнанието на хората. Също така „мястото на Неговото светилище“ не е било буквално съборено. Действителното място на небесното светилище е самото небе, което папството със сигурност не е съборило. Очевидно е, че делото на папството е затъмнило служението на Христос⁷⁶, но това не е отразено в текста на **Даниил 8:11**. Този текст говори за **разпъването на Христос и събарянето на римското езическо светилище**, а не за замъгляването на Христовото служение на небето.

Елън Уайт предупреди, че Даниелс и Прескът „вплитат в преживяванията си чувства със спиритуалистичен вид“ по отношение на темата за „Ежедневната“. Това е напълно очевидно за онези, които желаят да го видят.

Именно в този момент нашето изпитание за твърдост в Писанието е най-силно изпитано. Красивите чувства могат да ни съблазнят и да ни заслепят за отровата, която идва с тях. Например, звучи приятно да представим Христос, Божия Син, като Бог Син и божество по същия начин като Отца по отношение на власт и позиция, но Сатана се възползва от нашето желание да възвеличим Христос и ни води до **спиритуалистичен поглед върху термините Отец и Син**.

Същото се прави и с „Ежедневната“. В желанието си да възвеличим Христос в книгата Даниил и да го покажем като централна фигура в борбата (както би трябвало), Сатана вмъква малък клин, който позволява **спиритуалистичен поглед върху четенето на Библията**, в централния стълб на адвентизма. Това скоро дава плод с издаването на кни-

⁷⁶ Даниил 8:13 говори за потъпкването на светилището [кодеш] и това намира легитимност в Евреи 10:29, където Павел заявява, че Божият Син е потъпкан. Вижте *Библейски адвентизъм*, Проповед 8 „Потъпкан под крака“ от Джеймс Уайт за повече подробности.

гата **„Въпроси върху доктрината“**. Обърнете внимание на спиритуалистичната методология на Фрум в следното извление:

„В пламенността си да отхвърлят всичко, което не се намира в Библията, „християните“ бяха предадени на свръхбуквализъм и тълкуваха Божеството от гледна точка на човешките взаимоотношения, внушавани от думите „Син“, „Отец“ и „роден“, тоест, към склонност да **омаловажават небиблейската дума „Троица“ и да твърдят, че Синът трябва да е имал начало в далечното минало.**“⁷⁷

Книгата **„Въпроси върху доктрината“** отвори вратата за **спиритуалистични възгледи** за Божеството и природата на Христос. След като тази врата се отвори, нищо не можеше да я затвори. И тя не се затвори.

През 1971 г. *Newsweek* публикува статия за движенията в адвентната църква, целящи „да се отърват от преувеличения библиейски буквализъм“. В статията се посочва, че според либералите „ще намерите малко преподаватели в семинарии, които признават теорията за 6000-те години, а много адвентисти вече не вярват, че дните на сътворението са били с продължителност 24 часа“. Либералите също така твърдят, че „адвентистите традиционно са давали твърде буквално тълкуване на Второто пришествие – мислейки си, че е точно зад ъгъла – и не са успели да разпознаят силата на това учение да мотивира християните да променят света около себе си.“⁷⁸

Говорейки за кризата с Келог, Елън Уайт казва какво би се случило, ако спиритуалистическите принципи, намиращи се в книгата на Келог, бъдат оставени да продължат да се прилагат в деноминацията.

77 Въпроси върху доктрината, стр. 47

78 Самуел Пипин, „Получаване на Словото“, стр. 75

„... За адвентистите от седмия ден ще настъпи голяма реформация и тази реформация ще се състои в **отказване от доктрините, които стоят като стълбове на нашата вяра, и ще започне процес на реорганизация**. Ако тази реформация се осъществи, какъв ще бъде резултатът? Принципите на истината, които Бог в Своята мъдрост е дал на църквата на остатъка, ще бъдат отхвърлени. **Нашата религия ще бъде променена**. Основните принципи, които са поддържали делото през последните петдесет години, ще бъдат счестени за грешка. **Ще бъде създадена нова организация. Ще бъдат написани книги от нов ред. Ще бъде въведена система от интелектуална философия**. Основателите на тази система ще отидат в градовете и ще вършат чудесно дело. **Съботата, разбира се, ще бъде пренебрегната**, както и Богът, който я е създал...” (*Избрани вести*, том 1, Гл. 25, Подзаглавие: Видение за приближаваща опасност, Параграф 7)

След като цитира горното изявление на Елън Уайт на годишното събрание на Съвета, проведено на 15 октомври 1978 г., старейшината Робърт Пиърсън, президент на Генералната конференция на адвентната църква по това време, направи следния коментар:

„Църквата на адвентистите от седмия ден имаше своята алфа преди години. Вие и аз сме ръководителите, които ще се изправят пред омегата, която ще бъде от същия фин, дяволски произход. Нейният ефект ще бъде по-опустошителен от алфата. Братя, моля ви, учете се, знайте какво предстои, след което с Божията помощ подгответе хората си да го посрещнат!“⁷⁹

18 месеца по-късно църквата прави много промени в ор-

79 Робърт Пиърсън, Обръщение към Годишния съвет, 15 октомври 1978 г.

ганизацията си, въпреки че новият президент твърди, че нищо не се променя.⁸⁰ Основните промени са официалното гласуване за въвеждане на **доктрината за Троицата** и формализирането на набор от фундаментални вярвания, които в крайна сметка ще се превърнат в инструмент за отлъчване на дисиденти.

Всичко, за което Елън Уайт предупреждаваше и предсказва, се е сбъднало, а старейшината Робърт Пиърсън дори ни каза кога се е случило – малко след неговото заявление през 1978 г. Ако църквата не беше променила нищо, тогава следното твърдение от Джордж Найт би било невъзможно:

„Повечето от основателите на адвентизма от седмия ден не биха могли да се присъединят към църквата днес, ако трябваше да се придържат към основните вярвания на деноминацията. По-конкретно, повечето не биха могли да се съгласят с **вярване номер 2, което се занимава с доктрината за троицата.**“⁸¹

Разгледайте обобщение на това как спиритизмът е подкопавал основите на адвентната вяра от самото ѝ създаване. Ето таблица за това, в което са вярвали пионерите:

Доктрина	Вяра на адвентистите от седмия ден
Баща и син	Буквални и личностни същества.
Небе	Раят е буквално място.
Сътворение	Земята е била създадена буквално за шест дни.
Дяволът	Буквален Дявол, наречен Сатана, който ни изкушава.

80 *Адвентен преглед*, 23 април 1980 г., Седма работна среща

81 Джордж Найт, *Ministry*, октомври 1993 г., стр. 10

Природата на човека	Смъртен; Смъртта е буквална – връщане в пръстта. Заплатата на греха е смърт, а не вечен живот в ада.
Възрастта на Земята	Буквални 6000 години според буквалната хронология на Стария завет.
Потопът	Потопът буквално покрил цялата земя след 40 дни дъжд.
Истории от Стария завет	Всичко се счита за вярно.
Заповедите	Да бъдат буквално следвани.
Съботата	Буквална седмична почивка и паметник на буквално шестдневно сътворение.
Ежедневната, Множеството и Звездите са преследвани. Светилището е свалено.	Буквални събития, свързани с преследването на Божия народ (множеството) и техните водачи (звездите) от страна на Рим ⁸² . Възвеличаване над Княза – Разпятието. Събарянето на Светилището – буквалното място, заето от папския Рим.
Непорочно зачатие	Буквално.
Природата на Христос	Христос буквално прие нашата природа, а не природата на Адам преди грехопадението. ⁸³

82 Урия Смит, „Даниил и Откровение“ (Review and Herald, 1944), стр. 159; Уилям Милър, „Възгледи за пророчеството“, стр. 28; Дж. Н. Андрюс, „Светилището и 2300-те дни“, стр. 34; Джеймс Уайт, „Библейски адвентизъм“, стр. 127

83 Възгледът за природата на Христос се е променил значително в адвентизма. Идеята, че Той е приел природа преди грехопадението,

Чудесата на Исус	Всичко буквално се е случило.
Смъртта на Христос	Буквално се случи – цялата личност на Исус умря.
Възкресение	Буквално и реално. Централната надежда на християнството
Небесно светилище	Буквално и реално. Управлявано от истинския свещеник Исус.
Старейшината	Буквално мъж и съпруг на буквална жена съпруга.
Християнско съвършенство	Буквално и реално чрез вярата на Христос.
Изследователен съд	Буквално и реално. Старият по дни и Човешкият Син са реални и буквални личности и всичко е буквално изпълнение на служението в Светая Светих в буквалното небесно Светилище.
Второ пришествие	Буквално, осезаемо и реално събитие.

Сравнете това със съвременната църква:

изисква спиритуалистичен поглед върху текстовете в Евреи и Римляни. Евреи 2:16 гласи, че Христос е приел върху Себе Си потомството на Авраам, а не потомството на Адам преди грехопадението. Римляни 1:3 гласи, че Той е направен от потомството на Давид **по плът**. Твърденията са прости и недвусмислени. Възприемането на природата на Христос отпреди грехопадението кара тези пасажии да бъдат в известен смисъл фигуративни.

Доктрина	Вярата на адвентистите от седмия ден днес на много места
Баща и Син	Първото и Второто Лице на Божеството поемат ролята на Отец и Син, но не са буквално Отец и Син. Термини като Божият Дух не се отнасят буквално до Духа на Отца, а до отделна личност, наречена Свети Дух.
Небе	Раят е буквално място.
Сътворение	Сътворението не е за шест буквални дни за мнозина.
Дяволът	Буквален Дявол, наречен Сатана, но много от човешките проблеми са смятани просто за психологически проблеми.
Природата на човека	Смъртен, смъртта е буквално – връщане в пръстта. Заплатата на греха е смърт, а не вечен живот в ада.
Възрастта на Земята	Земята е по-стара от 6000 години.
Потопът	Дали потопът е бил световен е спорно.
Истории от Стария завет	Повечето се считат за верни.
Заповедите	Заповедите не могат да се спазват.
Съботата	Буквална седмична почивка, но не и възпоминание за буквално шестдневно сътворение.

Ежедневната, Множеството и Звездите са преследвани. Светилището е свалено.	Папството отнема служението на Исус [Ежедневната]; отнемането на Ежедневната е спиритуалистичен възглед, който всъщност говори за събитие, което не се е случило буквално, а само в съзнанието на хората. Светилището не е било буквално съборено, а духовно в съзнанието на хората.⁸⁴
Непорочно зачатие	Буквално.
Природата на Христос	Христос прие природата на Адам преди грехопадението. Значението на стиха „прие върху себе си потомството на Авраам“ вече не е буквално.
Чудесата на Исус	Всичко се случва буквално.
Смъртта на Христос	Възникнало объркване относно това коя част от Христос е умряла или не.
Възкресение	Буквално и реално. Централната надежда на християнството
Небесно светилище	Небесното светилище не е буквално, а символ на Христовото служение. „Бог не е затворен в кутия в продължение на 160 години.“

84 К. Максвел, *Бог се грижи Том 1*, стр. 172 – „Свещенството на Христос е замъглено“; Комитет „Даниил и Откровение“, Симпозиум върху Даниил, стр. 399. „Авторът отбелязва, че не се използват думи, които биха обозначили оскверняване на небесното светилище от рога. Вместо това се появява атака – в **различни форми** (което означава спиритуалистичен поглед) – срещу Божия народ, основата на Христовото светилище и служение...”

Старейшината	Термините „съпруг“ и „съпруга“ не са буквални, а по-скоро взаимозаменяеми.
Християнско съвършенство	Отхвърлено.
Изследователен съд	Игнориран.
Второ пришествие	Буквално, осезаемо и реално събитие, но фокусът върху него не е толкова силен. Нарастващ акцент върху освобождението и феминистката теология.

Елън Уайт ни казва:

„Преглеждайки миналото си, след като сме извървели всяка стъпка от развитието до сегашното ни положение, мога да кажа: „Слава Богу!“. Като виждам какво е направил Бог, съм изпълнена с удивление и с увереност в Христос като водач. **Нямаме от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в миналото ни.**“ (Християнски опит и учения, стр. 204, Параграф 1)

Спиритизмът се спусна върху църквата на пороци след отхвърлянето на посланието от 1888 г. Доктрината за Светилището, неговото очистване и запечатване вече нямат сила и значение в адвентната църква. Доктрината за Троицата напълно обърква ходатайственото служение на Христос като **единствен посредник** между Бога и човека. Значението на буквалното Светилище в небето става безсмислено. Окончателният процес на изкупление от 1844 г. нататък изглежда в най-добрия случай тромав, а в най-лошия - **антиевангелски**. Езическата доктрина за умилости-

вяването продължава да бъде въздигната в храма на адвентизма.

Както обсъдихме в глава 14 „Христос разпнат отново“, църквата запечата отхвърлянето си на посланието от 1888 г. през 2001 г.

Как Исус плаче за църквата Си. Неговият народ загива поради липса на знание. Нека се върнем към основите на адвентната вяра и да изградим посланието от 1888 г. върху тях.

„Видях група, която стоеше добре пазена и твърда, без да дава лице на онези, които биха разклатили установената вяра на тялото. Бог ги погледна с одобрение. Бяха ми показани **три стъпки - първата, втората и третата ангелска вест**. Ангелът, който ме придружаваше, каза: „Горко на онзи, който премести камък или карфица от тези вестии. Истинското им разбиране е от жизненоважно значение. Съдбата на душите зависи от начина, по който са приети.“ Отново бях сведена надолу чрез тях и видях колко скъпо Божият народ беше купил своя опит. Той го беше придобил чрез много страдания и тежки конфликти. Бог ги беше водил стъпка по стъпка, докато не ги постави на **солидна, непоклатима платформа**.” (*Ранни писания, Твърда платформа, Параграф 1*)

„Господ в голямата Си милост изпрати най-ценно послание на Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Това послание трябваше да представи по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. То представяше **оправдание чрез вяра** в Гаранта; канеше хората да приемат праведността на Христос, която се проявява в послушание на всички Божии заповеди... Това е посланието, което Бог е заповядал да бъде дадено на света. **Това е третата ангелска вест**, която трябва да бъде провъзгласена с висок глас и съпроводена с излива-

нето на Неговия Дух в голяма степен." (*Свидетелства към служителите*, стр. 91, Параграф 2)

Настоящата църква не е способна да ни помогне да разберем истинското посредническо дело на Христос за нас. Но можем да бъдем благодарни на пионерите и историята на църквата, които са ни дадени, за да знаем пътя. Думите на Джоузеф Бейтс са все още актуални за нас днес.

„Бях толкова внимателен в цитирането на Писанията в отговор на поставените въпроси, за да се опитам, ако е възможно, да разсея част от гъстата тъмнина и мъгла на... **всички спиритуализми**, които сега сякаш се установяват из целия морален свят и закриват дори самата светлина от хоризонта... Помогни ни да се отклоним от тези спиритуалистични тълкувания на Твоето слово, където е ясно, че **второто пришествие и царството на Христос ще бъдат толкова буквални и реални, колкото събитията, случили се при първото пришествие**, сега записани в историята.“ (*Джоузеф Бейтс, „Отварянето на небесата“ (издателство на Бенджамин Линдзи, 1846 г.), стр. 22*)

И както ни предупреди Елън Уайт:

„Сатана отдавна се подготвя за последния си опит да измами света. Основата на неговото дело е положена от уверението, дадено на Ева в Едем: „Никак няма да умрете.“... Малко по малко той е подготвял пътя за своя **шедьовър на измамата в развитието на спиритизма**... С изключение на онези, които са пазени от силата на Бог, чрез вяра в Неговото слово, **целият свят ще бъде пометен в редиците на тази заблуда**.“ (*Великата борба*, Гл. 34, Параграф 26)

Нека се вслушаме в призива да излезем от спиритизма на Вавилон. Както беше казано за Израел преди много време, същото важи и за адвентизма сега:

„Така казва Господ на Силите: „Израилтяните бяха уг-

нетени заедно с Юдовите синове; всички, които ги плениха, ги държаха здраво; отказаха да ги пуснат.”
(Йеремя 50:33)

Вторият ангел от **Откровение 14 гл.** ни призовава сега с гърмежа на четвъртия ангел от **Откровение 18 гл.:**

„И той извика силно с висок глас, казвайки: „Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове, затвор за всеки нечист дух и клетка за всяка нечиста и омразна птица!“” (Откровение 18:2)

Нека излезем от системата на спиритизма и стъпим здраво на **солидната платформа на адвентните пионери**. Нека позволим на нашия небесен Отец да завърши посланието от 1888 г. в нас и да ни **запечаата с истинския характер на Отца**, свободни от негодуванието, породено от сатанинската справедливост.

ГЛАВА 27

ПОБЕЖДАВАНЕ НА ЛАОДИКИЯ

Интересното в термина **Лаодикия** е, че произлиза от две гръцки думи: *лаос*, което означава **народ** или **нация**, и *дике*, което означава **справедливост** или **наказание**.

Името Лаодикия е важно. Градът е кръстен предимно в чест на съпругата на цар Антиох II, Лаодика, но името също така предполага, че гражданите му са имали повече от бегъл интерес към римското право. Името Лаодикия е съставено от две гръцки думи - *laos*, което означава „народ“ или „нация“, и *dike*, правна дума, отнасяща се до „обичай“, „**наказание**“ или „**съд**“, в зависимост от контекста. Лаодикийците са се смятали за законопослушни хора; църквата в Лаодикия обаче напълно е игнорирала заповедите на Господ Исус. Божият закон е в сила; за съжаление, лаодикийците са се задоволили да следват римския обичай.⁸⁵

Още по-впечатляващо е, че цар Антиох II е бил наричан **Теос**, или **Бог**. Град Лаодикия е кръстен на съпругата на Антиох II, която се е казвала Лаодика. Когато Антиох решил

85 <https://www.gotquestions.org/Laodicea-in-the-Bible.html>

да сключи пакт с Птолемей II, известен като Филадельф, царят на Юга, Антиох се развел със съпругата си Лаодика и се оженил за дъщерята на Птолемей. Но поради поредица от интриги Антиох II починал, предполагайки се че е отровен от Лаодика, а новата му съпруга Берника и синът ѝ били убити от поддръжниците на Лаодика. Очевидно е, че Лаодика вярвала, че този грях трябва да бъде **наказан със смърт**.

Какво подходящо описание на проблема, пред който е изправена църквата в Лаодикия. Седемте църкви, описани в **Откровение 2 и 3 гл.**, представляват седем периода в църковната история. През тяхната история е включен пласт на **осъдителния съд**, в който повечето църкви са участвали, кулминиращ в църквата на съда – **Лаодикия**.

Църква	Значение	Развитие на преценката/ наклонността към съдене
1. Ефес (31–100 г. сл. Хр.)	Желателна	И си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжци; Откровение 2:2
2. Смирна (100–313)	Сладко ухаеща, когато е смачкана	Не бойте се от това, което ще пострадате. Защото дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изкушени. Откровение 2:10
3. Пергам (313–538)	Действителен брак	Знам делата ти и къде живееш, където е престолът на Сатана [съдийският престол]. Откровение 2:13

Църква	Значение	Развитие на преценката/ наклонността към съдене
4. Тиатир (538–1519)	Да се изхаби	И на този, който победи и пази делата Ми докрай, ще дам власт над народите; и той ще ги управлява с желязна тояга; като съдове на гърнчар, те ще се строят на парчета, както и Аз приех от Отца Си. Откровение 2:26, 27
5. Сардис (1519–1798)	Оставащи неща	Който победи, ще се облече в бели дрехи; и няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели. Откровение 3:5
6. Филадельфия (1798–1844)	Братска любов	Ето, ще направя от синагогата на Сатана онези, които казват, че са юдеи, а не са, а лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред нозете ти и да познаят, че те възлюбих. Откровение 3:9
7. Лаодикия (1856 г. – до момента)	Хора на съда	Защото казваш: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо“, а не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромаш, слеп и гол. Откровение 3:17

Удивително е, че гръцкият Теос (Бог) Антиох II се е опитал да се отърве от осъдителната си жена и да се ожени за дъщерята на Филадельфия, но **духът на жената, за която се е оженил за първи път, е унищожил него и новото му семейство**. Символизмът тук е красноречив. Мъж може да се ожени за дъщерята на **любовта (агапе)** само когато **духът на съда**, желанието за смърт, умре. Тогава той е свободен да се ожени. Църквата във Филадельфия представлява църквата на Милъритското движение. На тази църква е дадено обещанието:

„Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог и той няма вече да излезе навън. Ще напиша на него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог. И ще напиша на него Моето ново име.“ (**Откровение 3:12**)

Ако движението на Милър беше продължило в Адвентното движение и те бяха получили посланието от 1888 г., щяха да преминат от Филадельфия към *Агапе*. Но *агапе* може да съществува само когато **Лаодикия; духът на съда**, е мъртъв.

Вместо да приеме посланието, църквата въздигна езическите принципи на наказанието чрез жертвоприношение, като възвиши ходатайството на кръвната жертва пред Отца чрез темата за *Ежедневната*. Периодът на адвентизма от 20-те до 70-те години на миналия век е период на **интензивен съд и осъждане**. За да се справи с това, църквата се опита да **отлъчи Лаодика** и да се омъжи за дъщерята на евангелската църква, за да прочисти доктрината за изследователния съд, която висеше над нея като тъмен облак. Но духът на Лаодика ще се завърне и ще унищожи църквата, защото тя се е присъединила към Рим чрез неговата *фармакея*, както е показано в програмата за ваксина сре-

щу Covid на д-р Фаучи. В духа на Лаодика, тази програма уби стотици хиляди неродени бебета.

Как ще избегнем това осъждане? Как ще го преодолеем и ще получим обещанието на Исус към последната църква?

„На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. „Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите.““ (**Откровение 3:21-22**)

Тайната на победата е да **вярваме в родения Син, точно такъв, какъвто е Той**, и да приемем Неговия Дух, Неговата кръв, Неговото възхитително вино на синовност. Както Уагонър пише в първия параграф на своята скъпоценна книга „**Христос и Неговата правда**“:

„В първия стих на трета глава на Посланието до Евреите имаме призив, който обхваща всички предписания, дадени на християнина. Той е следният: **„Затова, свети братя, участници в небесното призвание, помислете за Апостола и Първосвещеника, когото изповядваме, Христос Исус.“** Да правим това, както ни заповядва Библията, да размишляваме непрекъснато и разумно за Христос, точно такъв, какъвто е, ще преобрази човек в съвършен християнин, защото „като гледаме, ние се променяме.““ (Е. Дж. Уагонър, *Христос и Неговата праведност*, стр. 5, Параграф 1)

В първите глави на тази книга видяхме Христос такъв, какъвто е. Той е този, който е **роден от агапе на Отца**. Наследя всичко, което Неговият Отец имаше, за да стане **свещеник на агапе** за всички сътворени същества. От вечността досега Божият Син раздава хляб, вино и благословия на всички Божии деца.

Сатана завидя на Божия Син и въведе **система за правосъ-**

дие, основана на смърт, целяща да Го унищожи. Човешката раса попадна в системата за правосъдие на Сатана и тогава Христос стана не само посредник за живота, но и, от наше име, **посредник за греха и смъртта**.

Това разгледахме в живота на Авраам. Христос, представен в служението на **Мелхиседек**, предложи на Авраам хляб, вино и благословия. Но Авраам, все още женен за духа на Лаодика, трябваше да види жертва, за да получи уверението за наследството на вечния живот.

Исус служи на патриарсите и пророците чрез техните погрешни разбирания за Неговия характер. Той им повтаряше многократно, че **не иска жертви**:

„Всеизгарянията и жертвите толкова благоугодни ли са за Господа, колкото послушанието на гласа Господен? Ето, **послушанието е по-добро от жертвата**, и покорството — от тлъстината на овните.“ (**1 Царе 15:22**)

„Жертва и принос не си пожелал; отворил си ушите ми. Всеизгаряне и принос за грях не си поискал.“ (**Псалм 40:6**)

„С какво да дойда пред ГОСПОДА и да се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телета? Ще бъде ли доволен Господ в хиляди овни, десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за прегрешението си, плода на утробата си за греха на душата си? **Той ти е показал, човече, какво е добро; и какво изисква от теб Господ, освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено с твоя Бог?**“ (**Михей 6:6–8**)

„Защото не говорих на бащите ви, нито им заповядах в деня, когато ги изведох от Египетската земя, за всеизгаряния или жертви. Но ето какво им заповя-

дах, казвайки: „Слушайте гласа Ми и Аз ще бъда ваш Бог, а вие ще бъдете Мой народ; и ходете по всички пътища, които ви заповядах, за да ви бъде добре.“”
(**Еремия 7:22-23**)

Когато Христос дойде на земята, Той изяви тази истина, пазена в тайна от хората от самото начало: **Бог ни обичаше като Свои деца**. Той никога не се нуждаеше от нищо, което да Го накара да ни обича. Той никога не се е отричал от нас. Бяхме си въобразили, че е ядосан и иска смъртта, за да задоволи Себе Си, но Исус доказа, че това е лъжа.

Бог пригответи за Исус човешко тяло, **смес на божествена и човешка природа**. Тази удивителна жертва позволи на Бог да обитава сред нас. Христос унищожил враждебността на човешката природа, намираща се в смъртните присъди, и получи **благословията на Отца за нас при Своето кръщение**. Тогава стана ясно, че човекът е възстановен в Божи-ята благосклонност, въпреки тя винаги е присъствала там, макар и скрита.

„При кръщението на Спасителя, Сатана беше сред свидетелите. Той видя славата на Отца да осенява Сина Му. Той чу гласа на Йехова, който свидетелстваше за божествеността на Исус... сега, когато Исус дойде „в подобие на греховна плът“ (**Римляни 8:3**), самият Отец проговори. Преди Той беше общувал с човечеството чрез Христос; **сега Той общува с човечеството в Христос**... Но сега [преди кръста] стана очевидно, че връзката между Бога и човека е възстановена.“ (*Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 7)

На брега на река Йордан, Христос, като наш свещеник, като един от нас, предлага Себе Си на Бога. Отец изявява вечната Си любов и на човечеството е показано, че е в Божи-ята благосклонност **без кръвна жертва**. Кръвта на Христос е **уверението за любовта на Отца**. Това е възхитителното вино, което ни разкрива, че сме били предопределени да

живеем заедно завинаги с Бога като Негови деца.

Въпреки факта, че Сатана се опита да отнеме от Исус това вино на възлюбената синовност в пустинята на изкушението, Христос напълно го победи.

„Сцената на изпитанието с Христос в пустинята беше основата на плана за спасение и дава на падналия човек **ключа, чрез който той, в името на Христос, може да победи.**“ (Конфронтация, стр. 63, Параграф 2)

„Божествеността проблясваше през страдащото човечество. Сатана нямаше сила да се противопостави на заповедта. Извивайки се от унижение и ярост, той беше принуден да се оттегли от присъствието на Изкупителя на света. **Победата на Христос беше толкова пълна, колкото беше и провалът на Адам.**“ (Копнежът на вековете, Гл. 13, Параграф 18)

Но човечеството продължаваше да се лута в помраченото невежество за Божия характер. Христос продължи да учи хората:

„Но идете и научете какво значи това: **„Милост искам, а не жертва“**. Защото не дойдох да призова праведните, а грешниците към покаяние.“ (Матей 9:13)

„Но ако бяхте знаели какво значи това: **„Милост искам, а не жертва“**, не бихте осъдили невинните.“ (Матей 12:7)

Христос разкри красивия характер на Своя Отец, показвайки, че нито Той, нито Неговият Отец съдят и осъждат хората на смърт.

„Защото Отец не съди никого, а е дал целия съд на Сина...“ (Йоан 5:22)

„Вие съдите по плът; **Аз не съдя никого.**“ (Йоан 8:15)

Въпреки всичко това, човешката раса уби Княза на живота. Подобно на Даниил, Христос унищожи враждебността на смъртната присъда и се въздигна, за да прогласи мир на всички народи.

Идвайки на тази земя, Христос изяви вечната истина, че разбира нашите изпитания и скърби. Но разкривайки това на земята, Той получи **по-добро служение** като наш свещеник на небето. Той изля върху нас уверението в любовта на Отца. Виното, **кръвта на Новия Завет**, идва при нас чрез Духа, казвайки ни, че сме възлюбени Божии деца.

Но хората продължаваха да съдят и осъждат. Заповедта на водачите на християнската църква Павел да даде обет разкри духа на осъждане, който все още съществуваше и парализира свободата на Петър, когато се въздържа от хранене с езичници. **Осъждането на еретиците** в църквата в Ефес осигури възхода на папската църква.

Накрая, след 1844 г., дойде посланието „**да се боим от Бога и да Му отдадем слава**“. Малко след това дойде посланието от 1888 г., което ни отвори вратата на **истинската справедливост**. Духът на пророчеството ни разкри, че **справедливостта на Сатана е фалшификат на Божията справедливост**.

Сега Исус ни призовава да приемем **Духа на синовност към Бога**, за да може враждебността на осъждащия съд да бъде премахната от нас.

„Каква хармония може да има между Христос и дявола? Как може вярващ да бъде партньор с невярващ? И какъв съюз може да има между Божия храм и идолите? Защото ние сме храм на живия Бог. Както Бог каза: „Ще живея в тях и ще ходя между тях. Ще бъда техен Бог, а те ще бъдат Мой народ. Затова, **излезте изсред невярващите и се отделете от тях**, казва Господ. Не се докосвайте до мръсотията им, и аз ще

ви приема. **Ще ви бъде Отец, а вие ще бъдете Мои синове и дъщери**, казва Господ Всемогъщият.“ (2 **Коринтяни 6:15–18**, Нов буквален превод)

Ще продължим ли да се докосваме до мръсните принципи на съда? Ще продължим ли да издигаме езическия принцип на жертвоприношението, вярвайки, че Христос служи с буквална кръв, за да задоволи справедливостта на Своя Отец? Или ще преодолеем **духа на Лаодикия – духа на съда**? Поканени сме да кажем на всички около нас, които осъждат: „**Отче, прости им, защото не знаят какво правят.**“

Нека приемем **Духа на синовност**, като пием кръвта на Исус; виното на Новия Завет, за да можем да се присъединим към апостол Йоан, за да станем **ученици, които Исус обича**.

„Тогава Петър, като се обърна, видя, че го следва ученикът, **когото Исус обичаше**, който също се беше облегал на гърдите Му на вечерята, и каза: „Господи, кой е този, който ще Те предаде?“ Петър, като го видя, каза на Исус: „Господи, а с този какво ще стане?“ Исус му каза: „Ако искам той да остане, докато дойда, на теб какво ти е? **Ти Ме следвай.**““
(**Йоан 21:20–22**)

Приемайки истинската си синовност, ние ще се присъединим към 144 000 и ще останем, докато Исус дойде. Моля се да чуете гласа на нашия скъпоценен Отец, който ви призовава да приемете истинската си идентичност като Божие дете и да се откажете от духа на съд и осъждане.

Нека Исус завърши делото, което е започнал в нас, за да можем да пребиваваме в присъствието на Отца и Сина от сега и завинаги. Амин.

През цялата история на вселената Христос е бил **единственият посредник** между Бог и Неговото творение. Той е бил

Побеждаване на Лаодикия

посредник на живота за всички създадени същества. Той станал посредник за човека, когато той съгрешил. Посредничил както за Бог, така и за човека, за да доведе човека в Светая Светих и да бъде запечатан с любовта на Отца. Той ще бъде единственият посредник завинаги, който ни дава любовта на Отца и ни уверява, че сме Божии деца, а Отец ще бъде всичко във всички.

Кога Исус е станал посредник за човешката раса?

Кога е бил квалифициран да бъде наш свещеник?

Дали Неговото посредничество включва нещо повече от справяне с грехопадението на човека и проблема с греха?

Кои са елементите на Мелхиседековото свещенство и как то е свързвано със служението на Исус?

Какво е кръвта на Христос и кога се е случило Изкуплението на човешката раса?

Какво е очистването на небесното светилище и защо този процес отнема толкова време от 1844 г. насам? Книгата разглежда тези въпроси и надгражда върху централния стълб и основа на адвентизма, които се намират в Даниил 8:13-14. Тук ще откриете нов подход за разгадаване на Даниил 8 глава в контекста на адвентната вест за светилището.